

Giới thiệu Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu

Tên trung: 贺少的闪婚暖妻

Hán Việt: Hạ thiếu đích thiềm hôn hoãn thê

Tên Việt hóa: Cô vợ ấm áp của Hạ Thiếu

Tên truyện tranh: Cô vợ ấm áp của Hạ thiếu

Editor: Game Sor

Tình trạng : FULL gồm 522 chương.

Tiêu chuẩn về nữ nhân của Hạ Kiều Yến tôi thì cần phải đáp ứng đầy đủ 3 điều kiện: Thích được cưng chiều, thích được yêu thương, thích được chăm sóc. Ngoài thỏa mãn các điều kiện trên còn phải biết suy nghĩ, có ý thức!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bệnh nhân nhỏ đặc biệt

Tần thành, bệnh viện Nhà Đức.

Đêm khuya, Tần Dĩ Duyệt vội vàng đi đến văn phòng của mình. Bị trước cửa văn phòng làm cho hoảng sợ.

Hành lang bệnh viện vốn rất rộng rãi, lúc này lại có gần mười người đứng, tất cả đều là những người đàn ông cao lớn.

Ai nấy đều mặc bộ đồ tây màu đen từ trên xuống dưới, thêm cả kính râm. Mặt căng cứng, bộ dáng như lâm đại địch.

Trực ban hộ sĩ cùng bác sĩ nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt đi đến. Ngay lập tức nhẹ nhàng thờ ra. Thiếu chút nữa khóc rồi, "Bác sĩ Tần, cô mau đến đó."

Tần Dĩ Duyệt gật gật đầu về phía họ. Nhìn về những người phía hành lang, nói: "Các vị đây xin hãy đợi trong khu vực chờ đợi bên ngoài, môi trường quá ồn ào sẽ ảnh hưởng đến công việc của nhân viên y tế."

Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong. Không nhìn bọn họ, đi vào văn phòng.

Vừa vào, liền nhìn thấy cả phòng bẽ bộn.

Chậu hoa, hồ sơ y tế, bút, giấy, ly. Đều rơi rớt lộn xộn.

Trên mặt đất còn có rất nhiều vết bẩn của trà, cà phê.

Chỉ có cái sofa nhỏ còn tính là sạch sẽ.

Trên cái sofa nhỏ, một đứa bé đưa lưng về phía cô ngồi.

Tần Dĩ Duyệt không cần suy nghĩ cũng biết cả phòng này lộn xộn là do đâu.

Cô cảm thấy có một trận tức giận trong lòng mình, rất muốn dạy bảo đứa bé nghịch ngợm này một chút.

Nhưng tưởng tượng đến bên ngoài những người mang tây trang giày da, cô lập tức thức thời mà điều chỉnh biểu tình khuôn mặt. Thanh âm hòa hoãn hỏi: "Xin chào, tên con là gì? Con cảm thấy không thoải mái chỗ nào?"

Đứa bé nghe tiếng nói, động tác thông thả xoay đầu lại.

Tần Dĩ Duyệt bị khuôn mặt nhỏ bé và tinh tế làm chấn động một chút.

Một cảm giác thân thiết từ lòng cô toát ra, đem sự tức giận của cô cọ rửa đến sạch sẽ.

Đứa bé chỉ lẳng lặng mà nhìn cô, không nói gì.

Một đôi mắt màu đen và bóng bẩy, đôi mắt như hai viên thủy tinh nhỏ bằng quả nho, tỏa ra ánh sáng.

Tần Dĩ Duyệt không dấu vết mà đánh giá đứa bé. Phát hiện đứa bé thịt móm mốp tay nhỏ nắm thành quyền, đặt ở bụng.

Tần Dĩ Duyệt nở nụ cười ôn hòa nhất, "Bảo bối, bác sĩ không phải con giun trong bụng của con, không thể nào nhìn con mà đoán ra chỗ nào con không thảo mái. Nếu con không thích nói chuyện, thì dùng ngón tay chỉ đến nơi không thoải mái đó được không?"

Tần Dĩ Duyệt nói xong, liền mỉm cười nhìn đứa bé.

Đứa bé cùng cô đối diện.

Trong văn phòng một mảnh yên tĩnh.

Lúc Tần Dĩ Duyệt cho rằng cậu bé này sẽ không đáp lại lời nói của cô, thì bé đã chậm rãi vươn tay nhỏ đẩy thịt, chỉ chỉ bụng mình.

Tần Dĩ Duyệt theo tay nhỏ sờ lên bụng cậu bé, cách quần áo nhẹ nhàng ấn hai cái, "Là bụng không thoải mái?"

Cậu bé nhìn Tần Dĩ Duyệt, hậu tri hậu giác nhìn vào bàn tay đặt ở bụng mình, chậm rãi gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt đứng lên, khi cậu bé còn bản thân đã vươn đôi tay bé lên, đi đến phòng khám ở trên giường làm kỹ càng tỉ mỉ kiểm tra.

Cậu bé bị động tác này của cô làm cho hoảng sợ, ngơ ngác để cô ôm.

Khuôn mặt tinh xảo, non mềm, không có nửa điểm biểu tình.

Ngoài cửa văn phòng, quản gia thăm dò nhìn xem tình hình, nhìn thấy tiểu thiếu gia ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Tần Dĩ Duyệt, kinh ngạc không thôi.

Nhà bọn họ tiểu thiếu gia chỉ thân thiết với thiếu gia, không thân thiết với người khác.

Ngay cả ông đã chăm sóc tiểu thiếu gia 5 năm, cũng không có cơ hội ôm tiểu thiếu gia.

**

Một chiếc Maserati mới tinh ngừng ở bãi đỗ xe trống không của bệnh viện, quản gia lập tức bước nhanh chóng đi lên, "Thiếu gia."

Sau một lúc, người đàn ông có khuôn mặt tao nhã, quần áo bất phàm từ ghế sau bước ra.

Đường cong đẹp mắt để lộ ra chủ nhân giờ phút này đang bất mãn.

Hạ Kiều Yến lạnh giọng hỏi: "Tiểu bảo đâu?"

"Tiểu thiếu gia ở chỗ bác sĩ Tần ngủ rồi."

"Bác sĩ Tần?" Hạ Kiều Yến nghi hoặc hỏi, dẫn đầu đi ở phía trước.

"Đó là một vị bác sĩ nữ trong bệnh viện. Lúc cô ấy ôm tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia cũng không từ chối." Quản gia có chút kích động nói.

Hạ Kiều Yến mày hơi hơi nhăn lại, bước chân nhanh hơn.

Quản gia ở một bên dẫn đường, đem Hạ Kiều Yến đi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Khi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến làm động tác dừng.

Quản gia không tiếng động mà dừng lại bước chân.

Hạ Kiều Yến đi đến văn phòng cửa mở, thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Ánh mắt anh bỗng dừng ngừng lại.

Trong văn phòng một lớn một nhỏ, hai cái đầu dựa vào cùng nhau, đã ngủ rồi.

Tiểu Bảo giống như búp bê vải đẹp đẽ ngoan ngoãn mà dựa vào lòng ngực Tần Dĩ Duyệt, khuôn mặt nhỏ đáng yêu không có gì lo lắng.

Hạ Kiều Yến lúc thấy rõ mặt Tần Dĩ Duyệt, trong mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc.

Tần Dĩ Duyệt luôn ngủ rất nông, nhận thấy được có người đang nhìn mình, lập tức tỉnh lại.

Khi cô nhìn thấy người đàn ông trước mắt cô, cô liền choáng váng.

Tần Dĩ Duyệt chớp đôi mắt vài cái, phát hiện Hạ Kiều Yến vẫn còn ở đây.

Tần Dĩ Duyệt biết Hạ Kiều Yến, không phải vì cô chú ý tài chính và kinh tế cùng tin tức.

Bệnh viện hộ sĩ cùng bác sĩ mỗi ngày đem "Hạ Kiều Yến" ba chữ nói bên miệng, hận không thể kính anh ta trở thành thần.

Hạ Kiều Yến, ba chữ này ở một mức độ nào đó đại biểu cho Tần thành, tầng lớp cao nhất về tài phú cùng địa vị, hơn nữa Hạ gia ở Tần thành ảnh hưởng rất lớn, người Hạ gia đậm chân một cái, Tần thành đều phải đi run theo.

Tiểu Bảo hình như là đã nhận ra cảm xúc của Tần Dĩ Duyệt, dần dần tỉnh giấc, có chút mơ hồ mà nhìn chung quanh.

Lúc nhìn thấy Hạ Kiều Yến, bộ dáng ngây thơ vươn cánh tay bụ bẫm với anh.

Hạ Kiều Yến đuổi tay ôm lấy Tiểu Bảo, "Bụng đã ổn chưa?"

Tiểu Bảo không tiếng động gật gật đầu, đem đầu nhỏ tiến sát vào cổ Hạ Kiều Yến.

Bàn tay to của Hạ Kiều Yến vỗ nhẹ tiểu bảo bối.

Ánh mắt như hắc thạch, dừng lại ở trên mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt từ không trung lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, dạn dò nói: "Hiện tại đã trở rồi, nhân viên phòng thuốc cũng đã tan ca, nên không thể kê đơn ngay được. Anh đêm nay trở về quan sát tình hình bé, ngày mai nếu vẫn không thoái mái, tôi sẽ lên đơn thuốc để bé không khó chịu."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt mà gật đầu, xem như trả lời.

Sau đó, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn văn phòng trống, mắt tròn trắng.

Có tiền thì giỏi hơn người à?

Đang nói về cái gì vậy chứ?

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như thế, đi tắt đèn văn phòng, rồi về nhà ngủ ngon.

**

Hôm sau.

Vào buổi chiều, Tần Dĩ Duyệt ngồi làm việc, điện thoại bàn reo lên.

Tần Dĩ Duyệt nhắc điện thoại.

"Xin chào, tôi là bác sĩ Tần của bệnh viện Nhà Đức."

Điện thoại kia đầu không trả lời.

Tần Dĩ Duyệt nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút không thể hiểu được, muốn gác máy.

Trước khi gác máy, nghe được hai tiếng đánh rất nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt không đặt điện thoại xuống, một lần nữa đem đến bên tai.

Lần này cô nghe được điện thoại kia đầu có tiếng hít thở nhẹ, như là một đứa trẻ.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu nhanh chóng vẽ ra bộ dáng của Tiểu Bảo, giọng nói không khỏi nhẹ nhàng hơn, "Con là bạn nhỏ đến khám bệnh tối qua sao?"

Trong điện thoại truyền đến một tiếng đánh nhẹ.

"Bụng vẫn không thoái mái?"

Lần này là hai lần đánh.

Tần Dĩ Duyệt khước miệng hơi hơi gọi lên, nghĩ đến cha Tiểu Bảo là ai, sự dịu dàng gần như vỡ mộng.

"Không sao đâu. Thể chất con rất tốt cứ giữ nó như vậy, đừng đến bệnh viện quá nhiều."

Trong điện thoại lại truyền đến một tiếng đánh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cậu bạn nhỏ cùng người bố đẹp trai

Tần Dĩ Duyệt cũng không biết nói chuyện với Tiểu Bảo như thế nào.

Tiểu An ôm một đồng ca bệnh vào, "Chị Tần, đây là các tài liệu về trường hợp chị cần."

"Xếp nó giúp chị đi."

Tần Dĩ Duyệt đang muốn cùng Tiểu Bảo nói lời tạm biệt, lại phát hiện điện thoại đã ngắt.

Tiểu An nhìn biểu hiện hơi ngạc nhiên trên mặt Tần Dĩ Duyệt, "Có chuyện gì vậy chị?"

"Không có gì, chị xem trường hợp ca bệnh đầu tiên. Chị muốn đi đến phòng bệnh đó xem thử. Nếu em không có việc thì cùng chị đi."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu An tiến vào phòng bệnh cô đang phụ trách, cẩn thận dò hỏi tình trạng của các người bệnh.

Tiểu An cẩn thận quan sát kỹ năng giao tiếp của Tần Dĩ Duyệt.

Cô phát hiện Tần Dĩ Duyệt mang cho người khác cảm giác rất đặc biệt.

Chị ấy chỉ đứng ở nơi đó, lại khiến cho người khác thuyết phục hoàn toàn. Nhưng sẽ không cho người đó cảm thấy có khoảng cách.

Khí chất trầm tĩnh, chắc chắn, chuyên nghiệp, làm rất nhiều bác sĩ dù có mười mấy năm kinh nghiệm đều không thể không bội phục.

Tiểu An suy nghĩ một chút, không biết một ngày nào đó cô có thể có loại cảm giác làm người khác yên tâm như vậy không.

Tần Dĩ Duyệt bước ra khỏi phòng bệnh, dùng bút gõ gõ đầu Tiểu An, "Em lại mơ gì vậy?"

Tiểu An lập tức không biết xấu hổ mà ôm lấy eo Tần Dĩ Duyệt, khóc lóc nói: "Chị Tần, chị nhất định phải thu em làm đệ tử."

"Thôi đi, Có người đệ tử ngốc như em, chị sẽ tồn thọ 10 năm mất."

"Không đi, trừ khi chị bước qua xác em"

"Chị lúc trước bởi vì cái gì mà tuyển em vào?"

"Nhất định là vì em đáng yêu.~~"

Tần Dĩ Duyệt bị tính khí không biết xấu hổ của Tiểu An làm cho sốc, "Chị còn chưa xong việc. Lại cùng em ở chung. Chị sợ sẽ không nhận được mà phạm tội."

Tiểu An cười hề hề mà buông Tần Dĩ Duyệt ra.

Tuy rằng Tần Dĩ Duyệt nhìn qua rất lạnh lùng, nhưng Tiểu An chưa bao giờ sợ Tần Dĩ Duyệt. Thường xuyên cùng cô đùa giỡn.

Mặt lạnh lùng cùng lòng lạnh lùng cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Mà Tần Dĩ Duyệt là mặt lạnh lùng.

"Chị Tần, chị có biết chuyện của bác sĩ Dương không? Bên khoa phụ sản ngày hôm qua có người gây sự. Hình như còn là bệnh nhân của cô ấy, hôm nay khẳng định sẽ bị trưởng khoa bên đó mắng."

"Được rồi đừng nói nữa, em xếp lịch làm việc cho chị, sau giờ làm việc sẽ sắp xếp cho em." Tần Dĩ Duyệt không quay đầu lại mà nói.

Tiểu An bị mắng nhưng rất vui vẻ, bước đi sửa sang lại tư liệu.

**

Quán cà phê.

Tần Dĩ Duyệt cầm cái thìa nhỏ, ngẫu nhiên khuấy ly cà phê trước mặt, lắng nghe lời phàn nàn rên rỉ của Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, tớ rất hâm mộ cậu. Nếu tớ có được tính cách của cậu, rất nhiều việc sẽ không phiền toái đến vậy. Mỗi khi tớ nhìn thấy bộ dạng kích động của người bệnh cùng người nhà họ, đầu óc tớ liền trở nên ngốc đi. Có đôi khi tớ cảm thấy mình không thích hợp làm bác sĩ, tớ căn bản không kiềm chế được bệnh nhân." Dương Nhã Vi mặt đầy hâm mộ nói.

"Đừng tự xem nhẹ mình, kỹ năng chuyên môn của cậu không kém, tính tình ôn hòa còn cẩn thận, không cần thiết bởi vì một chút rắc rối liền suy nghĩ vớ vẩn."

"Cậu thực sự nghĩ vậy sao?"

"Đúng, nếu bệnh viện toàn là bác sĩ như tớ, người bệnh không dám tới đâu. Thời gian không còn sớm, tớ đưa cậu trở về, cậu ngày mai còn phải đi làm đó."

"Vậy cậu đi đâu?"

"Tớ có vài bệnh nhân đã lên kế hoạch phẫu thuật vào tuần tới, nên cuối tuần phải thả lỏng một chút."

"Thật hâm mộ cậu, tớ hiện tại đều không có ngày nghỉ."

"Tớ cũng chỉ thỉnh thoảng mới có một cái cuối tuần, bác sĩ nào cũng phải trải qua cảm giác này mà." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Dương Nhã Vi thấy cô không có gì là không cam lòng cùng oán hận, đột nhiên nói: "Dĩ Duyệt, cậu mấy năm nay có hối hận không?"

"Hối hận cái gì?"

"Hối hận năm đó đã bỏ cơ hội du học, nhường nó cho Chu Tử Dương. Nếu là lấy kỹ thuật chuyên nghiệp cùng trình độ thực hành, lấy được cái bằng, liền về nước trực tiếp làm phó trưởng khoa, sẽ không như hiện tại từng bước một từ thực tập sinh leo lên đến chức vụ hiện tại."

Tần Dĩ Duyệt một tay khuấy ly cà phê, cười nói: "Ra nước ngoài cũng không chắc chắn có thể làm được, không có thực lực thì ở đâu cũng không xong."

"Người khác không có thực lực, tớ tin tưởng. Muốn nói cậu không có, đánh chết tớ tớ cũng không tin."

"Cảm ơn đại mỹ nhân đề mắt tớ đến vậy, tớ sẽ tiếp tục nỗ lực." Tần Dĩ Duyệt cười tủm tỉm mà nói.

"Tớ trời sinh hài hước."

"Cút đi."

"Ai, tuy rằng cậu rất đẹp, nhưng có thể đừng thô lỗ như vậy không?"

Dương Nhã Vi vô lực, mặt tròn trĩnh, nói: "Lười cùng cậu vòng vo, Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh cuối tuần trở về, bạn học trong diễn đàn đều nổ tung nôi, nói phải cho bọn họ tiệc hoan nghênh. Cậu có đi hay không?"

"Cuối tuần sao? Không biết nữa, nếu không có việc gì thì tớ sẽ đi."

"Cậu đừng đi, một đồng người chờ xem trò cười của cậu đó."

Tần Dĩ Duyệt ngửa đầu đem cà phê trong ly uống sạch sẽ, không sao cả cười cười, "Có cái gì để chê cười, còn không phải là đem chi phí cùng cơ hội du học cho bạn trai, sau lại cho hắn tiền trả phí sinh hoạt, kết quả bạn trai trở thành người đàn ông vô ơn, đá bạn gái là tớ đây sao? Nhiều chuyện như vậy TV mỗi ngày đều có."

Dương Nhã Vi trừng đôi mắt nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Cậu nghĩ như vậy thật sao?"

"Nếu không muốn nghĩ như thế nào?" Tần Dĩ Duyệt gọi người phục vụ đến tính tiền, nhìn về phía Dương Nhã Vi đang ngồi bất động, nói: "Đi thôi, bác sĩ Dương"

Vừa nói xong, Tần Dĩ Duyệt cầm lấy túi đứng lên.

Còn chưa đứng vững, chân cô liền bị người ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt hoảng sợ, cúi đầu xem, phát hiện là Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo mặc bộ quần áo in hình cậu bé Bọt Biển, đúng lúc ngẩng lên một khuôn mặt mềm mại, nhỏ nhắn, tinh xảo về mặt chờ mong mà nhìn xem Tần Dĩ Duyệt, đôi mắt đen lầy ở bên trong tràn đầy ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

Cái loại ngạc nhiên cùng mừng rỡ này rất dễ dàng cảm hóa người khác.

Tần Dĩ Duyệt lộ ra nụ cười vui mừng, "Bảo Bối, chào buổi tối. Con theo người nhà cùng đi đến sao?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Cánh tay ngắn ngủn đem chân Tần Dĩ Duyệt ôm chặt hơn nữa, như là sợ cô đột nhiên sẽ chạy mất.

Dương Nhã Vi nhìn Tiểu Bảo rất đáng yêu, cười nói: "Tiểu Bảo Bối, chào buổi tối."

Nói xong, Dương Nhã Vi vươn tay đến Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thể nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Dương Nhã Vi tay dừng tại giữ không trung, có chút xấu hổ.

Tần Dĩ Duyệt giải thích nói: "Tính huống của nhóc có chút đặc biệt."

Sau đó, cô quay đầu đối với Tiểu Bảo nói: "Con cùng quần gia đến hay là ba ba của con?"

Tiểu Bảo mở ba lô nhỏ mang theo, lấy ra ipad mini cứng nhắc, đã viết hai chữ.

Ba ba.

Tần Dĩ Duyệt trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Kiều Yến, thấy Tiểu Bảo dù mừng rỡ, kinh hãi toàn bộ bị đánh bay sạch sẽ.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ, nói ra: "Cô cùng bạn cô còn có chút việc, cô mang con đến quầy phục vụ trước, con ở đó đợi ba ba của con được không nào?"

Tiểu Bảo nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xuất hiện một vòng ảm đạm.

Cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nhếch...

Bộ dáng nhỏ nhỏ nhìn qua trông rất tội nghiệp.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, trong lòng bỗng dưng nhảy ra một cảm giác tội lỗi.

Đang lúc Tần Dĩ Duyệt không biết làm sao với tiểu gia hỏa này, thì nghe được sau lưng có tiếng bước chân bình thản đi đến.

Tiếng nói tao nhã của Hạ Kiều Yến vang lên, "Tiểu Bảo, đừng ảnh hưởng bác sĩ Tần cùng bạn cô ấy nói chuyện nữa."

Hạ Kiều Yến xuất hiện, để cho tất cả ánh mắt trong quán cà phê đều tập trung vào trên người của anh.

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng anh đi, muốn biết cô gái nào may mắn như vậy, có thể được người đàn ông tốt như Hạ Kiều Yến coi trọng.

Tiểu Bảo thấy Hạ Kiều Yến đến, lập tức như một vật trang sức dán chặt lấy Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lập tức hết sức khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhặt được đứa trẻ

Ba phút sau.

Tần Dĩ Duyệt nhận ra ngồi ngay ngắn trên chân mình là Tiểu Bảo, có chút nghĩ không ra cô cùng Dương Nhã Vi như thế nào lại ngồi vào bên trong xe Hạ Kiều Yến.

Mà Tiểu Bảo giống như được gắn trên người cô, một giây cũng không rời.

Tần Dĩ Duyệt phát hiện được Dương Nhã Vi dùng ánh mắt nghi ngờ. Thật sự không muốn ngay lúc này cùng cô nghiên cứu thảo luận vấn đề này đâu. Rất nhanh liền đến chỗ ở của Dương Nhã Vi chỗ ở, Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo đặt sang kế bên, chuẩn bị cùng một chỗ xuống xe với Dương Nhã Vi. Dương Nhã Vi trước đóng cửa xe lại "Nhà của tớ không có phòng trống, cậu đi theo tớ làm gì?"

Trong nháy mắt đó. Tần Dĩ Duyệt rất muốn bóp chết cái đồ gà mờ này.

IQ và EQ đều bị chó ăn rồi sao?!

Cô vô ý mà nhìn về phía Hạ Kiều Yến. Phát hiện Hạ Kiều Yến cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt xa xăm kia có một tia chế nhạo.

"Sợ tôi?" Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

"Anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Nhà cô ở đâu?"

Tần Dĩ Duyệt cũng lười nhản nhó, nói một chuỗi địa chỉ, sau đó quay đầu, tựa nhìn về phía cửa sổ.

Cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo gối trên đùi của cô. Tiếp tục nằm ngáy o..o....

...

Tần Dĩ Duyệt sau khi về đến nhà, trong đầu giống như cuốn phim tự động truyền ra ánh mắt chế nhạo của Hạ Kiều Yến, tức giận không thôi. Tim đập lại có chút không hiểu mà tăng nhanh.

Đêm nay gặp được Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo. Chỉ là trùng hợp sao?

Mà sự thật chứng minh, không phải trùng hợp.

**

Cuối tuần, Tần Dĩ Duyệt khó được ngủ một lấy lại sức. Lại bị một hồi tiếng đập cửa thế nào cũng không ngừng làm cho tỉnh.

Tần Dĩ Duyệt bôi bôi tóc. Bực bội mà nhấc chân lên chuẩn bị rời giường.

Mở cửa chính. Mới phát hiện ngoài cửa là Di Vương của nhà đối diện.

"Không phải dì muốn nói con, nhưng con như thế nào mà xứng đáng làm mẹ? Trẻ con cho dù làm sai. Cũng không thể trời đang rất lạnh đem nó đuổi ra cửa, nếu xảy ra chuyện gì. Con có hối hận cũng sẽ trễ!" Di Vương vừa thấy Tần Dĩ Duyệt liền không nhịn được mắng lên.

Tần Dĩ Duyệt đen mặt, "Di Vương, dì nói chậm một chút. Cái gì trẻ con. Đứa nhóc nào?"

Di Vương ghét bỏ liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt liếc, bước sang một bước, hiện ra sau mình là một đứa trẻ.

Đứa trẻ kia rõ ràng là Tiểu Bảo.

Nhóc mặc một bộ đồ ngủ nhỏ ở nhà, trên chân mang một đôi dép lê trong phòng.

Hai má cùng cái mũi nhỏ lạnh cóng phớt hồng, nhìn vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Di Vương lại muốn nói, vội vàng đem Tiểu Bảo ôm vào trong phòng, "Cảm ơn Di Vương, dì cực rồi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt gọn gàng mà đóng cửa lại.

Sau đó, đối với cánh cửa đóng chặt, hít sâu vài cái.

Cho đến lúc trên mặt có thể lộ ra nụ cười ấm áp, cô mới quay người, nói bằng âm thanh mềm nhũn, hỏi: "Bảo bối, một mình con tới sao?"

Tiểu Bảo có chút cẩn thận mà xoa xoa đôi bàn tay, cúi đầu, không có phản ứng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bộ dáng nhóc, đột nhiên nghĩ đến chính mình khi còn bé.

Cô xoay người ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nhóc, đến ngồi trên ghế sa lon, dùng cái thảm nhỏ mà bọc lại.

Tiểu Bảo mở to hai con mắt giống như hạt thủy tinh nhìn Tần Dĩ Duyệt, như một búp bê nhìn cô loay hoay.

Bộ dáng đáng yêu như vậy, đúng là có thể đem lòng người hòa tan.

Tần Dĩ Duyệt vốn muốn hỏi một chút nhóc như thế nào mà biết địa chỉ nhà cô, rồi làm thế nào đã chạy đến đây.

Sờ lên mặt lạnh buốt, lập tức cái gì đều không muốn hỏi.

Tần Dĩ Duyệt xác định nhóc không có lộ ra chỗ nào khác cánh tay, bắp chân nhỏ, cười nói: "Đói bụng sao? Cô làm bữa sáng cho con, được không?"

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu.

"Muốn ăn chút gì không?"

Tiểu Bảo tay thật trong thâm ở bên trong lục lọi.

Tần Dĩ Duyệt biết rõ hần đang tìm cái gì, do đó, cô tìm một cuốn sổ nhỏ cùng một cây bút, đưa cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghiêm túc ở phía trên ghi ghi vẽ vẽ tranh, sau đó đưa cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn vào lời ghi chép đầu tiên trước mắt.

Mặt chữ rất đơn giản.

Cà chua trứng trắng, cá bầm viên.

Nho nhỏ kiểu chữ tuy non nớt, nhưng rất tinh tế.

Do những chữ này, có thể để xác định, Tiểu Bảo trí lực không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí là chỉ số thông minh còn hơn các bạn cùng tuổi.

Đưa trẻ năm tuổi mấy chữ này đều không chắc chắn sẽ biết, chứ đừng đề cập đến việc viết tay.

Vậy nhóc vì cái gì không nói lời nào?

Là không muốn nói, vẫn không thể nói?

Tần Dĩ Duyệt thu lại suy nghĩ bay xa, cười nói: "Cô không xác định tủ lạnh có những thứ nguyên liệu nấu ăn này hay không, con đợi một chút đã."

Tiểu Bảo lại nhẹ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt lên lầu rửa mặt, thay đổi một bộ quần áo, sau đó xuống bếp.

Hai món một chén canh rất nhanh đã mang lên bàn rồi, cô còn đặc biệt cho Tiểu Bảo ly sữa bò nóng.

Tiểu Bảo hai mắt sáng lên mà nhìn mấy món ăn, không cần Tần Dĩ Duyệt gọi.

Đã ngoan ngoãn mà ngồi vào bên cạnh bàn ăn, nhìn Tần Dĩ Duyệt bận rộn.

Tần Dĩ Duyệt cho hần thêm một ít chén cơm, lại đựng một ít chén súp cho hần.

Tiểu Bảo cảm thấy yên lặng mà bắt đầu ăn.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bộ dạng chuyên chú ăn cơm của nhóc, trong lòng có chút ngùi vị tạp trần.

Cho đến khi Tiểu Bảo cơm nước xong xuôi, Tần Dĩ Duyệt mới lên tiếng: "Bảo bối, đem ba ba của con hoặc lão quản gia điện thoại cho cô, được không nào?"

Tiểu Bảo vốn rất thoải mái, lập tức trở nên âm trầm.

Đôi mắt đen láy ở bên trong, cũng lập tức tích tụ nước mắt.

...

Tần Dĩ Duyệt đứng trên ban công nhìn dưới lầu là chiếc Maserati càng chạy càng xa, trong lòng không có bất kỳ cảm giác nhẹ nhõm nào.

Vừa nghĩ tới biểu hiện vừa rồi của Tiểu Bảo, cô đều cho là mình vừa làm tội ác tà trời, nội tâm tội ác cảm giác rất lớn.

Nhưng cô không biết là hành vi của cô có cái gì sai.

Cô yêu thích mối quan hệ đơn giản, bác sĩ và bệnh nhân.

Người bệnh đến bệnh viện, cô sẽ là người chuyên nghiệp, xứng chức bác sĩ; người bệnh ra bệnh viện, cô cùng quan hệ với bọn họ đều đã xong.

Cùng người bệnh trở thành bạn bè, cô không muốn.

Cô cũng không cho rằng cần thiết làm bạn bè cùng bọn họ.

Nước mắt Tiểu Bảo, lại làm cho cô hết sức áy náy.

Tiểu Bảo nghe được cô muốn gọi cho Hạ Kiều Yến, quăng cô một trang giấy, liền chạy ra khỏi nhà.

Đến lúc cùng Hạ Kiều Yến nói chuyện điện thoại xong, cô mới xuống lầu.

Vụng trộm mà trốn ở góc phòng, nhìn bóng lưng nhỏ cô đơn của Tiểu Bảo.

Nhiều lần, cô muốn đi qua ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ, nhưng cô cuối cùng vẫn là không có làm.

Cô không hi vọng Tiểu Bảo thường xuyên đột nhiên xuất hiện bên trong cuộc sống của cô, cô không có nhiều cảm tình cùng kiên nhẫn trong công việc bận rộn, còn có thể đối với một đứa trẻ lạ lẫm mà dịu dàng.

Nhất là Tiểu Bảo rõ ràng đòi hỏi lượng tình lực dồi dào để che chở.

Tần Dĩ Duyệt lắc đầu, trở lại phòng khách, cầm lấy 《 Bệnh Lý Học 》 bắt đầu nhìn.

Một lúc sau, điện thoại ở bên cạnh vang lên.

Tần Dĩ Duyệt cầm qua điện thoại, nhìn thoáng qua, phát hiện thông báo có người thêm cô.

Tần Dĩ Duyệt quét đến "Chu Từ Dương" ba chữ, tay run rẩy, không có ý tiếp nhận.

Cô đem màn hình cài lại tại trên ghế sa lon, một lần nữa đem tất cả chú ý đặt ở trong sách, lại như thế nào cũng nhìn được.

Chu Từ Dương thêm cô là muốn làm cái gì?

Học thành về nước trông thấy bạn học cũ, hay vẫn là muốn nhìn một chút cô sống khổ thế nào?

**

Trong xe Maserati.

Hai người con trai ột lớn một nhỏ, một trước một sau mà ngồi.

Trong xe không khí bị hai người chen ép, căng cứng như phảng phất một giây sau muốn bạo phát nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ai bảo con nói chuyện, con dùng tiền đập chết hần!

Tiểu Bảo sau khi lên xe vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, không có bất kỳ động tác nào khác.

Hạ Kiều Yến đen mặt mà lái xe, tất nhiên đang vô cùng tức giận.

Không biết là tại Tiểu Bảo tự rời khỏi nhà, hay là do cô gái đó làm tức.

Xe đứng ở một tòa trước biệt thự, khó khăn lắm mới dừng lại, phía sau xe, cửa xe đã bị người đập ra rồi.

Một thân hình nhỏ nhắn rất nhanh đi vào trong biệt thự. Đem cửa lớn, đập mạnh rung trời

Hạ Kiều Yến đen mặt xuống xe.

Quản gia chạy ra đón, "Thiếu gia. Tiểu thiếu gia cậu ấy..."

"Chuyện ngày hôm nay. Lần sau không thể lặp lại lần nữa!" Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

Quản gia thân thể run rẩy, "Có thể tiểu thiếu gia rất thích bác sĩ Tần."

"Cho nên, nó có thể đi quấy rầy sinh hoạt của người khác?" Hạ Kiều Yến lạnh lùng mà hỏi lại.

"Thiếu gia. Lời kể tiếp tôi nói... ngài có khả năng không thích nghe. Bác sĩ Tần là người đầu tiên trừ ngài mà tiểu thiếu gia muốn thân thiết, kể từ sau phát sinh sự kiện đó. Tôi nghĩ đó là một việc tốt."

"Nếu như ông giữ ý nghĩ như vậy. Trở về nhà tĩnh dưỡng thân thể đi. Tiểu thiếu gia bên này tôi sẽ cho người khác chăm sóc."

Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nhìn quản gia, tiến vào phòng sách ở tầng hai.

Quản gia nhìn bóng lưng Hạ Kiều Yến, đành phải thờ dài.

Hạ Kiều Yến vừa ngồi vào ghế trong phòng sách. Chợt nghe đến một tiếng lại một tiếng thét ngăn ngại, bèn nhón làm chói tai. Còn thấp thoáng tiếng đồ vỡ đồ đạc.

Hạ Kiều Yến nhắm lại mắt. Mở cửa phòng sách.

Chỉ gần một phút đồng hồ, phòng khách lớn lúc đầu ngay ngắn sạch sẽ đã trở thành bãi rác.

Tất cả đồ vật có thể đập đều đập hư cả.

Tiểu Bảo chân trần trụ. Đi đi lại lại trên thảm đầy vụn thủy tinh.

Quản gia, bảo mẫu, người hầu đi theo phía sau, cũng không dám ngăn Tiểu thiếu gia.

Hạ Kiều Yến mặt lạnh, đứng tại hành lang tầng hai, nhìn Tiểu Bảo ngang ngược.

Đến lúc chân nhỏ trắng nõn bị một mảnh thủy tinh làm bị thương, anh mới mở miệng, "Hạ Duy Phi, tiếp tục âm ỉ, đối với con không có gì tốt!"

Hạ Kiều Yến chỉ có tức giận, đến mức gọi thẳng tên Tiểu Bảo.

Thân thể nho nhỏ run rẩy, sau đó đem một cái bình hoa cổ so với nhóc còn cao hơn đẩy ngã xuống đất.

Đồ sứ yếu ớt gặp mặt đất cứng rắn tạo ra tiếng vang trong trẻo.

Bình hoa cổ hơn một ngàn vạn lập tức hỏng rồi.

Tiểu Bảo đứng trong đồng bừa bộn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lại quật cường, giống như khiêu khích nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhú mày, từng bước một đi xuống dưới.

Tiểu Bảo cả người run rẩy, vẫn là quật cường mà đứng ở nơi đó, mặc kệ trên chân máu ồ ồ chảy ra, vẻ mặt cũng không lộ ra nửa điểm yếu ớt.

Hạ Kiều Yến chậm rãi ngồi trên ghế sa lon, đối với quản gia, bảo mẫu bọn họ khoát tay áo.

Phòng khách to như vậy, rất nhanh cũng chỉ còn lại có hai người.

Hạ Kiều Yến cũng không nhìn chân nhỏ vẫn còn chảy máu, "Nói đi, con muốn làm gì?"

Tiểu Bảo tức giận bất bình mà lấy ra ipad mini cứng nhắc, gõ một hàng chữ, "Cô không quan tâm con!"

"Cô ấy cũng không phải có bệnh, muốn một đứa tinh khôn nhưng đáng ghét làm gì?! Con nếu không phải là con của baba, thì baba cũng không cần con!"

Hạ Kiều Yến vừa dứt lời, chợt nghe đến tiếng thét chói tai.

Hạ Kiều Yến mấp máy miệng, lấy tay đem Tiểu Bảo mang đến trên đầu gối.

Tiểu Bảo làm bộ muốn phản kháng.

Hạ Kiều Yến liếc xéo hắn, lạnh lạnh nói: "Trước khi cùng baba đàm phán, xem chân con trước đã."

Nói xong, Tiểu Bảo liền bị giữ mà ngồi yên, hừ một tiếng rồi để Hạ Kiều Yến ôm

Hạ Kiều Yến động tác không ôn nhu cầm bàn chân nhỏ mập mạp của Tiểu Bảo mà bắt đầu quan sát miệng vết thương, nhũ nhũ mảy, thò tay đem mảnh thủy tinh trên bàn chân nhỏ lấy ra.

Sau đó, từ ngăn kéo nhỏ lấy ra hộp thuốc, xử lý vết thương.

Xử lý xong về sau, như tức giận mà đem Tiểu Bảo để tới ghế sa lon bên cạnh, vòng hai tay trước ngực mà nhìn nhóc.

Tiểu Bảo cũng tròn tròn mắt, không nói một lời mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hai người trừng nhau một lúc.

Hạ Kiều Yến tức giận mà liếc mắt, "Thiếu gia, con có thể có thoáng chút thông cảm cho sự vất vả của baba không? Baba vừa mở đầu hội nghị quan trọng đa quốc gia, đã bị người ta điện thoại gọi đi ra giải quyết chuyện của con. Sau đó, con lại ăm ỉ với baba như thế này. Con cảm thấy baba của con sống trên thế giới này mục đích duy nhất là giúp con giải quyết phiền toái hay sao?"

Tiểu Bảo ngoan cố giữ cổ nhỏ, không để ý tới Hạ Kiều Yến, dùng ipad nhỏ đánh chữ cũng không có.

Hạ Kiều Yến cũng biết là kết quả này, "Con hiện tại nói rõ ràng, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất nói chuyện, con lại bắt đầu giầy vò, không có ai có nghĩa vụ cưng chiều con. Baba của con yêu cầu cũng không cao, con đưa ra yêu cầu trước, làm tốt baba đáp ứng một cái yêu cầu. Nếu như con không tỉnh ngộ, làm phiền con lên lầu tự kiểm điểm."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo bên trên hiện lên trầm tư.

Hạ Kiều Yến dựa vào trên ghế sa lon, chờ phản ứng.

Tiểu Bảo ngón tay nhỏ gõ trên ipad mini cứng nhắc, sau đó theo ghế sofa bên kia leo đến bên cạnh Hạ Kiều Yến, đem ipad mini đưa tới trước mặt Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua màn hình, trên đó viết: Con muốn bác sĩ Tần chơi với con.

"Đáp ứng điều kiện gì?"

Tiểu Bảo lộ ra vẻ mặt khó xử, cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, dậm chân, ở phía trên đánh một hàng chữ, "Con đi đến trường."

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn xem bốn chữ kia, "Con đã thông minh rồi, đi nhà trẻ quá lãng phí thời gian. Còn có, con không muốn nói, đi nhà trẻ cũng vô dụng."

Tiểu Bảo nghe vậy đôi mắt đen láy lẳng lẳng nhìn Hạ Kiều Yến, chờ yêu cầu của Hạ Kiều Yến.

"Mỗi ngày nói với baba ba câu nói, mỗi câu nói không dưới mười chữ."

Tiểu Bảo cúi đầu xuống, tay nhỏ mập mạp thật khó khăn mà chà xát quần áo của mình.

Hạ Kiều Yến nhìn đầu nhỏ, than thở nói: "Baba đời trước đào phần mộ tổ tiên của con hay là đốt nhà của ông tổ con, lại cho con đến hành hạ baba như thế này. Người ta nuôi một đứa nhóc nghịch ngợm, còn có thể nghe được một tiếng baba. Baba ngược lại rất tốt, trực tiếp có được một đứa nhóc khó hiểu làm người ta phát bực còn thêm cả hay gây sự."

Tiểu Bảo nhìn xem Hạ Kiều Yến, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh vụn vụn, vẫn như cũ là không nói gì.

Hạ Kiều Yến đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ xù xù, "Được rồi, baba cũng không miễn cưỡng con, con thích như đứa trẻ nghịch ngợm cũng được. Baba thừa dịp tuổi trẻ kiếm chút tiền, về sau cho con phụ trách phá sản. Ai bảo con nói chuyện, con dùng tiền đập chết hần!"

Nói xong, Hạ Kiều Yến vỗ vỗ đầu gối của mình, đứng dậy đã đi ra.

Tiểu Bảo rầu rĩ mà ngồi ở trên ghế sa lon, một chút cũng không có bị baba mình an ủi.

**

Tuần kế tiếp, Tần Dĩ Duyệt vô cùng bận rộn.

Mỗi ngày đều có hai ca bệnh giải phẫu phải xử lý, mỗi ngày bận rộn như chó.

Cô cho rằng sẽ rất khó chịu đựng trong một tuần này, thế mà kỳ dị vượt qua.

Thứ sáu cùng ngày, Tần Dĩ Duyệt ra phòng giải phẫu, lúc này đã hơn chín giờ đêm rồi.

Dù vậy, cô vẫn có tố chất thần kinh bình thường mà lấy điện thoại di động ra, mở ra tin nhắn.

Bên trong có hơn mười người khác nhau gửi cho cô.

Trong đó Dương Nhã Vi là nhiều nhất.

Tần Dĩ Duyệt mở tin nhắn Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, cậu có tới hay không?"

"Tớ khuyên người vẫn là đừng đến, Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh đôi cậu nam nữ kia thật sự quá đáng ghét. Diệp Thanh ở trước mặt chúng ta trắng trợn ân ái đầm thắm, Chu Tử Dương hình như còn có mặt yếu điểm, cùng phối hợp với cô ta."

"Diệp Thanh còn nghĩ cách hỏi tình hình của cậu, tớ căn bản không có lý do trả lời cô ta, tớ không biết những bạn học khác có thể nói hay không."

"Nghe nói bọn họ cùng đến Tần thành Bệnh Viện khoa não, đến bệnh viện làm phó trưởng khoa. Đậu xanh rau má nó, hai cái đứa tiện nhân không biết xấu hổ thiếu chút nữa làm tớ tức chết!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Kết hôn với tôi

Tần Dĩ Duyệt không tiếp tục xem tin nhắn nữa, trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu An cùng các y tá bước nhanh trở lại văn phòng.

Đến văn phòng, cô không chịu được nữa. Khó khăn ngồi xuống ghế, cả người không còn sức.

Cô năm nay 26 tuổi, không bạn trai. Bằng cấp công việc không cao.

Cô không biết, cô còn muốn làm bác sĩ ở viện bao lâu.

Thành tích của cô so với bạn học chênh lệch từ lúc tốt nghiệp khoa chính quy đến lúc ra nước ngoài du học. Sau khi về nước trực tiếp làm Phó trưởng khoa của bệnh viện.

Cô ở trong nước tìm tòi học hỏi mới bắt đầu làm việc, học tập trong thời gian rảnh rỗi.

Kinh nghiệm của cô so với bọn họ phong phú hơn, kỹ thuật chuyên nghiệp cũng xem như bằng nhau, nhưng lại là một bác sĩ bình thường vô danh ở bệnh viện. Chỉ có thể một đường chậm rãi chịu đựng đi lên.

Lúc ấy, nếu như cô lấy được cô hội du học đó nắm trong tay mình, hiện tại sẽ như thế nào?

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, nhắm lại hai mắt, không nghĩ tiếp nữa.

Hiện tại, những thứ đó đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lúc này, tiếng bước chân xuất hiện trong phòng làm việc.

Tần Dĩ Duyệt chẳng muốn mở to mắt. Một môi nói ra: "Giấy tờ công việc cứ đặt ở trên bàn. Tôi sẽ ký nó sau."

Sau một lúc, cô cũng không nghe thấy tiếng giấy tờ đặt xuống.

Tần Dĩ Duyệt nghi hoặc mà mở mắt ra, Hạ Kiều Yến đứng trước mặt cô làm cô sửng sốt một chút.

Hạ Kiều Yến vòng tay đặt trên ngực. Về mặt hồ hững, từ trên nhìn xuống cô. Như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy Tần Dĩ Duyệt đã tỉnh, Hạ Kiều Yến đi đến phía sau bàn làm việc, đem máy tính của cô đóng lại. Sau đó trực tiếp bắt đầu cởi áo khoác trắng trên người cô xuống, mặt không biểu tình mà đem nó ném ở lên ghế dựa.

Tần Dĩ Duyệt bị một loại động tác của Hạ Kiều Yến làm cho một loạt động tác làm cho tỉnh rồi, lạnh lùng nói: "Anh Hạ, nơi này là nơi công cộng, mong anh tự trọng."

"Cô một môi, tôi mang cô trở về nghỉ ngơi." Hạ Kiều Yến nhàn nhạt nói.

Tần Dĩ Duyệt càng tỉnh táo hơn, bên cạnh vừa giãy dụa vừa nói: "Chúng ta không quen, đừng làm kiểu hành động mờ ám này!"

"Mờ ám? Mờ ám chỗ nào?"

Tần Dĩ Duyệt bị câu hỏi của Hạ Kiều Yến làm khó.

Hạ Kiều Yến thừa dịp tim cô đập mạnh, kéo tay của cô, đem cô mang đi khỏi văn phòng.

"Buông tay!"

"Nếu tôi không buông?"

Tần Dĩ Duyệt trong lòng khó chịu, bị động tác này của Hạ Kiều Yến khiến cho có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Hạ Kiều Yến, anh đừng đem sự khách sáo của tôi trở thành tất nhiên!"

"Vậy thì đừng khách sáo."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Tiểu An kinh ngạc mà nhìn Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến, "Chị Tần..."

Cái miệng mở to đến nỗi có thể nhét một quả trứng vào.

Tần Dĩ Duyệt kéo tay ra, phát hiện Hạ Kiều Yến căn bản không có ý muốn buông tay, đành miễn cưỡng giải thích nói: "Con của anh Hạ ở đó có chút tình hình, chị phải đi xem sao. Em đem giấy tờ công việc đặt trên bàn làm việc của chị, ngày mai chị đến ký."

"Vâng ạ." Tiểu An gật đầu, ánh mắt lại như chất dính dính lên người Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến không nhìn Tiểu An, trực tiếp đem Tần Dĩ Duyệt kéo vào trong thang máy.

**

Vừa tiến vào thang máy, Tần Dĩ Duyệt vung tay Hạ Kiều Yến.

"Anh cuối cùng là muốn làm gì"

Thân hình thon dài của Hạ Kiều Yến dựa vào trong thang máy, âu phục cao cấp đặt may riêng, cùng khí chất hơn người làm cho càng thêm hoàn mỹ.

Lúc này nhìn Hạ Kiều Yến vô cùng lười biếng, đặc biệt mê người.

Lông mày buông xuống, tại ngọn đèn từ trên chiếu đến, giống như một tranh miêu tả tỉ mỉ của một người họa sĩ, không tìm thấy bất cứ khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Ngay cả đường cong của môi cũng mềm hơn nhiều so với người khác.

"Tần Dĩ Duyệt, kết hôn với tôi."

Tần Dĩ Duyệt nghĩ rằng cô mệt mỏi quá nên xuất hiện ảo giác rồi.

Nhìn vẻ mặt thành thật của Hạ Kiều Yến, dù bận nhưng vẫn ung dung mà nhìn mình.

Cô như hiểu rõ, vừa rồi những lời mà cô nghe được... đều không phải là ảo giác.

Tần Dĩ Duyệt khòe miệng co gập một lúc, cười hai cái "Ha ha", "Chúng ta lúc nào quen thuộc đến nỗi có thể nói chuyện kết hôn?"

"Tôi rất rất nghiêm túc."

"Ồ? Đối với một người phụ nữ vừa gặp ba lần liền cầu hôn, anh đúng là rất rất nghiêm túc." Tần Dĩ Duyệt nói mang sự châm chọc.

"Ai nói chỉ gặp ba lần là không thể kết hôn? Đứng người, dù mới gặp một lần cũng có thể nhận được giấy chứng nhận; không đứng người, dù ở cùng một chỗ hơn mười năm yêu đương, cũng sẽ chia rẽ." Hạ Kiều Yến dù bận vẫn ung dung nói, nghiêng mình tiến đến bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, rất hài lòng với làn da trắng nõn tinh tế của cô, "Tôi xác định được cô là người có thể cùng với tôi đi cả đời người, cho nên tôi muốn kết hôn với cô"

Hơi thở nhẹ nhàng lướt qua mặt Tần Dĩ Duyệt.

Kể cả hương thơm đặc biệt dễ chịu của Hạ Kiều Yến cũng được truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt không cần thò tay đi sờ mặt của mình, cũng biết rõ mặt của mình đỏ đến dọa người.

Tần Dĩ Duyệt bắt buộc mình tỉnh táo, "Những lời này anh cùng người khác nói đi, tôi tin tưởng có rất nhiều người phụ nữ khác hy vọng có thể nghe được."

Cô vừa mới dứt lời, cửa thang máy cũng đúng lúc mở ra.

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, thò tay đem cô ôm vào lòng ngực của mình, nghiêng người cúi xuống mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mở to hai mắt nhìn, cho rằng Hạ Kiều Yến muốn hôn cô, liền vội vươn tay ngăn cản, lại bị Hạ Kiều Yến sớm nhìn ra.

Bàn tay to của anh đặt ở trên bàn tay nhỏ bé của cô, dùng một lực sẽ không làm đau cô nhẹ nhàng đè lại.

Hai người mặt sát nhau, khó khăn muốn chạm vào nhau.

Chỉ cần hai người ai thoáng động một cái, là có thể hôn đối phương.

Tần Dĩ Duyệt khăn trương không dám thở mạnh, kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Con mắt đen Hạ Kiều Yến sâu như biển, cũng nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Ánh mắt của cô, trong veo, sáng long lanh, mang theo cảm giác rất sạch sẽ.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng mịn, cũng cho thấy cảm giác trong suốt.

Cả người cô trên dưới, cứ như chỉ có thể dùng từ sạch sẽ để hình dung.

Không có mùi vị nhân tạo, không có dấu vết trau chuốt tỉ mỉ.

Chỉ là tự nhiên mà đẹp, lại để cho người ta không thể rời mắt.

Hai người đều nhìn thấy trong mắt nhau là hình bóng của mình.

Khoảnh khắc Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy ánh mắt của Hạ Kiều Yến, tim đột nhiên mất trật tự.

Nhìn trong ánh mắt của anh, vậy mà không có nửa điểm chế nhạo cùng trêu tức.

...

Người chờ thang máy bên ngoài không nghĩ tới bên trong là tình huống như vậy, sôi nổi kêu lên.

Tần Dĩ Duyệt nhờ vậy mà phục hồi tinh thần, lập tức vừa thẹn vừa giận.

Hạ Kiều Yến tại lúc Tần Dĩ Duyệt đẩy anh ra trước, thả cô ra, thân mình đứng thẳng.

"Tiểu Duyệt?!" Một giọng nam không xác định từ ngoài thang máy vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái âm thanh kia, cả trái tim như rớt vào hầm băng.

Ánh mắt Chu Tử Dương dừng ở giữa Tần Dĩ Duyệt và Hạ Kiều Yến.

Cuối cùng dừng lại trên mặt Tần Dĩ Duyệt, muốn từ trên mặt của cô nhìn ra một chút khác thường.

Lại để cho hấn thất vọng, hấn không có nhìn ra cái gì.

Tần Dĩ Duyệt thần sắc trên mặt quá mức bình tĩnh, hầu như nhìn không ra bất cứ suy nghĩ gì.

Tần Dĩ Duyệt căn bản không nhìn Hạ Kiều Yến và Chu Tử Dương, bước nhanh đi ra thang máy, tránh vài người đi đường, đi đến bãi đỗ xe của bệnh viện, đem mình khóa trái trong xe.

Chu Tử Dương như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở trong bệnh viện của cô?

Hấn muốn làm gì?

Tần Dĩ Duyệt đang nghĩ ngợi, cửa ghế lái bị một người mở ra rồi.

Ngoài xe, là Hạ Kiều Yến.

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn xem anh, không rõ anh lần này cố chấp như vậy là vì cái gì.

Hạ Kiều Yến nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, mấp máy miệng, thanh âm lãnh đạm nói: "Ngồi vào ghế phụ đi, tôi lái xe."

Tần Dĩ Duyệt nhắm lại mắt, vô lực nói: "Hạ Kiều Yến, anh muốn chơi trò chơi, đổi một người khác, tôi chơi không nổi đâu!"

Hạ Kiều Yến cũng không cùng cô nói chuyện, trực tiếp xoay người đem cô ôm ra.

Đi đến đầu bên kia của xe, đem cô nhét vào ghế phụ.

Tần Dĩ Duyệt cũng không biết là vì quá mệt mỏi, hay là quá mức khiếp sợ, cứ như vậy sững sờ mà mặc anh ôm.

Hạ Kiều Yến rất hài lòng với biểu hiện này của Tần Dĩ Duyệt, đi qua nửa thân xe, ngồi vào vị trí lái, bắt đầu khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cậu ta ly hôn chưa ?

Chiếc xe POLO chạy như mũi tên rời cung ở trên đường cái vắng vẻ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn cảnh thành thành phố càng ngày xa, mí mắt dần dần sụp xuống.

Lý trí của cô nói cho cô biết, không thể ngủ trước mặt người đàn ông xa lạ này được, quá nguy hiểm.

Có thể là tinh thần của cô cùng thân mình đã sớm mệt mỏi.

Hôm nay Chu Tử Dương xuất hiện đem chút sức lực còn lại của cô cũng đánh bay mất.

Hạ Kiều Yến trong cả quãng đường đều dùng ánh mắt còn lại quan sát cô, tất nhiên liền thấy tinh thần mạnh mẽ của cô.

Cho đến lúc Tần Dĩ Duyệt chìm vào giấc ngủ, anh mới đem xe ngừng lại ven đường.

Mượn đèn đường cùng trong độ sáng dịu nhẹ trong xe mà cô quan sát cô.

Tần Dĩ Duyệt chắc chắn là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, cô có khuôn mặt tinh xảo cùng làn da xứ cao cấp.

Trên người luôn có ánh hào quang, sự tự tin làm cho người khác rất khó dời mắt.

Người phụ nữ như vậy dù rất thu hút, nhưng ít người đàn ông dám theo đuổi cô, sợ bị cô so sánh làm lép vế.

Dù sao, không có mấy người đàn ông yêu thích một người bạn gái, một người vợ so với chính mình còn giỏi giang, thông dong, bình tĩnh hơn.

Hạ Kiều Yến không muốn qua anh sẽ dùng phương thức như vậy gặp được Tần Dĩ Duyệt.

Năm năm trước, anh cả của anh chở chị dâu sắp sinh đi bệnh viện, trên đường lại gặp tai nạn xe cộ.

Anh cả vì cứu chị dâu cùng con mình mà ngay lúc nguy hiểm quay tròn tay lái, làm cho anh cả tử vong tại chỗ, chị dâu cũng chỉ dựa vào ý chí mà cố gắng chống đỡ.

Nếu không phải Tần Dĩ Duyệt lúc đó đi ngang qua, lại đi vào chiếc xe bị nghiền đến biến dạng đờ đờ thì hiện tại không có Tiểu Bảo rồi.

Mà cô sau khi đem Tiểu Bảo đến trạm cứu hộ gần nhất liền đi mất.

Trong năm năm này, Hạ gia bọn họ không ngừng tìm kiếm cô, lại từ đầu đến cuối đều không có tìm được.

Nếu như không phải có tất cả hình ảnh ghi lại của xe lúc Tần Dĩ Duyệt vì chị dâu anh đỡ đỡ. Anh căn bản không nhận ra cô.

Đối với người phụ nữ này, anh không có ý định buông tay.

**

Hạ Kiều Yến đem xe đến dưới lầu của nhà Tần Dĩ Duyệt. Tần Dĩ Duyệt còn chưa có tỉnh.

Hạ Kiều Yến liền chống cằm, dù bận vẫn ung dung tiếp tục tán thưởng khuôn mặt khi ngủ của cô .

Bộ dạng lúc ngủ cùng lúc tỉnh có chênh lệch rất lớn.

Thời gian tỉnh, lý trí, chuyên nghiệp, trên người còn mang theo sự tỉnh táo cùng chắc chắn mà bác sĩ mới có, thời gian ngủ, vừa ngây thơ vừa thêm chút trẻ con nữa.

Hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau này, rõ ràng không hề gì mà tụ hợp lại trên cùng một người.

Không biết đã qua bao lâu, Tần Dĩ Duyệt bị tiếng đập làm cho tỉnh.

Lúc Tần Dĩ Duyệt mở mắt ra, cửa sổ bên ghế lái thấy mặt người mẹ đã hơn nửa năm không gặp, bị dọa sợ nên con ngủ gật cũng đánh tan.

"Mẹ, sao mẹ lại trở về rồi?"

"Làm phiền con cùng bạn trai hẹn hò sao?" Lạc Minh Mị ánh mắt dừng trên người Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến ngay lúc Tần Dĩ Duyệt gọi một tiếng "Mẹ", đã mở cửa xuống xe.

"Xin chào bác gái."

Lạc Minh Mị bị bề ngoài của Hạ Kiều Yến làm sợ, ánh mắt thẳng thảng ra mà đánh giá Hạ Kiều Yến, "Xin chào, Tiểu Duyệt nhà bác có làm phiền đến cháu không?"

"Cô ấy rất tốt ạ."

"Đúng vậy đúng vậy, điểm này giống bác." Lạc Minh Mị cười nói.

Hạ Kiều Yến cũng không có lạnh lùng như bình thường, mỉm cười gật đầu, tất nhiên trở thành một người vừa ôn hòa vừa nhã nhặn.

Anh nhìn lướt qua bà vai Lạc Minh Mị nhìn thấy cách đó không xa có ngừng một chiếc xe, bên cạnh xe còn có một người đàn ông trung niên.

Chắc là bố của Tần Dĩ Duyệt.

Ông ấy đang từ xe mang đồ xuống.

"Cần con/em giúp đỡ không?"

"Không cần."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị trầm miệng một lời nói.

Hạ Kiều Yến cười cười, đi qua Lạc Minh Mị để đến bên người Tần Thu Dương "Bác trai, để con phụ bác."

"Làm phiền con rồi." Tần Thu Dương cười nói, lui qua một bên.

Vì vậy, Tần Dĩ Duyệt về mặt ngu người mà nhìn Hạ Kiều Yến và baba nhà mình cùng một chỗ xách hành lý lên lầu, một ngum máu ghen ở họng, phun không được nuốt cũng không trôi.

Lạc Minh Mị nhìn Hạ Kiều Yến lên lầu, liền véo cánh tay của cô một cái, "Tần Dĩ Duyệt, con giỏi lắm. Mẹ với baba con mới không ở nhà nửa năm, con đã yêu thương rồi, gan còn to nhỉ, tin tức cũng không gửi cho mẹ!"

"Mặc kệ mẹ."

"Con có cái thái độ gì vậy?" Lạc Minh Mị rất bất mãn.

"Thái độ khó chịu với mẹ đó." Tần Dĩ Duyệt quay người khóa xe của mình.

Lạc Minh Mị chắc chắn vài tiếng, "Mẹ con vừa véo tính toán, con năm nay 26 rồi, đúng lúc này sinh lý nhu cầu tràn đầy. Có phải cậu trai vừa nãy không đủ thỏa mãn con không?"

"CMN." Tần Dĩ Duyệt nhin không được phát cáu, câu lời thô tục, "Phu nhân Lạc Minh Mị, kiểu người như phu nhân có cách nói chuyện như vậy mà ngài Tần Thu Dương không đánh người sao?"

"Baba con không nỡ đánh mẹ."

"Được rồi, xem như con chưa nói."

Việc này đối với cặp vợ chồng không tiết tháo này chẳng là gì, không có việc gì thì liền ân ái với con cầu độc thân là cô đây, đã sớm trở thành thói quen rồi.

Lạc Minh Mị khoác cánh tay Tần Dĩ Duyệt, miễn cưỡng mà ôm vai Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cao 1m69, cao hơn chiều cao trung bình của phái nữ.

Lạc Minh Mị phu nhân lại là ngôi sao nhỏ, người cao không đến 1m55.

Vì vậy dựa vào người Tần Dĩ Duyệt, trông đặc biệt nhỏ nhắn cùng đáng yêu.

Tần Dĩ Duyệt nếu không phải vừa rồi đã ngủ một giấc, khôi phục sức lực, thì đã bị mẹ cô đè chết.

"Mẹ nói này, cậu trai đó không tệ, con nếu như không có đối tượng, có thể xem xét cậu trai đó."

"Mẹ biết anh ấy là ai sao?"

"Là ai?"

"Hạ Kiều Yến."

"Tập đoàn Hạ thị, chủ tịch kiêm tổng giám đốc Hạ Kiều Yến?!"

"Đúng rồi."

Lạc Minh Mị trên mặt hiện lên sự khó xử.

Tần Dĩ Duyệt nói xong câu đó, im lặng, ý định để cho mẹ cô biết khó mà lui.

Ai ngờ...

"Người đàn ông như vậy mới xứng đôi với con gái bảo bối của mẹ."

Tần Dĩ Duyệt nhin không được lần thứ hai nói tục, "CMN, Lạc phu nhân, đầu óc người có lỗ hổng sao?"

"Tần Dĩ Duyệt, không phải mẹ nói chứ, con là con gái cả ngày cmn cmn, con không biết xấu hổ sao?"

"Không phải là do mẹ ép đấy sao?"

"Mẹ ép con lúc nào? Con gái ta hoàn hảo như vậy, nên xứng với đàn ông tốt như Hạ Kiều Yến."

Tần Dĩ Duyệt im lặng mà liếc mắt, "Lạc phu nhân, người có phải chỉ xem đoạn đầu thôi nhĩ?"

"Có ý gì?"

"Người không biết có một đứa con sao Hạ Kiều Yến?"

"À?" Lạc Minh Mị lập tức giống như bị sét đánh qua, "Tần Dĩ Duyệt, con nói lại lần nữa đi."

"Anh ta có con rồi."

Lạc Minh Mị nuốt một ngụm nước bọt, mang vẻ mặt nhăn nhó sau một lúc, "Vậy cậu ta ly hôn chưa?"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô quyết định không nói chuyện với sinh vật đầu có toàn lỗ hổng này nữa.

Khi Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị đến nhà, Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương đã đem đồ đạc trong xe đều chuyển hết lên đây.

Tần Thu Dương rót cho ly nước ấm Hạ Kiều Yến, "Đêm nay thật sự là cảm ơn con rồi, trong nhà lộn xộn, tiếp đãi con không chu đáo rồi."

"Bác trai khách khí rồi."

Tần Thu Dương không để lại dấu vết mà đánh giá Hạ Kiều Yến, phát hiện từ ăn nói, cử chỉ của anh đều không là người mà nhà bình thường có thể nuôi dưỡng được.

Bộ âu phục, giày da, không cần nhìn kỹ đã biết rõ giá trị xa xỉ.

Hạ Kiều Yến giống như không biết Tần Thu Dương đang đánh giá mình, phối hợp mà uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngoại trừ tôi, còn có ai dám lấy cô!

Ba người nói chuyện vài câu, một lúc sau Hạ Kiều Yến đặt chén trà xuống, "Bác trai, bác gái. Giờ cũng không còn sớm, không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi nữa, con đi về trước."

Lạc Minh Mị lập tức cười tủm tỉm nói: "Đề cho Dĩ Duyệt tiễn con. Khu nhà mình buổi tối rất dễ lạc đường."

"Vậy con không khách khí."

Tần Dĩ Duyệt âm thầm véo Lạc Minh Mị một cái, nghiêng răng nghiêng lợi mà cầm thẻ ra vào đi ra ngoài.

Khu phố nhà cô đường đi ban ngày mà nói thì hơi phức tạp một tí Không quen đi đúng là dễ lạc đường.

Tần Dĩ Duyệt đi chậm hơn Hạ Kiều Yến ba bước. Thình thoảng mượn đèn đường mờ vàng đánh giá bóng lưng Hạ Kiều Yến.

Cũng không biết Ông Trời có phải thiên vị Hạ Kiều Yến quá rồi hay không, ngay cả bóng lưng cùng sau gáy cũng so với người khác đẹp hơn mấy lần.

Hạ Kiều Yến đi trước đột nhiên dừng bước lại, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Tần Dĩ Duyệt.

Con người như thế, đứng dưới đèn đường, lập tức trở thành một tranh đẹp đẽ.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, không khỏi dừng bước.

Hạ Kiều Yến nhú mày, "Tần Dĩ Duyệt, đừng quậy nữa. Kết hôn với tôi là được rồi."

"Lý do?" Tần Dĩ Duyệt vừa bị cô mẹ nói chuyện một lần rồi, giờ lại nghe Hạ Kiều Yến nói như vậy, trên mặt ngược lại không có nhiều kinh ngạc.

"Ngoại trừ tôi, còn có ai dám lấy cô!"

"Anh có thể biến đi rồi."

Hạ Kiều Yến tất nhiên không có đi. Ngược lại hướng Tần Dĩ Duyệt đi tới.

Tần Dĩ Duyệt không tự giác mà lui về sau hai bước.

Hạ Kiều Yến đến đứng trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Dáng người anh rất chói mắt, nhưng lời nói rất đáng bị ăn đòn.

"Tôi lớn lên vừa đẹp trai lại còn có tiền. Còn theo đuổi cô. Sau khi chúng ta kết hôn, tôi có thể đem công ty cổ phần tập đoàn Hạ thị trên danh nghĩa của tôi đều chuyển hết cho cô. Biến cô một giây sau trở thành người phụ nữ giàu có. Chuyện tốt như vậy, cô tìm chỗ nào?"

Tần Dĩ Duyệt khóe mắt nhìn không được giật giật, cảm thấy Hạ Kiều Yến hiện tại cùng hai lần trước và với Hạ Kiều Yến trên các phương tiện truyền thông như hai người khác nhau, căn bản không cùng là một người.

Cô từng nghe Tiểu An nói, Hạ Kiều Yến đi ký hợp đồng.

Hạ Kiều Yến gương mặt lạnh lùng, đem hợp đồng ném tới trước mặt đối phương, "Chia 4:6, tôi sáu cậu bốn, có ký hay không?"

Kết quả, mười mấy hợp đồng ép bức cứ như vậy ký rồi.

Mạng lưới internet cùng truyền thông đều đánh giá Hạ Kiều Yến là "Lãnh đạm, ít nói", hợp cũng sẽ không nói mấy chữ, thường xuyên mặt lạnh trầm mặc.

Một hội nghị bình thường là, "Bắt đầu!", "Tan họp!"

Lời nói thêm càng thừa thãi, một câu cũng không nói.

Nhưng hiện tại đứng tại trước mặt cô là Hạ Kiều Yến, tuyệt đối không giống như dạng người mà truyền thông nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn gương mặt đẹp mắt làm cho người khác tim đập thành thịch của Hạ Kiều Yến, nói: "Anh tốt như vậy, anh tìm ai không được, hết lần này tới lần khác tìm tôi làm gì?"

"Ai bảo đùa nhóc đáng ghét nhà tôi thích cô chứ, với tư cách là baba của nó, tôi đành cố mà hi sinh nhan sắc thôi."

Tần Dĩ Duyệt nhăn nhó, vẫn là nhìn không được, "Biến đi!"

Hạ Kiều Yến thừa dịp lúc Tần Dĩ Duyệt tức giận, rất nhanh hôn một cái lên mặt cô.

Trước khi Tần Dĩ Duyệt kịp phản ứng, nhân rồi lắc lư bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Ngày mai tôi sẽ may cho cô váy cưới, sau khi váy may xong, sẽ cùng tôi kết hôn."

Tần Dĩ Duyệt bị Hạ Kiều Yến không biết xấu hổ cho làm cho nản chí rồi.

Cô rõ ràng chỉ là một bác sĩ bình thường của bệnh viện, làm sao lại hấp dẫn người đàn ông mà cả phụ nữ ở Tân thành đều muốn kết hôn chứ?

**

Từ khi bố mẹ trở về, cuộc sống sinh hoạt của Tần Dĩ Duyệt lập tức bay lên đỉnh cao.

Mẹ cô trước khi kết hôn là người làm bánh ngọt, sau khi kết hôn thì không đi làm, yên tâm ở nhà làm vợ, chú tâm chăm sóc Tần Dĩ Duyệt.

Khi Tần Dĩ Duyệt thành niên, mẹ sẽ đem tất cả sự quan tâm đặt ở trên người của bố cô.

Bố cô là kỹ sư kiến trúc, thường xuyên đi khắp nơi khảo sát.

Hai người mấy năm này thường xuyên xách vali đi, vừa đi là ba bốn tháng, thậm chí là nửa năm, phóng khoáng đến nỗi Tần Dĩ Duyệt không thể ngừng hâm mộ.

Được mẹ tỉ mỉ nuôi nấng hai ngày, thần sắc Tần Dĩ Duyệt tốt hơn nhiều.

Thứ hai đến văn phòng, Tiểu An gặp bộ dạng của cô làm kinh ngạc không thôi, "Chị Tần, mị lực của tình yêu lớn đến như vậy sao?"

"Em nói ai vậy, Mẹ của chị trở về rồi." Tần Dĩ Duyệt nói xong, đặt một túi điểm tâm nhỏ cùng một lon sữa bò lên trên bàn Tiểu An.

"Thay em cảm ơn dì nhé." Tiểu An hai mắt tỏa ánh sáng mà bụng lấy điểm tâm nhỏ, mở miệng một tiếng mà bắt đầu ăn, vừa ăn bên cạnh không rõ mà hỏi thăm: "Umm, Hạ tổng với chị có quan hệ gì vậy, em rất tò mò đó."

"Đừng hỏi chị chuyện ngoài công việc!"

"Nhưng em rất tò mò. Nghe nói Hạ tổng không gần nữ sắc, truyền thông nhiều như vậy cũng không có thành công chụp được hình ảnh Hạ tổng cùng phụ nữ ở cùng một. Anh ta rõ ràng nắm tay của chị, cái này không thể không tò mò sao!"

"Khi nào thích hợp chị sẽ nói. Tranh thủ thời gian đi chuẩn bị tư liệu đi."

"Tuân mệnh tuân mệnh." Tiểu An gật đầu như gà mổ, "Ah, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi, giáo sư Lâm bảo chị lúc làm việc đi lên văn phòng giáo sư một chuyến."

"Có nói chuyện gì không?"

"Không nói, em đoán chừng là có liên quan đến bài giảng của ông ấy."

"Chị biết rồi, tí nữa chị sẽ qua."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt đem túi đặt đến chỗ mình, sau đó đi đến văn phòng của giáo sư Lâm.

Giáo sư Lâm tên là Lâm Chất, năm nay 32 tuổi, là sinh viên y khoa của đại học Harvard to lớn.

Đạt được học vị tiến sĩ về sau về nước tiến vào bệnh viện Nhã Đức, làm trong lĩnh vực nghiên cứu mạch máu não.

Lâm Chất ở trong nước, nước ngoài nghiên cứu, anh hoàn toàn có thực lực để đến bệnh viện tốt hơn, nhưng anh vẫn cố ý ở lại bệnh viện Nhã Đức.

Bệnh viện Nhã Đức cũng bởi vì có sự gia nhập của ông, bảng xếp hạng toàn diện mấy năm nay cải thiện rất nhiều, hấp dẫn không ít bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc ưu tú làm người dự bị của bệnh viện.

Tần Dĩ Duyệt gõ cửa, "Giáo sư Lâm, xin chào, tôi là Tần Dĩ Duyệt."

"Bác sĩ Tần, mời vào."

Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào.

Lâm Chất đưa lưng về phía Tần Dĩ Duyệt ở trước giá sách lấy cái gì đó, "Cô ngồi đó trước, tôi cần tìm một chút tư liệu."

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trên ghế sa lon, chờ Lâm Chất giải quyết xong chuyện của mình.

Một lát sau, Lâm Chất đã đi tới.

Anh ta hào hoa phong nhã, lại thêm chút nho nhã của người đàn ông.

Lâm Chất cầm trong tay một quyển sách, "Quyển sách này cô lấy về xem đi."

"Đây là..." Tần Dĩ Duyệt nhìn thoáng qua cũng biết là tài liệu y học bằng tiếng Anh.

"Đây là khái niệm mới nhất của mạch máu não, là chủ đề thứ tư của tôi. Mấy ngày nay tôi muốn sửa sang lại chi tiết của tư liệu, việc phiên dịch này cần cô hỗ trợ. Có khó khăn cho cô không?"

"Khó khăn thật ra không có. Chỉ là bên cạnh anh không phải có đội ngũ y tế cùng trợ lý từ công ty thiết bị y tế sao? Những việc phiên dịch này bọn họ có thể đảm nhiệm tốt hơn so với tôi."

"Thẳng thắn mà nói, trước mắt tôi đối với năng lực của mấy người bên cạnh khá không hài lòng, nhưng cho họ trở về, sẽ có đám người khác được cử đến. Người mới đến có lẽ so với nhóm người trước còn tệ hơn, tôi tạm thời không có thời gian mạo hiểm như vậy."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới Lâm Chất nói trực tiếp như vậy, cười nói: "Vậy tôi cũng không trì hoãn, tôi đúng là muốn tiếp xúc với chủ đề mạch máu não này."

"Trở lại chủ đề cùng hội thảo này, tôi mang cô đến vài hội thảo nữa, quen biết tốt rồi, kỹ thuật cũng dễ dàng bồi dưỡng."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dám ăn hiếp vợ tôi

"Anh nhớ đến tôi, tôi rất cảm kích. Nếu thường xuyên cùng anh tham gia chủ đề nghiên cứu, tôi sợ bị các bác sĩ khác giết chết mất."

Lâm Chất nghe vậy nở nụ cười. "Được rồi, tôi đây ít xuất hiện. Cô cứ đi làm việc trước, có cái gì không hiểu đấy, đến hỏi tôi."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt trở lại văn phòng, đem cuốn sách chưa mở bỏ lên trên bàn.

Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh cũng đều là học về phương diện mạch máu não này đấy. Lần này chủ đề hội nghị khẳng định phải đụng với bọn họ.

Nhưng vậy thì sao.

Cô đúng là rất muốn phát triển về phương diện này. Không có khả năng bởi vì sợ bọn họ, mà không tham gia liên quan đề nghiên cứu.

**

Thời gian rất nhanh là trôi đến thứ tư.

Sáng sớm, Tần Dĩ Duyệt lái xe đến bệnh viện. Cùng Lâm Chất kiểm tra, thăm tra đối chiếu diễn thuyết tư liệu, tài liệu lịch sử liên quan cùng với Cameras, DV, lúc sau mới xuất phát đi.

Tần Dĩ Duyệt lái xe, là xe của Lâm Chất.

Xe POLO của cô quá rẻ. Không thích hợp chạy đến hội trường tràn đầy các loại xe hơi sang trọng.

Bình thường đi xe POLO khắp nơi thì không sao. Tại nơi này là muốn gây sự chú ý.

Khi đến địa điểm ở ngoại ô, Tần Dĩ Duyệt trước hết để cho Lâm Chất đến phòng khách quý ở bên trong nghỉ ngơi, chính mình xem lại các giai đoạn công tác chuẩn bị trước. Thảo luận với người tổ chức của địa điểm và thương lượng tiến độ của cuộc họp.

Mặc dù đã được chỉnh sửa trước đó, việc hội nghị tạm thời có sự thay đổi là hoàn toàn bình thường.

Hội trường nhân viên công tác lúc gặp Tần Dĩ Duyệt, nói: "Bác sĩ Tần, cô tới đúng lúc lắm, có chuyện cần nói với cô."

"Ồ, mời nói."

"Trước chúng ta thương lượng là hai giờ giảng bài, sau đó giáo sư Lâm có thể nghỉ ngơi. Hiện tại có chút thay đổi, gia tăng lên một khâu, cô xem có được hay không?"

"Cụ thể là thêm cái gì, giáo sư Lâm lịch trình rất chặt chẽ, khóa học này đều là giảng giải bằng tiếng Anh, hai giờ đã đủ tiêu hao sức lực cùng tinh lực. Tôi muốn, giáo sư Lâm khi đó càng muốn nghỉ ngơi thật tốt."

"Đúng đúng, tôi cũng biết." Nhân viên công tác trên mặt có chút ít khó xử, "Chúng tôi tạm thời nhận được thông báo, nói có người khách quan trọng tới, sau khóa giảng sẽ có một hội thảo nhỏ. Giáo sư Lâm là giảng viên quan trọng, nếu không tham dự, hội trường chúng tôi bên này không cách nào giải thích, hi vọng cô có thể hiểu được."

Nhân viên công tác cùng Tần Dĩ Duyệt tiếp xúc qua mấy lần, với cách làm việc cùng tình tình Tần Dĩ Duyệt rất tán thưởng.

Cô ở một mức độ nào đó là có thể trực tiếp đưa ra quyết định, và có tiếng nói hơn các bác sĩ và trợ lý xung quanh các giáo sư khác.

"Tôi sẽ nói chuyện này cũng giáo sư Lâm, trước khi bài giảng kết thúc nửa giờ, tôi sẽ cho cô câu trả lời.""

"Được." Nhân viên công tác nghe cô nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra, "Tôi sẽ nói chuyện này với những người khác."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt nhìn cách sắp đặt bề ngoài của hội trường và từ ghế ngồi đến đại sảnh, ngồi một bên trên ghế sofa tỉ mỉ xem xét lại, trong đầu đã nhìn qua chương trình, cũng mô phỏng từng khâu cùng khả năng xuất hiện vấn đề.

Đột nhiên, một giọng nữ truyền tới, "Ai nha, đây không phải Dĩ Duyệt sao?"

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt bỗng có chút nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn lên, hướng cô đi tới là Diệp Thanh cùng Chu Từ Dương.

Diệp Thanh mặc một bộ váy dài màu đỏ, khoác một cái áo lông chồn.

Tóc vén cao, làm thành búi tóc, dùng cài tóc kim cương.

Lộ vẻ quyến rũ, lại lộ ra sự sang trọng bức người.

Bên người cô ta là Chu Từ Dương một thân là âu phục màu đen, một tay bị Diệp Thanh khoác, một tay mang theo một cái túi nhỏ của phụ nữ, nghiêm nhiên là bộ dáng của người bạn trai tiêu chuẩn.

"Diệp Thanh, Chu Từ Dương, xin chào." Tần Dĩ Duyệt có chút nhú nhú mày, sau đó đem cảm xúc trong mắt thu lại sạch sẽ, tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Diệp Thanh ngồi vào bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, nhìn tư liệu trên tay cô, lộ ra nụ cười trào phúng, "Như thế nào lại không để cho phụ tá của cô xem? Bệnh viện của cô sẽ không keo kiệt như vậy chứ, cô đến nghe giảng bài, một người trợ lý cũng không có sao?"

"Tôi cùng đồng nghiệp trong bệnh viện đến, những việc này vốn chính là công việc của tôi." Tần Dĩ Duyệt mặc kệ Diệp Thanh sẽ châm chọc như thế nào, đúng mực mà nói.

Diệp Thanh cho rằng Tần Dĩ Duyệt sẽ xấu hổ, không nghĩ tới cô ngay cả phản ứng một tí cũng không có, còn nói thêm: "Nghe nói cô không phải thạc sĩ, vậy cô làm việc nhiều năm rồi, bệnh viện như thế nào lại để cho một sinh viên đại học như cô cũng làm được?"

"Đương nhiên không thể với các người hai vị tiến sĩ đi du học về so." Tần Dĩ Duyệt nói xong nhìn bên ngoài, không muốn đem thời gian lãng phí đặt trên người Diệp Thanh cùng Chu Từ Dương, "Thời gian không còn sớm, tôi đi tìm giáo sư của bệnh viện chúng tôi nói chuyện về bài giảng, gặp lại sau."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt cũng không quay đầu lại, rời đi.

Đi đến đi nơi không có người, Tần Dĩ Duyệt mới không khống chế nổi cả người run rẩy.

Cô vẫn là đánh giá quá thấp sự ảnh hưởng của Chu Tử Dương và Diệp Thanh đối với mình.

Diệp Thanh nhìn Tần Dĩ Duyệt đi mất, ánh mắt hiện lên bất mãn cùng oán hận.

Theo cô biết, Tần Dĩ Duyệt lần này cũng tới tham gia chủ đề nghiên cứu này, cô không muốn Tần Dĩ Duyệt lại chặn trước mặt cô.

Trước kia tại trường y học, Tần Dĩ Duyệt cái gì cũng đều giỏi hơn cô.

Người khác nhắc tới Nam Phong đại học, cái thứ nhất nghĩ đến đều là Tần Dĩ Duyệt, tiếp theo mới có thể là cô.

Hiện tại, cô vừa về nước lại là phó trưởng khoa của bệnh viện nổi tiếng.

Còn Tần Dĩ Duyệt chỉ là bác sĩ bình thường trong bệnh viện, muốn đến được chứ phó trưởng khoa, ít nhất phải là năm năm.

Nhưng cô ta không có chút nào xấu hổ.

Ngay cả cô đem Chu Tử Dương cướp đi, Tần Dĩ Duyệt cũng không có liếc nhìn cô và Chu Tử Dương được mấy lần.

Việc này làm cho Diệp Thanh vô cùng bất mãn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo có vài phần vụn vặt.

Ánh mắt Chu Tử Dương từ đầu đến cuối như chất dính dính lên mặt Tần Dĩ Duyệt trên mặt, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt từ lúc hấn xuất hiện đến lúc cô rời đi, cũng không có đem ánh mắt nhìn đến trên người của hấn, trong lòng không khỏi thất vọng.

**

Ba người ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại đều lọt vào trong mắt Hạ Kiều Yến đang đứng tại cửa sổ tầng ba.

Hạ Kiều Yến nhìn Chu Tử Dương, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn.

Cạnh Hạ Kiều Yến là Không Tu Khanh cười nói: "Cậu khó chịu rồi hả?"

"Nếu là có người ăn hiếp vợ của cậu, cậu làm sao bây giờ?" Hạ Kiều Yến nhàn nhả nói.

"Tôi không có vợ, làm sao biết."

Hạ Kiều Yến nghe vậy chẳng muốn phản ứng.

Không Tu Thanh nhìn Hạ Kiều Yến rất nghiêm túc, vì vậy nói ra: "Nếu có người khi dễ vợ tôi, tôi sẽ giết chết hấn!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Không Tu Thanh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, "Nhị ca, cậu khi bảo thì có vợ rồi hả? Tôi không được mời nha."

"Trương lai thôi." Hạ Kiều Yến ném một câu nói kia là được rồi.

**

Lâm Chất giảng bài rất nhanh đã xong, Tần Dĩ Duyệt tuy khinh nghiệm thực tế về lĩnh vực mạch máu não rất ít, nhưng lý luận trụ cột rất vững chắc.

Nghe Lâm Chất giảng cũng không khó khăn lắm, ích lợi đạt được không nhỏ.

Sau khi kết thúc giảng bài, hội trường sắp xếp giờ giải lao.

Tham nhân viên tham dự hội nghị đều đến bên cạnh tiểu sảnh uống trà hoặc xuống dưới lầu hoa viên đi tản bộ.

Tần Dĩ Duyệt trong thời gian này, sửa lại tài liệu bài giảng vừa rồi của Lâm Chất, nội dung tương tác, hoạt động của cô và Lâm Chất trong quá trình giảng bài bằng ảnh chụp và video.

Nơi giảng là phòng hội nghị cỡ trung, toàn bộ bức tường của phòng hội nghị được thay thế bằng các cửa sổ lớn từ trần đến sàn, ánh sáng rất tốt.

Cũng không biết là ai mở cửa sổ sát đất.

Một trận gió thổi tới, không ít văn bản tài liệu lập tức bay tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ông bố đẹp trai VS bạn trai cũ

Tần Dĩ Duyệt thấp giọng kêu một tiếng, liền vội vàng đứng lên đi nhặt văn bản tài liệu bay tứ tung.

Chu Tử Dương thấy thế, lập tức đi tới giúp.

"Tiểu Duyệt. Để Anh giúp em."

"Không cần. Tôi có thể tự mình xử lý." Tần Dĩ Duyệt bình thản nói.

"Em cứ như vậy từ chối, cách xa anh sao?"

Tần Dĩ Duyệt không ngừng nhặt tài liệu, nhàn nhạp nói: "Nếu không thì sao?"

Chu Tử Dương bị cô hỏi khó, trong lúc nhất thời không biết trả lời cô như thế nào.

"Việc đó không phải như em nghĩ. Tiểu Thanh nói đều không phải là sự thật."

"Chúng ta đã chia tay rồi, anh cùng Diệp Thanh là bạn bè cũng là sự thật. Không cần phải nói lại chuyện trước kia để tìm phiền phức đâu."

"Tiểu Duyệt. Em cần gì phải dùng thái độ như vậy để nói chuyện với anh? Em trước kia cứ như vậy. Hiện tại em vẫn còn như vậy."

Tần Dĩ Duyệt mở miệng, đang muốn nói chút gì đó.

Chợt nghe đến giọng nói bén nhọn của Diệp Thanh. "Tần Dĩ Duyệt. Cô còn có xấu hổ hay không, trước mặt mọi người quyền rũ bạn trai tôi?"

Lúc này, thời gian nghỉ ngơi đã xong.

Không ít người bắt đầu trở về rồi. Bị tiếng nói cao vút của Diệp Thanh làm chú ý, dùng một loại ánh mắt xem kịch vui nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cảm giác được những ánh mắt.... nhiều chuyện kia, cũng không muốn tham dự chuyện địch thù tổn thương một ngàn, tự tổn thương bản thân tám trăm này.

Nhưng Diệp Thanh thật vất vả bắt được một cơ hội để cô khó chịu làm sao có thể cho cô đơn giản né tránh.

"Bề ngoài nhìn qua đứng đứng đắn đắn đấy, không nghĩ tới cô dám không biết xấu hổ như vậy! Cô đem mọi người trở thành người mù hết sao?"

Tần Dĩ Duyệt mấp máy miệng, chuẩn bị đứng dậy phản kích, thì có một người so với cô còn sớm hơn.

"Vị hôn thê của tôi từ khi nào ánh mắt lại kém như vậy, vừa ý loại người này rồi hả?" Âm thanh lạnh lùng bức người của Hạ Kiều Yến từ ngoài cửa vang lên.

Tất cả mọi người theo tiếng nói nhìn sang.

Tần Dĩ Duyệt cũng không ngoại lệ, cô kinh ngạc mà nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Hạ Kiều Yến từ trong sự vây quanh của nhiều người bước đến.

Hạ Kiều Yến híp lại mắt, ánh mắt trời cuối mùa thu dừng lại trên khuôn mặt của anh, trên người tràn ngập ánh sáng trong trẻo, rực rỡ. Chói mắt không thôi, phảng phất tựa như toàn bộ ánh nắng trời lập tức tụ tập đến trên người của anh rồi.

Đôi mắt thâm thúy như biển sao chỉ dừng lại trên người Tần Dĩ Duyệt, căn bản xem như những người khác là vô hình.

Lúc đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt, anh tự tay đem cô nhẹ nhàng nâng dậy.

Sau đó, tự nhiên mà kéo cô ra sau lưng.

Ánh mắt lạnh như băng mà nhìn về phía Diệp Thanh, "Cô mới vừa nói cái gì, làm phiền cô nhắc lại lần nữa."

Diệp Thanh nhìn Hạ Kiều Yến, gian nan mà nuốt một ngụm nước bọt, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Chu Tử Dương thấy rõ Hạ Kiều Yến, nhận ra anh là người đàn ông áp Tần Dĩ Duyệt trong vách thang máy, trong lòng tức giận đầy trời, chất vấn: "Anh

là gì của Tiểu Duyệt?"

Hạ Kiều Yến liếc xéo hắn, "Tuổi còn trẻ nhưng lại bị lãng tai, tôi vừa rồi không có nói rõ ràng sao?"

Chu Tử Dương không có ngờ tới Hạ Kiều Yến sẽ nói như vậy, thật lâu mới kịp phản ứng, "Tiểu Duyệt không có khả năng thích loại người như anh!"

Hạ Kiều Yến từ đầu đến cuối, không có buông tay Tần Dĩ Duyệt.

Nghe vậy, anh lộ ra nụ cười đẹp mắt, "Tôi là người như thế nào? Cậu hiểu rất rõ sao? Ngược lại là cậu đã có bạn gái xinh đẹp rồi, không lo hầu hạ tốt, đến trước vị hôn thê của tôi làm cái gì? Còn có, vị tiểu thư này, sau này trước khi nói chuyện, làm phiền đem miệng làm cho sạch sẽ đi. Lần sau lại đối với vị hôn thê của tôi nói năng lỗ mãng, tâm tình của tôi sẽ rất khó chịu đấy."

Nói xong, Hạ Kiều Yến kéo Tần Dĩ Duyệt rời đi.

**

Tần Dĩ Duyệt bị Hạ Kiều Yến mang vào thang máy.

Hạ Kiều Yến ấn chọn tầng trệt.

Tần Dĩ Duyệt nhanh chóng rút về tay của mình, "Công việc của tôi còn không có xong."

"Cô nói những tờ tài liệu kia? Tôi để cho người khác xử lý." Hạ Kiều Yến dừng một chút, bổ sung nói: "Hai người kia, tôi cũng sẽ để cho người xử lý."

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn Hạ Kiều Yến, không rõ cái kia câu "Xử lý" là có ý gì.

Hai người khi đang nói chuyện, thang máy đã ngừng.

Hạ Kiều Yến kéo Tần Dĩ Duyệt đi vào một căn phòng, đem Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trên ghế sofa, "Cô ở đây nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi bắt đầu cuộc họp, sẽ trở lại ngay."

Hạ Kiều Yến nói xong đứng dậy rời đi.

Ra khỏi phòng một lúc, anh lại đi trở về.

Từ trong túi lấy điện thoại ra, đem đặt trong tay Tần Dĩ Duyệt, "Chán thì nhìn đứa trẻ đáng ghét Tiểu Bảo kia, bên trong đó có rất nhiều lịch sử đen tối của nó."

Nói xong, Hạ Kiều Yến liền đi rồi.

Lần này anh đi rất dứt khoát.

Trong phòng, lập tức tràn đầy yên tĩnh.

Tần Dĩ Duyệt động tác chậm chạp mà cúi đầu xuống, đánh giá điện thoại còn chứa một ít âm áp trong tay.

Tay giống như có ý thức riêng, nhẹ nhàng mở ra màn hình.

Trên màn hình lập tức xuất hiện Tiểu Bảo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đầy thịt, cười tủm tỉm mà nhìn xem tivi.

Đôi mắt đen láy, rất giống Hạ Kiều Yến.

Tần Dĩ Duyệt tay đặt trên mặt Tiểu Bảo chậm rãi vuốt ve.

Ngồi đến lúc cô cùng Tiểu Bảo tạm biệt không vui vẻ, đầu ngón tay của cô giống như bị phỏng, rút tay trở về.

Cô lấy tay lướt sang hình ảnh mới.

Đó là ảnh Hạ Kiều Yến và Tiểu Bảo chụp ảnh chung.

Tiểu Bảo như Phật Di Lặc nhỏ ngồi trên đùi Hạ Kiều Yến, cổ nhỏ ngẩng cao cao, con mắt nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến cũng cúi đầu nhìn Tiểu Bảo.

Hình ảnh đó đặc biệt âm áp.

Trước mặt Hạ Kiều Yến, Tiểu Bảo cũng biểu hiện bình thường như bao đứa trẻ khác, toàn tâm ý lại Hạ Kiều Yến.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt nhìn đến trên mặt Hạ Kiều Yến, trấu tim bắt đầu run rẩy.

Cảm giác khi anh cầm chặt cổ tay cô, cô còn nhớ rõ.

Tần Dĩ Duyệt bắt giác mà nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay của mình.

Cảm giác được người che chở có chút lạ lẫm, lại làm cho cô động tâm.

Khi còn bé, cha cô thường xuyên bởi vì hạng mục mà đi công tác, lúc đi sẽ đi thật lâu.

Nên trong nhà thường xuyên chỉ có cô cùng mẹ.

Mẹ cô lại là người phụ nữ rất phụ thuộc, cho nên hai người bọn họ trở thành cô che chở mẹ cô.

Mẹ cô có trách nhiệm nấu ăn, cô có trách nhiệm cho những việc khác.

Bởi vậy, cô thói quen gặp được vấn đề gì, mặc kệ là chuyện gì, đều tự mình giải quyết.

Lúc trước, Chu Tử Dương ở nước ngoài cùng cô chia tay, cô chỉ có một mình mua vé máy bay, bay ra nước ngoài gặp hắn, cùng hắn nói chuyện.

Một cô gái 19 tuổi, chưa bao giờ ra nước ngoài, lần đầu tiên ra nước ngoài, lại khóc.

Khi đó thương tâm, sợ hãi, cùng với bất lực, khủng hoảng khi ở một nơi đất người, cảm giác như thế nào, đến bây giờ cô còn nhớ rõ.

Theo một ý nào đó, Hạ Kiều Yến là người đàn ông đầu tiên đem cô kéo ra sau lưng, che chở cô khi gặp khó khăn.

Nhưng người đàn ông như Hạ Kiều Yến, làm sao có thể với một bác sĩ bình thường như cô đối xử tốt như vậy.

Anh ta đến cùng muốn làm gì?

Cô không muốn suy đoán mục đích Hạ Kiều Yến, nhưng cô xác định rõ, cô không có rảnh rỗi và không có nghĩa vụ cùng Hạ Kiều Yến chơi đùa.

Người đàn ông như vậy muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, đến trêu chọc cô chỉ là vì cảm thấy mới mẻ hơn thôi.

Cô sẽ không bởi vì Hạ Kiều Yến ở trước mặt mình bộc lộ và ở trước người khác bộc lộ khác nhau mà không rõ vị trí của mình.

Nghĩ về điều này, Tần Dĩ Duyệt thả điện thoại trên tay mình xuống, nhìn đồng hồ, thấy rằng buổi hội thảo đã kết thúc, liền chỉnh lại trang phục của mình, đi khỏi phòng.

Trong thang máy, Tần Dĩ Duyệt gửi cho Lâm Chất một tin nhắn.

Nói cho anh biết, cô trong xe chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tiểu Bảo bị bệnh

Hạ Kiều Yến sau khi kết thúc hội thảo, điều đầu tiên anh làm chính là trở lại phòng nghỉ ngơi của mình.

Trong phòng, lại không có một bóng người.

Hạ Kiều Yến nhìn điện thoại trên bàn trà, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Người phụ nữ này như thế nào lại chạy?

Có danh hiệu vị hôn thê của Hạ Kiều Yến, rõ ràng chạy trốn nhanh như vậy.

Hạ Kiều Yến cầm lấy điện thoại, đem trong tay chơi đùa một chút.

Ấn mở màn hình. Màn hình còn dừng lại tại tấm ảnh xem Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến nhìn tấm hình kia, ánh mắt không khỏi dịu dàng. Lộ ra nụ cười nhất định phải đạt được...

**

Tần Dĩ Duyệt đứng tại cửa lớn của hội trường. Chờ Lâm Chất đi đến, cười nói: "Giáo sư Lâm, chúng ta trực tiếp quay lại bệnh viện. Hay là đi ăn cơm trưa trước?"

"Trở lại bệnh viện đi." Lâm Chất nhìn Tần Dĩ Duyệt vài lần, nói ra: "Cô cùng Hạ Kiều Yến là xảy ra chuyện gì?"

"Anh khi nào thì cũng nhiều chuyện như vậy rồi hả?"

"Tò mò nha."

"Đừng nghe Hạ Kiều Yến nói bậy, tôi cùng anh ta từng có vài lần duyên phận mà thôi."

Lâm Chất thấy bộ dáng lạnh nhạt của cô, cũng không có hỏi nhiều. "Đối với bài giảng lần này, cô có ý kiến gì không? Cảm thấy còn cần cải tiến một chút ở chỗ nào không?"

"Tôi không thường xuyên nghe chương trình học như thế này, hoàn toàn bình thường."

"Đó là cô quá khiêm tốn. Chuyên ngành kỹ thuật cùng lý luận tri thức của cô hôm nay so với những người khác chênh lệch rất lớn, cô rất giỏi."

"Giáo sư. Đây là anh muốn ôm đùi tôi sao?" Tần Dĩ Duyệt giả hoạt mà mở tròng hai mắt.

"Đúng vậy. Chờ cô cùng Hạ Kiều Yến chính thức kết hôn. Tôi có thể chẳng phải có thể ôm đùi sao? Về sau chữa bệnh, nghiên cứu khoa học, về kinh phí đều không cần tìm những người khác mượn nữa rồi."

"PHỐC, giáo sư. Tôi trước kia như thế nào lại không cảm giác, không biết anh là người như vậy."

"Trước kia không có cơ hội biểu hiện." Lâm Chất cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cũng cười ha ha, "Tôi xem lại lịch làm việc của tôi. Những bức ảnh của các bài giảng, video và các câu hỏi tương tác sẽ được sắp xếp cho anh vào ngày mai, anh xem thử có được không?"

"Không gấp, cô trước cứ sửa sang lại cho tốt là được."

"Vâng."

**

Tuy Lâm Chất nói rằng cứ sửa lại tài liệu cho tốt, nhưng Tần Dĩ Duyệt vẫn vào ban đêm sẽ đem các loại văn bản tài liệu ghi chú tốt rồi, ngay ngày hôm sau vừa lên lớp liền giao cho Lâm Chất.

Lúc trở về văn phòng, bị tình hình bên ngoài phòng làm việc của mình làm cho hoảng sợ.

Văn phòng hành lang cùng cửa ra vào, tập trung một đồng người.

Kể cả y tá, bác sĩ, ngay cả người bệnh cũng chen vào, rất náo nhiệt.

Tần Dĩ Duyệt ho nhẹ một tiếng, "Các cô nương, bây giờ là giờ làm việc, các cô có thể có một chút tính chuyên nghiệp không?"

Đám người chen chúc nhau lập tức tách ra, Tiểu An từ trong đám người chen chúc đó đi ra, "Chị Tần, có người tìm chị."

"Ai may mắn được các cô dàn như dàn trận chào mừng thế?"

"Chị nhìn rồi sẽ biết."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng hiện lên nghi ngờ, đẩy đám người đi vào văn phòng.

Bên cửa sổ văn phòng, một người đàn ông đưa lưng về phía cô, đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm.

Tần Dĩ Duyệt không cần nhìn kỹ đã biết rõ người nọ là ai.

Hạ Kiều Yến ngón tay thon dài gõ nhẹ lên chậu cây nhỏ bên cạnh mình, rất bình thản.

Nghe được sau lưng có tiếng bước chân, Hạ Kiều Yến quay đầu, lộ ra nụ cười thanh nhã, "Tôi cần cô giúp."

"Ồ đây là bệnh viện, trừ khi anh bị bệnh. Nếu không, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết cùng xuất hiện." Tần Dĩ Duyệt nhàn nhạt nói.

"Tiểu Bảo tình hình có chút kỳ lạ, tôi cần cô đi cùng tôi một chuyến."

Tần Dĩ Duyệt sững sờ, trong đầu nhanh chóng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, lo lắng nói: "Tiểu Bảo làm sao vậy?"

Hạ Kiều Yến rất hài lòng với nét mặt của cô, tiến lên dắt tay của cô, "Trên đường rồi nói."

**

Tần Dĩ Duyệt dưới sự chăm chú nhìn của những người trong bệnh viện, kiên trì ngồi vào trong xe Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến sau khi vì cô nịt giấy an toàn, liền lái xe rời đi.

Đến khi xe ra khỏi bệnh viện, anh mới lên tiếng: "Tiểu Bảo tối hôm qua đột nhiên phát sốt, nhưng không cho người khác chạm vào, bác sĩ riêng của tôi cũng không có cách nào xem bệnh được."

Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến lần trước gặp Tiểu Bảo, có chút thấp thỏm không yên, bất an nói: "Tiểu Bảo có khả năng không muốn để tôi chạm vào."

"Không đâu, nó rất thích cô đấy."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy nhìn về phía Hạ Kiều Yến, phát hiện Hạ Kiều Yến có chút gì đó vội vàng.

Tuy là nhìn trên mặt của anh không ra, nhưng Tần Dĩ Duyệt vẫn là cảm giác được.

Tần Dĩ Duyệt trái tim đột nhiên run rẩy, "Tiểu Bảo nó, nó hiện tại như thế nào?"

"Mấy ngày hôm trước chân bị thương, mấy ngày nay nhiệt độ hạ thấp, miệng vết thương hồi phục chậm, lại không cho người khác tới gần, buổi tối mở điều hòa ở nhiệt độ thấp, đá chần, miễn làm cho cảm lạnh rồi."

Tần Dĩ Duyệt im ắng mà gật đầu.

Sau khi xe chạy nhanh ra đại lộ, liền quẹo vào cao tốc.

Tần Dĩ Duyệt cùng bệnh viện 120 xảy ra không ít lần cấp cứu, đối với tình hình giao thông của Tần thành xem như hiểu rõ, biết có mấy khu dân cư cao cấp nằm gần đường cao tốc.

Nhưng khi đến nơi, Tần Dĩ Duyệt vẫn nhìn không được sưng sốt một chút.

Không ít biệt thự thấp thoáng giữa rừng núi sum xuê, thỉnh thoảng lộ ra một góc của căn nhà.

Mặc dù bây giờ là cuối mùa thu, trên núi cây cối cũng như trước xanh um tươi tốt, ở xung quanh các ngọn núi khác cây cối lại ó àng hoặc đã rụng sạch, làm nổi bật sinh mệnh nơi đây.

Xe vòng quanh đường núi, một đường uốn lượn trên xuống, cuối cùng dừng lại ở trước một tòa trước biệt thự.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thoáng qua biệt thự, đáy mắt hiện lên kinh ngạc.

Hạ Kiều Yến xuống xe mở cửa xe cho nàng, khiêu mi nhìn cô, "Làm sao vậy?"

"Không có gì. Tiểu Bảo ở nơi nào?"

"Trên tầng."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, đi theo sau lưng Hạ Kiều Yến bước lên tầng trên.

Hạ Kiều Yến mở ra một căn phòng rất lớn, để cho Tần Dĩ Duyệt đi vào.

Đó là một căn phòng cho trẻ, rất lớn. Từ bố trí cùng xếp đặt, thiết kế của căn phòng liền biết, đó là một căn phòng rất đẹp, rất tinh xảo.

Chỉ có điều cả phòng đều lộn xộn đồ chơi, chăn, mền, sách.

Tần Dĩ Duyệt từ cái giường phim hoạt hình vô cùng lớn mà tìm ra Tiểu Bảo.

Tiểu gia hóa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nằm dài trên chăn, bụng nhỏ cũng lộ ra ngoài.

Nhìn vào lông mày vắn vẹo của nhóc, liền biết nhóc hiện tại cũng không thoải mái.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Anh đo được nhiệt độ là bao nhiêu?"

"Trước khi tôi tìm cô đã đo rồi, 39 độ."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy âm thầm kinh hãi, trẻ con sốt tới 39 độ là quá nguy hiểm.

"Trong nhà có thuốc không?"

"Bác sĩ tư đã chuẩn bị, nhưng Tiểu Bảo không cho người khác đụng vào."

Tần Dĩ Duyệt muốn nói, Tiểu Bảo không cho người đụng vào, anh cũng có thể giúp nhóc tiêm mà.

Nhưng lời nói ở cổ họng rồi, lại nuốt xuống.

Cho trẻ con tiêm thuốc, ngay cả bác sĩ chuyên nghiệp cũng không phải là chuyện dễ dàng, càng không nói đến một đứa trẻ đặc biệt như Tiểu Bảo.

"Anh đo lại nhiệt độ của Tiểu Bảo, tôi đi xem những loại thuốc kia."

"Được. Thuốc ở phòng bên cạnh, quản gia sẽ mang cô đi xem."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Cô ở phòng cách vách kiểm tra các loại thuốc trông hộp, phát hiện bác sĩ tư này chuẩn bị thuốc vô cùng đầy đủ, liền cầm thuốc trong hộp một lần nữa trở lại phòng Tiểu Bảo.

Trong phòng, Hạ Kiều Yên ngồi dựa vào đầu giường, đem thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Bảo, nhẹ giọng dỗ dành, bàn tay lớn thành thạo lại vuốt bàn chân nhỏ nhắn nhui.

Lúc này Hạ Kiều Yên đã cởi áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi trắng.

Áo sơ mi tay áo vén đến khuỷu tay, vầng vàng ôm lấy thân thể nhỏ của Tiểu Bảo, tràn đầy cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Yêu tôi rồi, Ân?

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy khoảnh khắc này, ánh mắt nhìn không được chăm chú dán trên mặt Hạ Kiều Yên, không thể tìm được bất cứ khuyết điểm nào trên mặt anh.

Một dòng nước ấm theo đáy lòng nhanh chóng lan tràn đến cả cơ thể, lại để cho cô đắm chìm trong không khí ấm áp áp áp.

Hạ Kiều Yên ánh mắt chú ý tới người Tần Dĩ Duyệt. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toát ra thần sắc mờ mịt, cười nói: "Yêu tôi rồi, Ân?"

Chữ "Ân" cuối cùng nhẹ nhàng phát ra. Từ tính lại lười biếng, đặc biệt mê người.

Tần Dĩ Duyệt phục hồi tinh thần. "Anh đo nhiệt độ cơ thể xong chưa?"

Hạ Kiều Yên động tác dịu dàng mà kéo áo Tiểu Bảo ra. Đem nhiệt kế ở dưới nách lấy ra.

Tần Dĩ Duyệt nhận nhiệt kế, đi đến nơi có ánh sáng tốt nhìn kỹ.

"39. 2 độ, cần phải dùng tiêm và đẩy từng giọt một. Tiểu Bảo có dị ứng với thành phần thuốc nào không?"

"Không có."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu. Bắt đầu chế thuốc.

Thời điểm sắp tiêm, Tần Dĩ Duyệt do dự một chút, đem kim tiêm đặt tới trên mu bàn chân Tiểu Bảo.

Đứa nhỏ bình thường thường thích lộn xộn. Dễ dàng làm lệch mũi kim gây thương tích cho chính mình.

Kim tiêm đi vào da thịt mập mạp của Tiểu Bảo trong tích tắc. Thân thể của nhóc thoáng run rẩy một cái, muốn giãy dụa.

Hạ Kiều Yên bàn tay lớn nâng bàn chân nhỏ của Tiểu Bảo, đồng thời cũng che lên tay Tần Dĩ Duyệt. Nói khẽ: "Ngaoan. Đừng nhúc nhích."

Tiểu Bảo quả nhiên không có động lại. Ngoan ngoãn mà để Tần Dĩ Duyệt cố định kim tiêm.

Hạ Kiều Yên một mực ôm Tiểu Bảo cho đến khi ông tiêm từng chút, từng chút một hết, sau đó, anh đem Tiểu Bảo đặt xuống giường.

Hơi chạm xuống giường, Tiểu Bảo liền vùng vẫy lên.

Hạ Kiều Yên lại lần nữa lại ôm Tiểu Bảo mà bắt đầu... bàn tay lớn vỗ nhẹ cái mông nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt gặp Hạ Kiều Yên đã duy trì một tư thế như thế suốt một giờ. Nói ra: "Nếu không sao thì có thể để cho tôi thử xem?"

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt liền muốn hỏi hận.

Cô lời kia rất có cảm giác lời kéo làm quen (*nghĩa xấu).

Ngay tại lúc cô do dự muốn giải thích một chút gì đó, trên tay đã bị bỏ vào Tiểu chút chút mềm mại núc ních.

Đúng là Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yên nói ra: "Tôi giúp cô nói chuyện cùng lãnh đạo bệnh viện rồi. Hôm nay cô ở cạnh tôi. Lúc mười giờ có một hội nghị quan trọng, buổi chiều còn có hội nghị nội bộ của công ty, sớm nhất cũng đến sáu giờ chiều mới có thể trở về. Trong lúc đó, cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Bảo."

"Tôi không biết chăm sóc trẻ em."

"Có quản gia cùng bảo mẫu, bọn họ sẽ nói cho cô biết làm như thế nào. Tiểu Bảo chỉ làm cho tôi và cô chạm vào, bọn họ không có biện pháp."

"Được rồi."

Hạ Kiều Yên sờ lên tóc Tần Dĩ Duyệt, "Cảm ơn cô."

Nói xong, Hạ Kiều Yên liền bước nhanh đi ra ngoài.

Trong phòng to như vậy, rất nhanh cũng chỉ còn có Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, trong lòng rõ ràng trở nên vô cùng bình tĩnh.

**

Tiểu Bảo so với mấy đứa trẻ khác khi ốm bớt được rất nhiều việc, phần lớn thời gian đều đang ngủ.

Chỉ cần lại để cho nhóc dựa vào trong ngực, là nhóc có thể rất yên tĩnh.

Tần Dĩ Duyệt đem ba bình từng chút một truyền xong, đem kim tiêm rút ra.

Quản gia thấy thế, mang theo người giúp việc đem đồ ăn tiến đến, "Tần tiểu thư, cô nên ăn cơm trưa."

"Ăn ở đây sao?"

"Không việc gì đâu."

Tần Dĩ Duyệt cũng không có ý định ở chuyện này kiên trì, nói: "Có cháo không? Cho Tiểu Bảo ăn một tô cháo, không ăn cái gì, cơ thể hồi phục càng chậm."

"Đã chuẩn bị xong, làm phiền Tần tiểu thư cho tiểu thiếu gia ăn rồi."

"Được rồi."

Quản gia lại để cho người hầu đem cơm trưa đặt tới gần tủ bên trên đầu giường, sua đó liền đi lấy cho Tiểu Bảo một bộ đồ mới mặc ở nhà.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên trán Tiểu Bảo, phát hiện nhiệt độ không còn cao như trước nữa.

Tiểu Bảo bị động tác nhỏ của cô làm tỉnh, mở to mắt.

Đôi mắt đen láy như bị một tầng hơi nước bao trùm, lộ ra một chút sương mù, che chắn ánh sáng.

Sau đó, nhóc tựa hồ thấy rõ người ôm mình, mắt sáng rực lên.

Một giây sau, lại từ thân, cái miệng nhỏ nhắn cùng cái môi hồng, đầu nhỏ cùng mồ hôi ẩm ướt vùi vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt bị phản ứng của Tiểu Bảo khiến cho lòng tan chảy, nghĩ đến trước kia khi chính mình đối xử với nhóc như vậy, nhóc vẫn cứ muốn dựa vào cô, lập tức rất muốn xách thanh đao băm chính mình.

Tần Dĩ Duyệt không tự chủ được mà nói chuyện dịu dàng, "Bảo bối, con tỉnh rồi. Ăn chút cháo được không?"

Tiểu Bảo nhẹ khẽ lắc đầu, cánh tay nhỏ mập mập vô lực mà khoác lên cánh tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt là vừa ăn cơm, một bên dụ dỗ Tiểu Bảo ăn một chút.

**

Hạ Kiều Yên không nghĩ tới chính mình về đến nhà, sẽ chứng kiến hình ảnh như vậy.

Trên cái giường lớn của trẻ con, hai khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo không hề phòng bị mà nằm ở trên gối.

Tiểu Bảo nhu thuận mà gối lên cánh tay Tần Dĩ Duyệt, ngủ như chú heo nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt mặt quay sang Tiểu Bảo, tay đặt lên bụng Tiểu Bảo, gương mặt khi ngủ vừa yên bình, vừa dửng dưng.

Hạ Kiều Yên đi đến bên giường, kéo chăn, mền cho hai người đắp kín.

Tần Dĩ Duyệt bị động tác của anh đánh thức, rất nhanh liền từ trong sự mờ mịt phục hồi lại tinh thần, "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"6:30."

"Đã trễ như vậy sao?! Tôi phải về nhà rồi."

"Tiểu Bảo tỉnh lại không nhìn thấy cô, nó sẽ buồn lắm đấy."

Tần Dĩ Duyệt động tác rời giường chợt dừng lại, nhớ tới ban ngày Tiểu Bảo ỷ lại cô, nói: "Tôi ngày mai tới nữa xem nhóc."

Hạ Kiều Yên cũng không có miễn cưỡng cô, "Tôi đưa cô trở về."

"Không cần."

"Cô giúp tôi chăm sóc Tiểu Bảo cả một ngày, nếu tôi không đưa cô về nhà, về tỉnh về lý không thể nào nói nổi. Hơn nữa, ở đây căn bản cũng không có xe khác đi qua."

Tần Dĩ Duyệt nhớ tới hoàn cảnh, vị trí ở đây, không có phản đối nữa.

**

Hạ Kiều Yên như buổi sáng, vì Tần Dĩ Duyệt nịt giây an toàn, để cho Tần Dĩ Duyệt rất không được tự nhiên, nhưng cũng không nói gì.

Trong xe lại lâm vào một mảnh lặng im.

Tần Dĩ Duyệt mới đầu có chút không được tự nhiên, sau lại dứt khoát không để ý tới.

Cho đến khi xe ngừng đến dưới lầu nhà Tần Dĩ Duyệt, hai người đều chưa nói qua một câu.

Tần Dĩ Duyệt khi xe dừng lại, liền tháo dây an toàn trong xe, xuống xe, đơn giản mà nói câu gấp lại sau, cũng không quay đầu lại mà một mình đi lên lầu trở về nhà.

Hạ Kiều Yên nhìn đến lúc Tần Dĩ Duyệt đi mất, khước miệng hơi cong, khởi động xe quay trở về.

**

Tần Dĩ Duyệt vừa vào cửa, đã bị mùi thơm của đồ ăn làm cho hấp dẫn.

Cô bên cạnh cời giày, bên cạnh nói to: "Mẹ, I love you! Nhìn về phía tay ghế này của mẹ, còn có thể lại yêu mẹ năm trăm năm!"

"Bớt nịnh đi, tranh thủ thời gian rửa tay ăn cơm."

"Yes Sir." Tần Dĩ Duyệt hấp tấp mà chạy vào phòng bếp rửa tay, sau đó ngồi vào bàn ăn bên cạnh.

Lạc Minh Mị cho cô chén súp, "Hạ Kiều Yên đưa con trở về hay sao?"

"Cái gì?" Tần Dĩ Duyệt thiếu chút nữa bị Lạc Minh Mị làm cho sặc.

"Vừa rồi đưa con trở về, người đó phải là Hạ Kiều Yến không?"

"Vâng."

"Con cùng nó thực sự có một chân à?" Lạc Minh Mị hỏi.

Tần Dĩ Duyệt quay đầu đối với Tần Thu Dương nói: "Baba, quản vợ của người đi."

Tần Thu Dương vỗ vỗ tay của cô, "Chúng ta thực sự muốn biết con cùng Hạ Kiều Yến quan hệ là gì, lần trước nhìn thấy nó, chúng ta không vấn đề, là baba và mẹ của con cho là nó tiền con trở về rất có thể là trùng hợp, cũng không muốn quá nhiều can thiệp trong cuộc sống riêng tư của con. Nhưng trong một tuần, nó tiền con trở về hai lần, chúng ta cho rằng điều này không bình thường."

Tần Dĩ Duyệt nghe Tần Thu Dương nói như vậy, cũng chăm chú lên, "Hôm nay con của anh ta bị bệnh, con đi hỗ trợ chăm sóc."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đứng ở trước mặt cầu độc thân show ân ái

"Gia tộc như Hạ gia làm sao có thể không có bác sĩ gia đình, cho dù bác sĩ gia đình xử lý không được, cũng sẽ tìm bác sĩ chuyên nghiệp của nhi khoa. Nó tìm con là vì cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt há to miệng. Phát hiện cô không có lời gì phản bác.

Cô đối với Tiểu Bảo có sự quen thuộc kỳ lạ, Tiểu Bảo lại đối với cô ý lại đều quá mức lạ lùng.

Hạ Kiều Yến nói Tiểu Bảo chỉ làm anh ta và cô chạm vào, nhưng cô cũng không có thấy tận mắt thấy. Căn bản không biết lời anh nói là thật hay là giả.

Hạ Kiều Yến lại nhiều lần chủ động thân cận như vậy, chính cô đều không để ý mấy. Càng không nói đến là cùng baba và mẹ giải thích.

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn thoáng qua. Lạc Minh Mị cất giọng mềm mại nói: "Bảo bối, baba cùng mẹ không phải trách cứ con, chỉ là muốn lúc con cùng Hạ Kiều Yến khi còn chưa có gì trước hết để cho con hiểu rõ. Hạ gia cùng nhà chúng ta chênh lệch quá xa, con cùng Hạ Kiều Yến sinh ra cảm tình sẽ dễ dàng chịu ủy khuất. Đến lúc đó, mẹ cùng baba không có cách nào hỗ trợ. Con chỉ có thể một mình đối phó. Chúng ta không muốn con gặp phải tình huống như vậy."

Tần Dĩ Duyệt ra vẻ thoải mái mà cười nói: "Baba, mẹ mọi người nghĩ đến nơi đâu rồi vậy? Con cùng Hạ Kiều Yến chỉ gặp mặt vài lần, cũng không quá quen thuộc. Con cho dù muốn nói chuyện yêu thương, kết hôn. Cũng không có khả năng tìm đi tìm một người đàn ông đã có con đầu. Cho dù vừa đẹp trai, vừa có tiền cũng không được."

"Con nghĩ như vậy, mẹ an tâm rồi." Lạc Minh Mị nhẹ nhàng thở ra, "Nhà của chúng ta tuy không có nhiều tiền. Nhưng điều kiện cũng không phải là kém, hoàn toàn có năng lực để cho con gái bảo bối của mẹ áo cơm không lo. Con là tốt rồi, con chỉ cần tìm người con muốn gả là được rồi."

"Lạc phu nhân, người có kiểu nói chuyện thật là buồn ói, da gà đều bị người nói làm nổi cả ra."

Lạc Minh Mị vẻ mặt ủy khuất mà dựa vào bả vai Tần Thu Dương. Làm nũng nói: "Chồng ơi, có người ghét bỏ em."

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Hai vị, mời bảo vệ động vật, đừng ở trước mặt cầu độc thân mà show ân ái."

"Chỉ show thôi mà!"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Một nhà vui vẻ hòa thuận mà ăn cơm tối xong, Tần Dĩ Duyệt ở phòng khách cùng baba và mẹ nói chuyện một chút, sau đó lên lầu trở về phòng của mình, thay sạch, giặt giũ quần áo sau đó rửa mặt.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Tần Dĩ Duyệt phát hiện điện thoại ném trên giường có đèn chỉ thị đang lóe lên.

Tần Dĩ Duyệt nằm chết dí trên giường, mở điện thoại ra.

Tin nhắn bị Dương Nhã Vi cùng Tiểu An khủng bố.

Tần Dĩ Duyệt nhìn tin nhắn tiểu Anna đầy dấu chấm than(!) liền tự động xem nhẹ, ấn mở tin nhắn Dương Nhã Vi.

"Dĩ Duyệt, cậu cùng Hạ Kiều Yến là chuyện như thế nào? Sẽ không thực sự vì bị Chu Tử Dương cùng Diệp Thanh hai cái đứa tiện nhân đó làm cho đã kích thích chứ. Lý trí một tí, Hạ Kiều Yến thế nhưng mà có con rồi, nói không chừng còn chưa ly hôn đâu."

Tần Dĩ Duyệt nhìn được chữ, hồi phục nói: "Trước kia cậu cũng không phải nói như vậy."

Nhã Vi: Trước kia là đứng tại góc độ thường thức, như xem mặt, xem gia thế, xem tiền. Cậu muốn cùng hắn có quan hệ gì đều không giống với lúc trước.

Dĩ Duyệt: tớ cùng anh ta không có gì, cậu đừng có đoán mò, cũng đừng cùng những người khác trong bệnh viện bát quái.

Nhã Vi: Hiện tại bệnh viện đều là chuyện của cậu cùng Hạ Kiều Yến bát quái. Trước chuyện cậu cùng giáo sư Lâm tham gia diễn thuyết, cũng truyền lại bệnh viện, còn nói Hạ Kiều Yến đứng trước mặt rất nhiều người nói cậu là vị hôn thê của hắn, đến cùng là có chuyện này hay không? Bạn nhỏ Tiểu Duyệt, tớ cảm thấy được Hạ Kiều Yến đây là tiết tấu muốn nâng cậu lên.

Tần Dĩ Duyệt nhìn đoạn viết thật dài của Dương Nhã Vi, ngón tay dừng một chút, trả lời: "Đừng tin vào mấy chuyện đó."

Nhã Vi: Tốt, tớ sẽ tin cậu.

Tần Dĩ Duyệt mệt mỏi, gửi thêm một câu "Tớ đi nghỉ ngơi trước.", liền để điện thoại di động xuống.

Nghĩ đến tình huống ngày mai sẽ gặp phải khi đi làm, cô đã cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cô cùng Hạ Kiều Yến, là hai người thậm chí không có gì giống nhau, hay vẫn là dừng ở đây.

Nếu cứ tiếp tục, cuộc sống của cô cùng công việc đều sẽ chịu ảnh hưởng.

**

Ngày hôm sau, Tần Dĩ Duyệt đến bệnh viện cũng cảm giác được ánh mắt mọi người đều dính vào trên người của cô.

Chỗ cô vừa đi qua, rất nhanh liền có một hồi xì xào bàn tán.

Cái loại thảo luận bàn tán này, khiến cho cô rất không thoải mái, nhưng cô cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể mặt không biểu tình, mặt lạnh đi vào phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc của cô ngoại trừ Tiểu An ở bên ngoài, còn có hai người phụ nữ khác.

Là người bên phòng hành chính của bệnh viện.

Một người trong đó là học viên của bệnh viện, Hồ Mộng Kỳ.

Hồ Mộng Kỳ mặt đỏ lừ, toàn thân run rẩy mà chỉ trích nói: "Tần Dĩ Duyệt, cô cũng dám đoạt người đàn ông của tôi!"

Tần Dĩ Duyệt bó tay rồi, không có gì thành ý mà trấn an nói: "Bác sĩ Hồ, cô lý trí một chút. Tôi cùng Hạ Kiều Yến thật sự không có gì, cô đừng kích động, anh ta vẫn là của cô!"

Hồ Mộng Kỳ không có bị Tần Dĩ Duyệt nói cho mà an ủi, ngược lại càng thêm kích động, "Cô bớt đi! Cô đúng là đối đầu cùng tôi! Toàn bộ người của bệnh viện ai cũng biết tôi thích Hạ Kiều Yến, cô dựa vào cái gì cùng anh ấy thân thiết như thế."

"Vậy lần sau tôi sẽ để cho anh ta đi tìm cô?"

Hồ Mộng Kỳ bị Tần Dĩ Duyệt nói mấy câu làm cho tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, "Tần Dĩ Duyệt, cô, cô vậy mới tốt chứ!"

Nói xong, cô ta liền quay người chạy.

Tần Dĩ Duyệt sau khi thoát khỏi chuyện này, cô thế là cô vẫn không chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhìn lướt qua Tiểu An, "Em có phải là trợ lý của chị không vậy?"

Tiểu An cười hề hề nói: "Em cũng tò mò mà."

"Lần sau lại tò mò, hiện tại em phải làm việc."

Tiểu An lập tức kêu rên lên.

Tần Dĩ Duyệt không có nói với Tiểu An nữa, vào phòng mặc áo khoác trắng vào sau đó đi xem các phòng bệnh.

**

Mấy ngày kể tiếp, Tần Dĩ Duyệt đều làm việc trong ánh mắt ai oán của toàn bộ nhân viên, y tá, bác sĩ nữ đồng nghiệp trong bệnh viện cùng các bệnh nhân nữ chăm chăm mình, khiến cho cô không muốn bước ra ngoài đi làm.

Vốn những cái... ánh mắt của mấy người đó dần dần không còn như hồ dữ nữa, kết quả một người xuất hiện, lại để cho ánh mắt của mấy người đó càng thêm trầm trụi, hận không thể sử dụng ánh mắt bóp chết cô.

Đó là ai? Quán gia của Hạ Kiều Yến.

Quán gia là cái kiểu quý ông tiêu chuẩn của Anh Quốc, quần áo, cử chỉ vô cùng ưu nhã.

Vừa xuất hiện trong bệnh viện, liền đưa tới tỉ lệ quay đầu cực cao, mọi người nhao nhao đi theo phía sau ông, đi đến văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt đang cùng người bệnh hội chẩn [1], chứng kiến việc này, miệng mấp máy, trong lòng hiện lên một sự không vui, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra sự không kiên nhẫn, giọng ồm nói với bệnh nhân đang hỏi bệnh: "Bác lớn tuổi, dạ dày không giống như lúc còn trẻ có năng lực chữa trị, tương đối dễ dàng bị tổn thương, đây là rất tình huống rất bình thường, bác không cần quá lo lắng. Tôi trước cho bác ba ngày thuốc, sau đó xem tình hình, nếu là không có chuyển biến tốt đẹp, làm tiếp thêm một bước kiểm tra nữa."

"Được được được, cảm ơn bác sĩ Tần."

Tần Dĩ Duyệt ghi bên trên sổ ghi bệnh điền tên các loại thuốc, sau đó đem sổ ghi bệnh đưa cho bệnh nhân, "Tiểu An, em mang bệnh nhân đi nộp phí, lấy thuốc."

"Vâng." Tiểu An có chút không quá cam tâm tình nguyện, cảm thấy sẽ bỏ qua náo nhiệt, nhưng vẫn là ngoan ngoãn mang theo bệnh nhân đã đi ra khỏi phòng khám của Tần Dĩ Duyệt.

Quán gia đợi sau khi người bệnh rời đi, nói ra: "Tần tiểu thư, tiểu thiếu gia nhà tôi mời cô đến."

"Thật có lỗi, tôi còn phải làm việc."

"Năm phút đồng hồ trước đã đến giờ tan làm rồi."

Tần Dĩ Duyệt ngẩng đầu, có chút không vui mà nhìn quán gia.

Quán gia như trước cười tủm tỉm mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, không có ý tứ muốn thỏa hiệp, nhượng bộ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua đám người hiếu kỳ căn hạt dưa ở cửa phòng làm việc, "Đi thôi."

"Tần tiểu thư, mời."

Tần Dĩ Duyệt mặt không biểu tình mà bước nhanh đi khỏi.

[1] Hội chẩn: là việc gửi thư mời đến những người có liên quan (những bác sĩ có chuyên môn cao hơn về bệnh của bạn) đến và cùng nhau bàn bạc để đưa ra phương pháp chữa trị tốt nhất cho căn bệnh của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gả cho tôi, khó khăn đến thế sao?

Chỗ cửa lớn của bệnh viện, một chiếc xe sang trọng, sáng bóng như mới đứng ở chỗ đó, đồng dạng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tần Dĩ Duyệt mất lười di chuyển. Sửa sang lại những lời đang nghĩ sẵn trong đầu, chuẩn bị cùng Tiểu Bảo nói rõ ràng.

Quán gia mở cửa xe cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt tiến vào trong xe, liền thấy Tiểu Bảo ngồi ở ghế nhỏ bên trên. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tinh thần so với trước tốt hơn nhiều.

Cả người mặc bộ âu phục nhỏ. Đôi giày da nhỏ không nhiễm bụi. Đầu tóc nhỏ cũng dùng keo xịt tóc cố định, lại để cho tiểu gia hòa thoát nhìn tinh xảo,

giống như búp bê trong tủ kính.

Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt, con mắt như viên thủy tinh lập tức sáng như ngôi sao. Còn ý lại mà hướng cô đưa cánh tay nhỏ mập mập ra mời.

Tần Dĩ Duyệt những gì nghĩ sẵn trong đầu thiếu chút nữa bởi vì động tác này của Tiểu Bảo làm cho sụp đổ rồi.

Tần Dĩ Duyệt nắm chặt lại tay nhỏ vừa ấm vừa mềm béo, "Bệnh của con tốt rồi sao?"

Tiểu Bảo nhẹ gạt đầu, tự động mà leo lên trên đùi Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lại không có ý đem nhóc đẩy ra. Chỉ có thể mặc cho nhóc ngồi.

Tiểu Bảo ở trên ipad mini viết: "Cô lừa con!"

"Bệnh viện nhiều việc."

"Không phải là vì cô không thích con sao?"

"Không phải."

Tiểu Bảo vẽ mặt như trút được gánh nặng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ. Hay là nói nói: "Bảo bối, cô còn muốn làm việc một cách bình thường mà, con đi xe đến như thế này là quá rêu rao rồi. Về sau đừng tới bệnh viện nữa. Được không nào?"

Tiểu Bảo trước mặt cô cười tươi sáng lạn như ánh sáng mặt trời. Lập tức thu liễm lại sạch sẽ, vô cùng ủy khuất mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt trong lòng không có tư vị. Miễn cưỡng bổ sung nói: "Con về sau muốn gặp cô, có thể gọi điện thoại cho cô. Sau khi tan việc cô sẽ đi gặp con."

Tiểu Bảo nghe vậy sắc mặt miễn cưỡng tốt hơn một chút. Viết: "Thật sự?"

"Đương nhiên."

Tiểu Bảo: "Ba ba nói, có ơn tất báo. Cô lúc con bị bệnh đã chăm sóc con, con có thể đáp ứng cô một yêu cầu."

Tần Dĩ Duyệt nhìn chừ nhiều lần. Mới lên tiếng: "Không cần."

"Nhất định phải có."

"Cô không thiếu cái gì cả."

"Vậy cô làm mommy của con có được không? Con có baba, nhưng không có Mommy."

"Cô chỉ là bác sĩ bình thường, không làm Mommy của con được." Tần Dĩ Duyệt nhàn nhạt nói.

Tiểu Bảo dùng một chút, viết: "Vậy thì tạm thời không làm Mommy nữa. Cô cùng con ăn cơm, được không ạ?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn vẻ mặt khao khát của nhóc biểu lộ, cũng không cự tuyệt nữa, "Được. Sau khi ăn cơm xong, con cùng quản gia về nhà."

Tiểu Bảo nhu thuận gật gật đầu, ngồi trên đùi Tần Dĩ Duyệt, để cho cô ôm.

...

Xe đứng ở trước một nhà hàng cao cấp, quản gia mở cửa xe cho hai người.

Tiểu Bảo lưng nhỏ thẳng tắp, đi ở phía trước lấy.

Tần Dĩ Duyệt thấy động tác này của nhóc, nội tâm hiện lên cảm giác vô lực.

Ở chỗ này ăn bữa cơm, một tháng tiền lương của cô nhất định không đủ.

Ngồi vào chỗ của mình, quản gia giúp hai người chọn món ăn, sau đó rời đi rồi.

Nhà hàng to như vậy, cũng chỉ còn lại Tiểu Bảo cùng Tần Dĩ Duyệt.

Tiểu Bảo giương lên ly sữa bò ấm trong tay, Tần Dĩ Duyệt biết rõ ý của nhóc, cũng cầm lấy ly trong tay, cùng nhóc cụng ly.

Tiểu Bảo nghe cái kia âm thanh thanh thúy kia, nhin không được lộ ra nụ cười một đứa bé hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt cũng cười híp mắt, đem trong đồ uống trong ly uống cái sạch sẽ.

Tiểu Bảo thấy cô uống xong đồ uống, trong ánh mắt hiện lên một vòng sáng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn đôi mắt nho nhỏ của nhóc, nghi ngờ nói: "Làm sao vậy?"

Tiểu Bảo lắc đầu.

Sau đó Tần Dĩ Duyệt ăn vài miếng đồ ăn, đột nhiên cảm thấy có chút chóng mặt, nhìn hình ảnh Tiểu Bảo đối diện có chút lặp lại.

Cô lắc đầu, miễn cưỡng chính mình tập trung tinh thần, nhưng cảm giác choáng váng càng ngày càng nặng.

Tiểu Bảo khoác hai cánh tay nhỏ đặt ở trước ngực, vẻ mặt hồ hững mà nhìn Tần Dĩ Duyệt chậm rãi ngã xuống bàn.

Sau đó, lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Lấy ra điện thoại mang theo người, viết: "Baba, baba đang ở đâu?"

Hạ Kiều Yên: Kiếm tiền!

Tiểu Bảo: Ở nơi nào kiếm tiền?

Hạ Kiều Yên: Con cứ nói đi.

Tiểu Bảo gửi icon ủy khuất.

Hạ Kiều Yên không có để ý đến nhóc.

Tiểu Bảo lại viết: "Baba, con tặng người một món quà."

Hạ Kiều Yên: Ranh con bệnh còn chưa hết thì nhảy nhót cái gì.

Tiểu Bảo: Baba muốn hay không?

Hạ Kiều Yên: Không có hứng thú, đừng quấy rầy baba kiếm tiền.

Tiểu Bảo: Con đưa đến công ty baba đi!

Hạ Kiều Yên: Đừng!

Tiểu Bảo: Không quan tâm con liền rời nhà trốn đi!

Hạ Kiều Yên:... Ném trong phòng baba, buổi tối baba sẽ đi xem!

Tiểu Bảo: Yes Sir!

**

Tần Dĩ Duyệt đầu óc choáng váng, giấc ngủ này đặc biệt mệt mỏi.

Ngực giống như bị người đè nặng, căn bản thở không nổi.

Tần Dĩ Duyệt cắn răng, mờ mắt, bị căn phòng bài trí lạ lẫm làm cho càng hoảng sợ, cả người liên tục run rẩy.

Cảm giác cả thân thể như đều kéo nhau trở về, toàn thân như tan rã, đau đến mức sức lực để đưa tay cũng không có.

Còn có cánh tay ấm áp đặt trên lưng nữa chứ.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tần Dĩ Duyệt trong lòng kinh hãi, bờ môi run rẩy mà quay đầu.

Gương mặt tuấn tú của Hạ Kiều Yên gần trong gang tấc, đập thẳng vào mắt cô.

Tần Dĩ Duyệt đồng tử đột nhiên phóng to, không dám tin mà nhìn khuôn mặt khi ngủ của người đàn ông này, đầu óc lập tức loạn thành một mù.

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc vài giây đồng hồ, đem cánh tay ôm lấy hông cô dúi đi, quay người xuống giường.

Chân của cô vừa mới chạm đến thảm, đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại, bị khóa ở giường mềm mại cùng Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến chậm rãi mở to mắt, lúc nhìn Tần Dĩ Duyệt, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

Nhưng cái kia tin chán ghét đó rất nhanh biến mất, thay đổi vào là một tia trêu tức.

Anh cất tiếng nói khàn giọng: "Tôi hôm qua đối với tôi như vậy, trời vừa sáng liền không muốn nhận nợ rồi, Ân?"

Hơi thở ấm áp của anh toàn bộ phả lên da thịt mềm mại của Tần Dĩ Duyệt, làm Tần Dĩ Duyệt run rẩy một hồi.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt quét đến bờ vai in dấu răng của Hạ Kiều Yến, mặt không khỏi đỏ lên.

Nhưng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, lồng ngực vô cùng tức giận, lạnh lùng nói: "Buông ra!"

Hạ Kiều Yến khiêu khích cầm nhỏ xinh xắn của cô, "Cô mất hứng?"

"Tôi có lý do để cao hứng sao?" Tần Dĩ Duyệt dùng lực đẩy Hạ Kiều Yến, lại không có đẩy được mấy.

Nơi bàn tay mon trón đi qua, giống như dòng điện, tê dại không thôi.

"Kết hôn với tôi không tốt? Tôi thích cô, Tiểu Bảo cũng rất thích cô, cô không có bố mẹ chồng đáng ghét, còn có tiền dùng không hết. Sở hữu tất cả những gì mà người phụ nữ khác nằm mơ cũng muốn kết hôn cùng tôi, cô lại tránh tôi như tránh rắn rết." Hạ Kiều Yến đối mặt đen nhìn chăm chăm Tần Dĩ Duyệt, "Cô gái, cô là dồn hết tâm trí quét sạch hết cảm giác tồn tại sao?"

Tần Dĩ Duyệt con mắt hận không thể phun ra lửa, cô tức giận mà nhìn Hạ Kiều Yến, thò tay rất nhanh ấn lên vị trí của một cái huyệt vị trên lưng Hạ Kiều Yến.

Thừa dịp Hạ Kiều Yến không cách nào nhúc nhích, đẩy anh ra, xoay người xuống giường.

Cô nhặt quần áo rơi rải rác trên thảm, nhanh chóng đi vào toilet.

Lúc đi ra, Hạ Kiều Yến cũng đã mặc chỉnh tề rồi. Anh tựa vào bức tường đối diện toilet.

Cổ áo che không hết, có dấu hôn rõ ràng.

Tần Dĩ Duyệt vô cùng xấu hổ.

Tôi hôm qua cô có cảm thú đến vậy sao?

Hạ Kiều Yến giương mắt nhìn cô, "Tôi là vì lời nói vừa rồi xin lỗi. Lời nói tôi muốn kết hôn cùng cô, là rất nghiêm túc."

Tần Dĩ Duyệt không có để ý đến anh, lướt qua anh, muốn đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yến cầm chặt cổ tay của cô, "Gã cho tôi, khó khăn đến thế sao?"

"Tôi sẽ không kết hôn cùng một người sẽ dùng thủ đoạn với tôi." Tần Dĩ Duyệt âm thanh lạnh lùng nói, "Tôi thừa nhận, khi anh cầu hôn với tôi, lòng huy vinh của tôi thực sự đã nhận được thỏa mãn ngắn ngủi, nhưng cũng không hơn nữa. Tôi không có nhiều tiền, nhưng cũng là không thiếu tiền. Tôi sẽ không bởi vì anh..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Anh đem tôi trở thành loại người nào?

Lúc này, cửa phòng bị người khác dùng lực mà gõ mạnh.

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Người khởi xướng đến rồi."

Tần Dĩ Duyệt tự nhiên biết rõ chuyện này không thể thiếu Tiểu Bảo tham dự.

Tần Dĩ Duyệt không có nhìn Hạ Kiều Yến. Đi qua mở cửa ra, nhìn cũng không nhìn nhóc đứng ngoài cửa.

Tiểu Bảo vô tội mà trừng mắt nhìn, chuẩn bị tiến lên ôm lấy chân Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lúc này hận không thể động thủ đánh thẳng ranh con này một cái tại mông. Nghiêng người tránh được đụng chạm của nhóc, cũng không quay đầu lại mà đi xuống dưới.

Tiểu Bảo thấy thế. Lập tức hung dữ mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Nhìn xem chuyện tốt baba làm.

Hạ Kiều Yến thò tay xách Tiểu Bảo lên, "Baba bình thường không phải là đối với con tốt quá? Dám tính toán đến trên đầu baba sao?"

Tiểu Bảo theo cái mũi nhỏ hừ một tiếng, cho là trả lời.

Hạ Kiều Yến chẳng muốn cùng nhóc nói nhảm. Trực tiếp bỏ cái mông nhỏ lên tay.

Sau đó, như ném rác đem nhóc ném tới trên giường lớn, cũng nhanh chóng bước xuống lầu.

**

Tần Dĩ Duyệt lết thân thể mệt rã rời. Bước nhanh trên đường núi để đi về. Mỗi một bước trên người liền truyền đến sự đau đớn xấu hổ.

Gió lạnh thổi qua, đầu óc nóng nảy dịu đi rất nhiều.

Đậu xanh rau má, một người trưởng thành rõ ràng bị một đứa nhóc năm tuổi tính toán. Còn ném đi trong sạch.

Cô đi chỗ nào nói rõ lý lẽ đây?

Sau lưng truyền đến tiếng tiếng xe chạy. Tần Dĩ Duyệt bước nhanh hơn.

Nhưng hai chân sao có thể qua được bốn cái bánh xe.

Hạ Kiều Yến đem chiếc xe chạy đến phía trước Tần Dĩ Duyệt không xa. Sau đó dừng lại.

Tần Dĩ Duyệt bước chân dừng một chút, đi phía trước đi cũng không được. Phía sau cũng không phải.

Hạ Kiều Yến mở cửa xe, hướng Tần Dĩ Duyệt đi nhanh tới.

Tần Dĩ Duyệt vô ý thức mà lui về phía sau vài bước.

Hạ Kiều Yến không khỏi mạnh mẽ ôm cô vào lồng ngực. Đem áo khoác ngoài khoác trên vai đến trên người của cô.

Cho đến khi áo khoác ngoài ấm áp khoác trên người Tần Dĩ Duyệt, Tần Dĩ Duyệt mới phát hiện cô căn bản không có mặc áo khoác.

Hạ Kiều Yến vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh đến trắng bệch của cô, nói: "Đừng lộn xộn. Được không?"

"Thả tôi ra, tôi phải về nhà!"

"Tôi sẽ đưa cô về nhà, tình huống hiện tại của cô, tôi sẽ không để cho cô ở một mình được."

"Hạ Kiều Yến, anh đem tôi trở thành loại người nào?" Tần Dĩ Duyệt mắt đỏ ngầu mà nhìn Hạ Kiều Yến, "Bởi vì anh cùng con anh nhất thời cao hứng, mấy người liền có quyền đem cuộc sống của tôi cùng công việc khiến cho lộn xộn; bởi vì tôi không muốn với mấy người có ý tứ muốn tiến một bước ở chung, nên mấy người các người liền đối với tôi hạ được sao? Các người từ đầu tới đuôi có nghĩ qua cảm giác của tôi sao?"

Tần Dĩ Duyệt nói xong đem áo khoác giá trị xa xỉ trên người cởi ra ném trên mặt đất, cảm xúc kích động nói: "Tôi không muốn với mấy người có bất kỳ liên quan nào, đối với Hạ gia mấy người cũng không có hứng thú. Cảm phiền cách xa tôi một chút!"

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt không chút nào lưu luyến mà đẩy Hạ Kiều Yến, nhưng lại như thế nào cũng đẩy nổi.

Hạ Kiều Yến nhìn cô xúc động, mặt mày tức giận, không giống như bộ dáng bình thường của cô, hoàn toàn là bị giận điên lên.

Cánh tay dài duỗi ra, một lần nữa hướng cô cổ định trong ngực, hung dữ nói: "Ai nói tôi là nhất thời cao hứng? Cô cảm thấy tôi là cái loại nhìn một người phụ nữ sẽ liền mang cô ta đến trên giường? Cô có nhìn thấy người phụ nữ nào tiếp xúc thân mật cùng tôi, lại ở trước mặt mọi người tuyên bố rằng tôi có vị hôn thê? Tôi chỉ đối với một mình cô đã nói như vậy."

Tần Dĩ Duyệt động tác giây dựa kịch liệt, chậm rãi dừng lại, không dám tin mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn bộ dáng ngu ngơ của cô, "Không tin?"

Tần Dĩ Duyệt thân nhiên mà gật đầu.

Hạ Kiều Yến không biết nên nói người phụ nữ này thành thật, hay là muốn hoài nghi mị lực của chính mình, "Chúng ta cùng nói chuyện."

"Tôi muốn ở một mình." Tần Dĩ Duyệt dừng một chút, nói ra: "Xe của anh, tôi mượn trước."

Hạ Kiều Yến từ chối cho ý kiến.

Tần Dĩ Duyệt không nói gì, lướt qua Hạ Kiều Yến, ngồi vào bên trong Maserati, khởi động xe đi khỏi.

Hạ Kiều Yến nhìn xe chạy, nhú mày.

Không yêu tiền sao?

Anh cũng không nhìn ra.

**

Tần Dĩ Duyệt đem xe đứng ở trước một tiệm thuốc, theo tiệm thuốc ở bên trong mưa thuốc tránh thai cùng một chai nước, ngồi xuống ven đường đem thuốc nuốt xuống.

Sau đó uống mấy ngụm nước lạnh.

Nước lạnh theo yết hầu một đường đi đến trong dạ dày, lạnh khiến cô run lên.

Tần Dĩ Duyệt xoay người, ở thùng rác bên cạnh ho khan vài tiếng, mới run rẩy mà đem hộp thuốc cùng nước ném vào trong thùng rác.

Nhìn cũng không nhìn cái chiếc Maserati, gọi một chiếc xe taxi rời đi.

Tần Dĩ Duyệt về đến nhà, Lạc Minh Mị đang trong phòng bếp bận rộn.

Nghe được âm thanh cửa mở ra, nhô đầu ra, "Tối hôm qua lại chạy đến chỗ nào rồi?"

"Lạc Minh Mị phụ nhân, con gái của người thoát nhìn giống như các vị thiếu nữ sao? Có việc gì đều phải cùng người báo cáo?"

Lạc Minh Mị nhìn sắc mặt không tốt, khó coi của cô, "Đây là làm sao vậy?"

"Không có việc gì, suốt đêm xử lý một sự cố giải phẫu, mệt chết đi được. Mẹ, con đi ngủ bù."

"Ăn ít đồ rồi ngủ tiếp."

"Con ở bên ngoài ăn rồi. Đừng tranh cãi với con." Tần Dĩ Duyệt dặn dò xong, lên lầu đi vào phòng của mình.

Đổi quần áo tắm giặt, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Nhìn thấy dấu vết trên người, Tần Dĩ Duyệt tức giận lại xấu hổ.

Ngoại trừ hai loại cảm xúc bên ngoài, vẫn là có một cỗ ản mật rung động.

Tần Dĩ Duyệt lắc đầu, lấy một đồng lớn sữa tắm bôi lên trên người của mình.

**

Tần Dĩ Duyệt ở nhà nghỉ ngơi cả ngày, vừa rạng sáng ngày thứ hai mà bắt đầu... phát hiện xe POLO của mình vẫn còn bệnh viện.

Vì vậy, cô dùng xe bus đi làm.

Đến bệnh viện, mọi người chú ý, cùng xì xào bàn tán, để cho Tần Dĩ Duyệt bị một mối.

Đi vào văn phòng, Tần Dĩ Duyệt vuốt vuốt cái trán, "Tiểu An, giúp chị pha ly cà phê."

"À? Vâng vâng." Tiểu An kinh hoàng thất thố mà đưa di động bỏ xuống, nhảy dựng lên đi pha một ly cà phê cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt mặt lạnh nhìn cô, ánh mắt rơi xuống trên điện thoại di động của Tiểu An.

Tiểu An thấy thế, đi tới cầm điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Bên trong có thứ mà chị không thể nhìn?"

"Không, không có."

"Thế còn thái độ của em là sao?"

"Chị Tần..." Tiểu An về mặt cầu xin.

"Đưa điện thoại cho chị."

"Chị cũng không thể tức giận nhé."

"Đưa chị."

Tiểu An cắn răng, đưa di động đưa cho Tần Dĩ Duyệt, sau đó cũng như chạy trốn, mang theo ly cà phê chạy.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu nhìn về phía màn hình điện thoại di động, trên mặt lập tức không còn chút máu nào.

Đó là diễn đàn của nhân viên y tế hay dạo, bình thường sẽ trò chuyện một ít bát quái đem làm tiêu khiển.

Lúc này, bị đưa lên chính là cái bài viết có hình ảnh rõ ràng là cô ngày hôm qua ngồi trên đường cái uống nước.

Tần Dĩ Duyệt ngón tay run rẩy mở bài viết.

Bài viết ở bên trong còn có vài ảnh chụp, kể cả cô xuống xe tiến tiệm thuốc, cầm hộp thuốc ngăn người, uống thuốc, ném thuốc,... một loạt ảnh chụp đều không rõ lắm sao mà chụp được, thậm chí còn có ảnh chụp cận cảnh hộp thuốc.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt chăm chú vào những tấm ảnh, căn bản thấy không rõ những chữ kia.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, đưa di động đặt tới trên mặt bàn Tiểu An, dờ dẫm mà trở lại vị trí của mình ngồi xuống, đầu óc một mảnh hỗn độn.

Tiểu An bùng ly cà phê trở về, nhìn sắc mặt Tần Dĩ Duyệt, nói: "Chị Tần, em không tin chị là người như vậy. Chị cùng Hạ tổng tuyệt đối không phải như bọn họ nói, bọn họ căn bản không biết rõ chị."

Tần Dĩ Duyệt cười khỏ một cái, không nói gì.

Lúc này, điện thoại Tần Dĩ Duyệt trên bàn công tác vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tôi ở ngay chỗ này hôn cô

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy điện thoại, "Xin chào, tôi là bác sĩ Tần của bệnh viện Nhã Đức."

"Đến phòng làm việc của tôi một chuyến." Tiếng nói của Trưởng khoa ở đầu bên kia điện thoại vang lên.

"Vâng."

Tiểu An lo lắng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Làm sao vậy?"

"Chờ chị quay về lại khám bệnh tiếp, trước giữ gìn trật tự một chút."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt điều chỉnh biểu hiện trên mặt, bước nhanh hướng văn phòng của Trưởng khoa.

Cửa phòng của Trưởng khoa không đóng. Tần Dĩ Duyệt trên cửa lễ phép mà gõ hai cái, "Trưởng khoa. Ngài tìm tôi?"

Trưởng khoa ngẩng đầu nhìn cô một cái. Chỉ vào ghế sofa trong văn phòng, "Ngồi."

Tần Dĩ Duyệt đi đến trên ghế sofa ngồi xuống.

Trưởng khoa uống một ly nước, mới ngồi vào đối diện cô. "Cuộc sống riêng tư của cô, tôi vốn không có ý định quản. Nhưng cô là người tôi một tay bồi ra, có mấy lời tôi vẫn phải nói. Cô cũng đừng phiền lão già tôi nói nhiều."

Tần Dĩ Duyệt biết rõ ông muốn nói cái gì. Nhưng vẫn là nói: "Xin mời ngài nói."

"Kết quả cuộc thi của các bác sĩ đã có, thành tích của cô rất nổi bật. Bệnh viện cũng có slot cho bác sĩ trong cuộc thi lần này, tôi đã báo danh cho cô. Cô gần đây cùng Hạ Kiều Yến qua lại vô cùng gần gũi. Đã khiến cho lãnh đạo của bệnh viện chú ý. Hiện tại lại để cho bệnh viện gặp phải việc không tốt. Cô cảm thấy hành động đã thực hiện có phù hợp?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy đôi giọng: "Hoàng lão sư, thực xin lỗi."

"Cô không cần xin lỗi tôi. Người cần xin lỗi chính là chính bản thân cô. Cô là hạt giống tốt như vậy, thời gian quá lâu sẽ là cơ sở giết đi trí tuệ cùng sự nhiệt tình. Tôi không nỡ để cho cô trở nên như vậy, cho nên tích cực mà đẩy mạnh chuyện này. Nhưng không thể khi tôi với lãnh đạo bệnh viện khen ngợi cô giỏi giang không cần ai nâng đỡ, cô liền và mặt một cái! Vốn lãnh đạo cũng đang do dự. Hiện tại lý do không đồng ý lại thêm một cái rồi."

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu xuống, nói: "Lão sư, tôi biết rõ ngài vì chuyện của tôi bỏ ra rất nhiều cố gắng, là tôi phụ ngài bồi dưỡng."

Trưởng khoa khoát tay áo, "Cô là học trò của tôi, tôi đối với cô tốt, tôi nguyện ý; đừng nói những lời này nữa. Tối hôm qua tôi hỏi qua Tiểu An rồi, Tiểu An nói Hạ Kiều Yến từng ở trước mặt công chúng nói rằng cô là vị hôn thê của hần. Bài viết ở bên trong cũng xuất hiện xe của hần, nếu như có thể xác định cô cùng Hạ Kiều Yến là quan hệ vị hôn thê cùng vị hôn phu, thì cái bài viết bên trên sẽ không xảy ra. Cô quay lại cùng hần nói chuyện một chút, thừa dịp bài viết lực ảnh hưởng còn chưa nhiều, trước làm sáng tỏ, cũng làm cho lãnh đạo bệnh viện có hiểu."

**

Tần Dĩ Duyệt đi ra khỏi phòng Trưởng khoa, đứng trong hành lang nhìn ngoài cửa sổ, lá cây đã rụng gần hết, ngày người trong phút chốc, sau đó bước nhanh quay trở lại phòng làm việc của mình.

Cô cùng Hạ Kiều Yến quan hệ liền dừng ở đây.

Cho dù năm nay cô không được danh bác sĩ trưởng thì thế nào.

Lúc này đây tìm tới Hạ Kiều Yến, ai biết sẽ trả cái giá lớn như thế nào.

Cô chính là một người bình thường, loại người tầng lớp cao như Hạ Kiều Yến dây dưa không nổi, mà cô, cũng không có hứng thú dây dưa.

**

Hạ Kiều Yến liên tục mở hội nghị cả một ngày một đêm, về đến nhà, tắm rửa một cái liền đi lên giường ngủ.

Nhắm mắt lại, liền nhớ lại chuyện xảy ra trên cái giường này vào sáng sớm hôm qua.

Nhớ tới lúc đó Tần Dĩ Duyệt tức giận, cũng có chút bức bối mà bới bới tóc.

Vén chăn lên, đi lấy điện thoại ném ở trên cái bàn nhỏ gần đó.

Trên màn hình điện thoại di động không có gì cả, không có tin tức của nhóc mập mập, chắc chắn nhóc đã trở về nhà chính mà trốn rồi, miễn cho anh "dạy dỗ".

Hạ Kiều Yến một lần nữa ném di động lên cái bàn nhỏ, đi trở về trên giường.

Ánh mắt liếc qua đột nhiên nhìn đến cái chăn hình như có cái gì đó dính dính ở trên.

Hạ Kiều Yến hoài nghi mà nhìn nhiều vài lần, phát hiện đó là vết máu đã khô, sắc mặt không khỏi trầm xuống một chút.

Nghĩ đến phản ứng lúc sáng hôm qua của của người phụ nữ kia cùng với việc cô đem xe của anh tùy ý ném ở ven đường, căn bản không có ý muốn chiếm thành của mình, anh trong lòng có chút căng thẳng.

Hạ Kiều Yến con mắt âm thầm mà nhìn chăm chăm vào cái kia vết máu kia.

Anh cũng không phải có tâm lý phức tạp, nhưng nghĩ đến Tần Dĩ Duyệt trong sạch như vậy lại dưới tình huống không tình nguyện bị anh cướp đi, anh liền có chút đau lòng.

Nếu như đôi suy nghĩ, anh là Tần Dĩ Duyệt mà nói..., hần không thể giết chính mình.

**

Tần Dĩ Duyệt mang theo sữa bò, đi ra khỏi cửa nhà mình, liền bị người đàn ông đứng ngoài cửa làm cho chấn động.

Hạ Kiều Yến vừa thấy cô đi ra, liền bước đi tới, đem Tần Dĩ Duyệt ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt đè ép sự tức giận cả đêm, lập tức đi từ từ bùng nổ, "Hạ Kiều Yến, anh buông tay!"

Cô không dám nói lớn, sợ đưa tới những người khác đến hóng chuyện.

Hạ Kiều Yến ngăn chặn động tác của cô, đem cô nhét vào trong xe.

Tần Dĩ Duyệt ngay Hạ Kiều Yến đóng cửa xe, liền trèo qua ghế lái, mở cửa xe.

Hạ Kiều Yến bị hành vi giằng vò của cô làm cho bó tay rồi, đem cô khóa giữa người anh với cửa xe ngang đó.

"Tiếp tục động đây, tôi ở ngay chỗ này hôn cô."

Tần Dĩ Duyệt lạnh lùng mà nhìn anh, nói: "Đừng khiêu chiến với sự chịu đựng của tôi, nếu còn ép tôi nữa, đừng trách tôi không khách khí."

Hạ Kiều Yến bị cô gái nhỏ miễn cưỡng đến xương quai xanh của anh uy hiếp có chút dờ khóc dờ cười, "Cô gái, cô đoạt lời của tôi."

"Hạ Kiều Yến, là sáng sớm hôm qua tôi không có nói rõ ràng, hay là anh hiểu sai rồi? Tôi không muốn với anh lại có bất kỳ liên quan nào nữa, làm ơn tránh khỏi cuộc sống của tôi!"

"Cho dù là cô bị tôi hủy trong sạch, cô cũng không muốn tôi chịu trách nhiệm?"

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng chính mình làm mặt không biểu tình mà nhìn anh, "Vậy thì sao? Anh có thể đem thời gian trở về, hay là muốn bồi thường?"

"Tôi muốn kết hôn với cô!"

"A, tôi dựa vào cái gì phải kết hôn cùng anh?! Anh "duyet" qua vô số người, lại dựa vào cái gì muốn kết hôn cùng tôi? Phụ nữ cùng anh ngủ, không phải chỉ có mình tôi? Anh chẳng lẽ từng đẩy người đều muốn lấy về nhà?!"

Hạ Kiều Yến bị lời của cô làm cho nở nụ cười, "Nhiều người như vậy, tôi chỉ xem trọng cô."

"Là vì Tiểu Bảo gần gũi với tôi, cho nên anh muốn vì nhóc lấy một người phụ nữ anh không yêu? Anh nguyện ý cưới tôi, nhưng tôi tại sao phải vì Tiểu Bảo hi sinh? Nhóc bắt quả cũng chỉ là một trong những người bệnh của tôi, tôi tại sao phải bởi vì một người bệnh không quen đem hôn nhân của chính mình góp vào?" Tần Dĩ Duyệt bị gió lạnh thổi có chút run, thanh âm cũng run rẩy lên, "Tôi xác định rõ ràng nói, tôi sẽ không dùng hôn nhân của tôi đi đùa giỡn. Nếu như không vì tình yêu, tôi sẽ không kết hôn."

Hạ Kiều Yến nhìn lửa giận gần trong gang tấc, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động dị thường, nhin không được cúi đầu chặn môi cô.

Nụ hôn này không tính là tốt đẹp, nhưng miễn cưỡng được xem là ôn nhu.

Tần Dĩ Duyệt sững sờ chỉ chốc lát, liền muốn đẩy người đàn ông trên người, từ chối hơi thở ấm áp của người đàn ông này.

Hạ Kiều Yến hai tay lại như sắt kìm, chặt chẽ mà ôm cô trong tay mình, mặc kệ cô giãy dụa như thế nào, đều giãy dụa không khỏi ràng buộc của anh.

Tần Dĩ Duyệt hơi sức rất nhanh mất đi, rất nhanh không còn sức giãy dụa.

Hạ Kiều Yến biết rõ đây là nhà của Tần Dĩ Duyệt, cũng không có đem nụ hôn này duy trì lâu, liền thừa dịp trong cô gái trong ngực còn ngẩn ngơ, đem cô ôm vào trong xe, nịt giấy an toàn.

**

Bờ biển.

Tần Dĩ Duyệt nhìn biển cả mênh mông, có chút khó khăn để có thể tiêu hóa những gì Hạ Kiều Yến nói.

Trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: "Tôi cứu được Tiểu Bảo, cho nên anh muốn dùng hôn nhân của anh để báo đáp tôi vì có ân cứu mạng Tiểu Bảo?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bị kết hôn

"Cô xem TV nhiều rồi." Hạ Kiều Yến lạnh lạnh mà trả lời.

Tần Dĩ Duyệt cũng bị phỏng đoán của chính mình làm cho có chút xấu hổ, "Chẳng lẽ tôi phải tin tưởng là anh yêu tôi? Đầu óc tôi chưa bị úng nước đâu."

Hạ Kiều Yến nhìn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Tần Dĩ Duyệt, "Phản ứng của cô có phải là quá bình tĩnh không? Người phụ nữ khác nghe được tôi nói muốn kết hôn cùng họ, hận không thể lập tức nhào lên. Còn cô lại không có mặt e sợ tránh không kịp."

"Anh cảm thấy tôi sẽ tin tưởng người đàn ông có tiền nhất Tần thành lại đột nhiên yêu tôi? Đây không phải là tiểu thuyết, được chứ?"

"Ý này của cô chính là từ chối lời cầu hôn của tôi?"

"Tôi có lý do đồng ý sao?"

Hạ Kiều Yến mỉm cười mà tới gần Tần Dĩ Duyệt, "Tôi ngay cả lần đầu tiên của cô cũng lấy được rồi. Cô cũng không có ý muốn kết hôn cùng tôi sao?"

"Ha ha." Tần Dĩ Duyệt cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến phát hiện anh đối với người phụ nữ này thực sự ngay cả một tí hấp dẫn cũng không có. "Cô. Sau khi kết hôn cùng tôi, trong sạch của cô, danh dự đều được cứu về, cô còn có thể ghét bỏ hay sao? Còn có. Sau khi kết hôn cùng tôi, cô còn có thể kích thích hai đứa tiện nhân kia. Một công ba việc, đầu óc cô bị úng nước mới từ chối tôi."

"Anh điều tra tôi?!"

"Chuyện này của cô còn cần điều tra sao?"

"Chuyện của tôi. Tôi tự mình giải quyết."

"Nhưng đây không chỉ là chuyện của cô!"

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà nhìn Hạ Kiều Yến. "Anh trước kia là như thế nào lừa gạt truyền thông cùng mọi người vậy, tôi như thế nào cảm thấy anh cùng người trên tạp chí và tin tức nói là hai người khác nhau?! Truyền thông đã nói anh trầm mặc ít nói, tránh phụ nữ như rắn rết, anh giải thích một tí tình huống hiện tại là như thế nào?"

"Đối với người tôi yêu. Tôi cần trầm mặc sao?"

"Anh có thể biến đi rồi!" Tần Dĩ Duyệt trực tiếp liếc mắt.

Hạ Kiều Yến cười nói: "Tôi biến rồi ai có thể cùng cô diễn kịch trước bố mẹ cô? Cô cảm thấy bọn họ lại không biết chuyện bài viết?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy sắc mặt ngưng đọng. Không nói gì.

Hạ Kiều Yến chọc chọc cằm Tần Dĩ Duyệt. "Cùng tôi kết hôn, mọi chuyện tôi giúp cô giải quyết."

Tần Dĩ Duyệt tức giận mà làm hất tay Hạ Kiều Yến. "Không có khả năng!"

Hạ Kiều Yến liếc cô một cái, đột nhiên cười lộ hai hàm răng trắng. "Hỏi cô, chỉ là tôn trọng cô mà thôi. Cô không đáp ứng, giấy kết hôn tôi cũng đã lấy trở về rồi."

Tần Dĩ Duyệt bỗng dừng mở to hai mắt nhìn. "Anh có ý gì?"

Chẳng lẽ thằng cha này còn có thể chính mình đi lấy giấy kết hôn?

Cục dân chính có cả loại hình kinh doanh này rồi hả?

Hạ Kiều Yến dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, từ áo khoác ngoài lấy trong túi áo hai cái quyền sở nhỏ màu đỏ thẫm.

Tần Dĩ Duyệt lập tức bị thổi bay trong gió.

Cô run tay cầm lấy một quyền sở nhỏ, nhìn ảnh chụp bên trong cùng họ và tên, lập tức hóa đá rồi.

Một lát sau, tiếng gầm giận dữ vang vọng tại bờ biển.

"Hạ Kiều Yến, anh như thế nào lại không chết luôn đi cho vừa?!"

Hạ Kiều Yến tỉnh táo mà nhìn cô gái nhỏ đã kích, cảm thấy đặc biệt kinh diễm, đặc biệt xinh đẹp.

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới, cô cứ như vậy bị kết hôn.

Cục dân chính rõ ràng đều có thể đồng ý, cũng quá kinh hãi rồi.

Cô như thế nào lại không biết giấy kết hôn ngay lúc bản thân không có ở đó, cũng có thể làm thay?

Vẫn là người có tiền có đặc quyền?

Tần Dĩ Duyệt lật tới lật lui hai ba lần, cũng không có cảm thấy cái giấy kết hôn này là giả.

Vì vậy, chuẩn bị tay xé.

Hạ Kiều Yên ở một bên lạnh nhạt mà nhắc nhở: "Cô xé hai quyển này, tôi còn có thể in ra, đừng uống phí sức lực nữa."

Tần Dĩ Duyệt muốn trực tiếp đem giấy kết hôn đập trên mặt Hạ Kiều Yên, nhưng là gan không đủ lớn, sửa lại đánh tới lồng ngực của anh, về mặt cầu xin, nói: "Đại ca, Hạ tổng, Hạ Nhị thiếu gia, anh đến cùng xem chỗ nào thuận mắt tôi, tôi sửa không được sao?! Trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, anh trêu chọc ai không tốt, tại sao lại muốn tới trêu chọc tôi làm gì?!"

"Ai bảo cô lúc trước đã cứu con tôi, nếu cô không cứu, tôi cũng không quán quít lấy cô rồi."

"Vì vậy, là tôi sai rồi?"

Hạ Kiều Yên rất đồng ý gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt trong nháy mắt, tâm thật sự muốn bóp chết Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên trấn an mà vỗ vỗ lưng của cô, ngoài miệng lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, "Đừng nóng giận, chúng ta kết hôn rồi, sau này còn có lúc sẽ càng tức giận hơn, hiện tại đừng chọc tức thân thể nữa. Cái đó dù nhiều không bù được mất!"

Tần Dĩ Duyệt đáp lại bằng cách dùng giày cao gót hung hăng mà đạp mạnh Hạ Kiều Yên một cái, sau đó bước nhanh lên xe, đem xe lái đi.

Hạ Kiều Yên run rẩy nhìn giày da dính cát bên trên, lại nhìn Maserati tuyệt trần của anh rồi đi rồi.

**

Tần Dĩ Duyệt đem xe Hạ Kiều Yên ném ở tuyến đường chính của trung tâm thành phố, sau đó gọi một chiếc xe khác về nhà.

Cô cũng không tin, không thể cho Hạ Kiều Yên một cái scandal.

Lúc về đến nhà, Lạc Minh Mị đang làm cơm trưa.

Nghe được âm thanh cửa mở, nhô đầu ra, thấy là Tần Dĩ Duyệt, nghi ngờ nói: "Tại sao lại được trở về sớm như vậy?"

"Hôm nay nghỉ làm."

"Vì cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt đá đá giày, chán nản mà nằm trên ghế sofa giả chết.

Lạc Minh Mị mang theo cái vá đi ra, "Bảo bối, trạng thái gần đây của con không đúng, có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Không có."

Lạc Minh Mị không tin, ngồi vào trên ghế sofa, dịu dàng mà vuốt cái trán Tần Dĩ Duyệt, "Có phải có quan hệ cùng Hạ Kiều Yên?"

Tần Dĩ Duyệt yên lặng mà quay đầu nhìn về phía mẹ mình.

Cô cảm thấy chỉ số thông minh của mẹ mình hình như cao lên nhiều bậc rồi.

Lạc Minh Mị nhìn phản ứng của Tần Dĩ Duyệt, biết là đoán trúng, nói: "Mấy ngày nay mẹ mua rất nhiều tạp chí về Hạ Kiều Yên cùng tập đoàn Hạ thị về, nhìn một vài, phát hiện cậu ta đúng là người rất có mị lực, con thích cậu ta cũng không có sai. Mẹ chỉ là lo lắng con sẽ chịu ủy khuất. Mẹ với baba con cùng chiều con nhiều năm như vậy, không phải là vì cho con sau này lập gia đình phải chịu ủy khuất. Con tìm một người môn đăng hộ đối, sau này hai vợ chồng cãi nhau, con chịu ủy khuất, mẹ và baba còn có thể xách dao phay đến thăm chém người. Con nếu gả đến gia tộc như Hạ gia, con chịu ủy khuất, chúng ta như thế nào ra mặt cho con?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy trong lòng vô cùng ảm áp.

Cô ôm lấy Lạc Minh Mị, nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá. Con gái của mẹ cũng không phải đèn đã cạn dầu, người khác khi dễ cũng không đến trên đầu con đâu."

"Được rồi. Biểu hiện ra ngoài của con thoát nhìn thông minh lanh lợi, trên thực tế lại ngốc như gì. Con như vậy cứ bị lừa nhiều lần, cũng còn có thể bị mắc lừa lần nữa."

"Lạc Minh Mị phụ nhân, cho con giữ chút mặt mũi được không?"

"Không được!" Lạc Minh Mị còn muốn nói thêm, trong phòng bếp phát ra âm thanh xì xì xì, "Ôi, súp của mẹ."

Nói xong, mang theo cái vá rất nhanh chạy vào phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt nằm trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào trần nhà ngẩn người.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là một yêu cầu người xa lạ xin thêm bạn trên WeChat.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua ghi chú, thiếu chút nữa đưa di động ném đi.

Ghi chú bên trên tùy tiện mà viết: "Tôi là Hạ Kiều Yến, không thêm tôi, tôi sẽ có một vạn phương pháp cho cô cam tâm tình nguyện thêm."

Tần Dĩ Duyệt đã trầm mặc vài giây đồng hồ, cuối cùng chọn "Tiếp nhận".

Hạ Kiều Yến lập tức gửi tin tới.

Hạ Kiều Yến: Bố mẹ tôi buổi chiều sẽ đi qua nhà cô, cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tần Dĩ Duyệt nổi cáu rồi, cực kỳ nhanh gõ một câu.

Tần Dĩ Duyệt: Anh lại muốn làm gì?

Hạ Kiều Yến: Bọn họ đi sang nhà của cô cầu hôn.

Tần Dĩ Duyệt: Biến đi!

Hạ Kiều Yến: Tôi biến, vậy cô là người phụ nữ ly dị rồi.

Tần Dĩ Duyệt tức giận bất bình mà gửi cái icon đấm máu.

Hạ Kiều Yến không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhìn trúng ngoại hình nó hay nhìn trúng tiền của nó?

Hạ Kiều Yến: Vợ. Giấy kết hôn của cô ở bên trên, người chồng là tôi, dùng cái tay chân nhỏ bé của cô, trong thời gian ngắn, tình trạng này không thể thay đổi được. Ngoan ngoãn dựa theo sắp xếp của tôi đi, để cho thế hệ trước bọn họ bàn bạc về hôn sự của chúng ta.

Tần Dĩ Duyệt ánh mắt không biết là dừng lại một thời gian dài ở câu "Vợ", hay vẫn là dừng lại ở một đoạn lời nói dài phía sau.

Hạ Kiều Yến gửi xong đoạn lời nói đó. Liền không có gửi cái gì nữa.

Tần Dĩ Duyệt viết nhiều lần, cuối cùng đều xóa bỏ rồi.

Cô nghĩ tới rất nhiều phương thức kết hôn. Nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ dùng phương thức như vậy kết hôn.

Cô không phải loại tự coi nhẹ mình. Cô biết rõ ngoại hình của cô điều kiện không chênh lệch mấy, tuổi tác không tính lớn, công việc tiền tài cũng rất tốt. Trong nhà cũng còn có một chút tài sản.

Dùng điều kiện của cô, cô có thể tìm được người tốt để kết hôn.

Cô kết hôn mục đích chỉ có thể là bởi vì tình yêu, mà không phải như hiện tại đột nhiên xuất hiện liền kết hôn.

Thậm chí cô chính mình cũng không biết mình lúc nào đã kết hôn.

Loại phương thức này chẳng những bố mẹ cô không tiếp thụ được. Chính cô cũng khó có thể tiêu hóa.

Dưới tình huống cô không biết gì. Cô đã là mẹ kế của đứa nhóc năm tuổi rồi.

Cô tại sao phải tiếp nhận loại trêu đùa của Hạ Kiều Yên sắp đặt?!

Lạc Minh Mị bụng thức ăn đi ra, liền thấy Tần Dĩ Duyệt cầm điện thoại đang ngăn người.

"Ai, Hồi hồn. Ăn cơm đi."

Tần Dĩ Duyệt vội vàng để điện thoại di động xuống. Nhìn trên bàn chỉ có đơn giản hai món một chén canh. "Baba đâu? Baba không trở về ăn cơm à?"

"Ông nội của con thân thể không thoải mái, baba trở về chăm sóc ông nội con rồi."

"Ông nội bị bệnh?" Tần Dĩ Duyệt tay cầm chiếc đũa dừng lại.

"Vẫn là bệnh cũ. Bệnh đau nhức."

"Chúng ta buổi chiều cũng đi qua thăm."

Lạc Minh Mị nhìn cô, "Con không phải không thích trở về quê sao? Sao lần này tự giác vậy? Con lại có chuyện gì gạt mẹ phải không?"

"Con là bác sĩ. Ông nội bị bệnh, con không đi xem cũng không thích hợp."

"Con nói cũng đúng. Vậy thì tranh thủ thời gian ăn cơm, đã ăn xong còn phải gói cho ông nội con vài bộ quần áo nữa."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt mơ hồ mà lên tiếng. Bắt đầu càn quét đồ ăn trên bàn.

**

Sau khi cơm nước xong, Tần Dĩ Duyệt ngay lập tức mà đi lấy đồ cần mang về quê, sau đó thúc giục Lạc Minh Mị nhanh lên.

"Tần Dĩ Duyệt, con là bị người đuổi giết, hay là có người muốn đòi nợ?"

"Cái nào cũng có. Vì con gái của mẹ không bị người băm thành thịt vụn, mẹ tranh thủ thời gian đi."

Lạc Minh Mị xem thường cô một cái, vẫn là theo chân Tần Dĩ Duyệt xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt lái xe ra khỏi nhà, khóe mắt liền nhìn đến chiếc xe Maserati quen thuộc.

Chân run lên, trực tiếp đem chân ga làm thành phanh giảm mạnh.

Xe thoảng một cái đi thật xa, thiếu chút nữa trở thành tai nạn giao thông.

Tần Dĩ Duyệt cũng bất chấp xuống xe xin lỗi, nhanh chóng đem chiếc xe chạy đi.

Lạc Minh Mị liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nói thật đi, con làm ra chuyện gì rồi hả? Nói đi, mẹ cam đoan đánh không chết con."

"Không có việc gì thật mà."

Lạc Minh Mị nổi giận, "Con đem mẹ trở thành mù lòa, hay vẫn là thành ngốc rồi? Tần Dĩ Duyệt, mẹ nói cho con biết, con không nói ra sự thật, lúc cùng baba chỗ đó, mẹ một câu đều không giúp con nói!"

"Hoàng Ngạch Nương tha mạng..."

"Gọi lão Phật gia cũng vô dụng. Có phải là cùng Hạ Kiều Yên có quan hệ?"

"Làm sao mẹ biết hay vậy?"

"Con cho rằng những cái...tạp chí mẹ mua được đem để trang trí hay sao? Vừa rồi đối diện đường cái xe Maserati không phải của Hạ Kiều Yên hay sao?"

"Mẹ, mẹ không làm thám tử thật sự là thật là đáng tiếc."

"Bớt nói sang chuyện khác. Con liền nói cho mẹ biết, đến cùng con và Hạ Kiều Yên xảy ra chuyện gì!"

"Anh ta cầu hôn con rồi."

Lạc Minh Mị đã trầm mặc vài giây đồng hồ, đột nhiên kịp phản ứng Tần Dĩ Duyệt nói câu cái gì, hét lên một tiếng, sau đó hỏi: "Con đã đồng ý?"

"Còn không có." Tần Dĩ Duyệt kiên trì nói ra.

"Từ chối!" Lạc Minh Mị về mặt quả quyết nói.

"Vì cái gì?"

"Thương nhân giao hoạt, gian trá, chơi tâm nhân con chơi không lại bọn họ. Huống chi vẫn là loại tầng lớp như Hạ Kiều Yến, về sau có thể khiến con khóc chết."

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc.

Lạc Minh Mị nhìn sắc mặt của cô, "Con muốn đồng ý?"

"Con cảm thấy anh ta rất tốt."

"Con nhìn trúng ngoại hình nó hay nhìn trúng tiền của nó?"

"Mẹ cảm thấy thế nào?"

Lạc Minh Mị nói ra: "Con vừa ý nó, không ngoài ý muốn. Nhưng con có thể xác định nó vừa ý con rồi sao? So với những người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh nó, vóc người đẹp, thông minh hay là thủ đoạn đều cao hơn con? Nó tại sao phải thích con?"

"Mẹ, không đâm miệng vết thương của con được không?"

"Mẹ nói sự thật, giảng đạo lý, chuyện của con mẹ từ trước đến nay mặc kệ, con như thế nào cao hứng, làm sao làm, nhưng trước kia chuyện của Chu Tử Dương, con xử lý rất không đúng. Mẹ đối với việc xử lý vấn đề tình cảm của con, không quá có lòng tin."

Tần Dĩ Duyệt gãi gãi đầu, nghĩ đến như thế nào để làm nên nói ra chuyện cô cùng Hạ Kiều Yến kết hôn.

Suy nghĩ một hồi, mới ngáp ngừng nói: "Thế nhưng mà, mẹ, con giống như có chút thích Hạ Kiều Yến rồi. Mẹ có thể giúp con cùng baba nói không?"

"Nói chuyện yêu đương, mẹ và baba con không phản đối, cứ nói chuyện yêu đương đi."

Tần Dĩ Duyệt một tay lái xe, tay kia từ trong túi tiền lấy ra một quyển sổ nhỏ.

Lạc Minh Mị nhìn cái quyển sổ nhỏ kia, sắc mặt đại biến.

"Tần Dĩ Duyệt, con giỏi lắm!"

**

Hạ Kiều Yến ngồi trong xe, nhìn xem cái xe POLO nhỏ kia biến mất trong phạm vi tầm mắt, khóe miệng cong tạo ra nụ cười nghiền ngẫm.

Gọi cho bố mẹ của mình một cuộc điện thoại, "Bố mẹ có thể dẹp đường hồi phủ rồi, con dâu vừa mang mẹ vợ chạy đi rồi."

"Cái thằng ranh con, Có phải mày đem bố và mẹ mày ra đùa giỡn?!" Hạ Gia Minh gào thét một tiếng.

"Bổn thiếu gia không cùng các người chơi. Chứng nhận đều thấy rồi, thân gia gặp mặt thì ra là đây sau hai ngày công việc. Nhìn ra được vợ con hiện tại rất không chào đón con đây, hai người suy nghĩ thật kỹ đến lúc đó giải quyết vấn đề này như thế nào."

"Ngay cả vợ mình đều không được, mày kiếm nhiều tiền như vậy có làm được cái gì?!" Hạ Gia Minh lại gầm lên giận dữ.

Hạ Kiều Yến đưa di động ra một khoảng, đợi đến bên trong an tĩnh, anh mới lên tiếng: "Không phải để lại cho bố cùng vợ bố giải quyết sao?"

"Nói nhảm, có đứa con nói như vậy với mẹ nó sao?"

"Con có nói cái gì sao?"

Hạ Gia Minh bị Hạ Kiều Yến chọc tức, thở phì phì mà cúp điện thoại.

Hạ Kiều Yến đưa di động thả xuống, mới ý thức được chính mình cùng Hạ Gia Minh khẩu khí nói chuyện giống như về tới năm năm trước đó.

Hạ Kiều Yến mấp máy miệng.

Cô gái kia đối với anh ảnh hưởng rõ ràng lớn như vậy.

**

Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên, bất an mà ở nhà ông nội ngày ngày, còn tận lực tránh né ánh mắt baba cùng mẹ.

Cô biết rõ tránh được lần đầu tiên, tránh không khỏi lần thứ mười.

Nhưng ít ra cho baba cùng mẹ thời gian hai ngày tiếp nhận chuyện cô đã kết hôn rồi là sự thật, khi về nhà cô sẽ bớt một tội khi công khai xử lý tội lỗi.

Một nhà ba người trên đường trở lại Tần thành, cả đường đều im lặng.

Tần Dĩ Duyệt ý đồ tìm chủ đề mấy lần, đều không có người cổ động.

Thật vất vả về đến nhà, cũng tại cửa nhà gặp phải hai người trung niên nam nữ có cách ăn mặc, khí chất đều không giống như người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bố mẹ Hạ Kiều Yến đến nhà cầu hôn

Người đàn ông trung niên cười cười đi tới, "Xin hỏi hai vị là Tần tiên sinh cùng Lạc phu nhân?"

Tần Thu Dương lễ phép mà hỏi thăm: "Là chúng tôi, hai vị là?"

"Tôi là bố của Hạ Kiều Yến, Hạ Gia Minh. Vị này là vợ của tôi, Lâm Nhụy. Thật có lỗi, chúng tôi không báo trước đã mạo muội đến thăm."

Tần Thu Dương sắc mặt tuy không thay đổi, nhưng ngữ khí trở nên có chút lạnh lùng: "Các người làm sao biết chúng tôi trở về lúc này?"

"Chúng tôi cũng không biết. Lúc mặt trời bắt đầu mọc, tôi cùng vợ tôi sáng sớm ngày nào cũng tới. Mãi cho đến chiều tối bây giờ mới quay về."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn thoáng qua nhau. Tần Thu Dương mở cửa, "Hai vị mời vào bên trong."

Bốn người bố mẹ cùng ngồi xuống ghế sofa, còn Tần Dĩ Duyệt đi pha trà.

Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy lễ nghi, bề ngoài đều rất tốt. Xem qua chính là ở trong môi trường cực kỳ tốt mà trưởng thành.

Lâm Nhụy ôn hòa mà cười nói: "Hai vị nhất định cũng biết chuyện Kiều Yến cùng Tiểu Duyệt đăng ký kết hôn. Chúng tôi cảm thấy hôn nhân đại sự qua loa như thật, vô cùng không ổn. Bởi vậy, liền không mời mà tới rồi. Hi vọng hai vị thông gia đừng chê cười."

Lạc Minh Mị trực tiếp nói: "Chúng tôi không đồng ý."

"Bà thông gia nói quá rồi." Lâm Nhụy như trước nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Tôi biết rõ nguyên nhân hai vị không đồng ý, là sợ sau hôn nhân Hạ gia chúng tôi ủy khuất Tiểu Duyệt, đúng không?"

Lạc Minh Mị nhún nhún vai. Từ chối cho ý kiến.

"Tiểu Duyệt đối với Hạ gia có ân. Chúng tôi như thế nào lại cam lòng để cho Tiểu Duyệt chịu ủy khuất?"

"Có ân?" Lạc Minh Mị nghi hoặc khó hiểu.

Tần Thu Dương trong mắt cũng hiện lên nghi hoặc.

Hạ Gia Minh tiếp lời nói: "Đúng. Vốn những sự tình này là chuyện riêng của Hạ gia. Không nên nói ra bốn phía, nhưng hai nhà chúng ta cũng xem như là người một nhà rồi. Liền không có nhiều cớ kị nữa. Hai người đại khái cũng đã được nghe tin tức nói con trai trưởng cùng con dâu của tôi, vào năm năm trước bị tai nạn xe cộ qua đời rồi."

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương đều gật đầu.

"Khi đó, con dâu tôi sắp sinh. Ngay lúc tai nạn đó. Con của tôi Kiều Niên vì bảo vệ vợ cùng đứa con trong bụng vợ nó, ngay lúc xảy ra tai nạn liền đảo tay lái, khiến bản thân nó tử vong tại chỗ. Con dâu cũng bị trọng thương, nguy hiểm vô cùng. Khi đó, Tiểu Duyệt vừa vặn đi ngang qua, giúp con tôi đỡ đẻ, mới bảo vệ được mạng của đứa trẻ đó."

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương không nghĩ tới sẽ nghe được tin tức như vậy.

Lâm Nhụy trong mắt rung rung, vẫn là cười nói: "Vì bảo vệ đứa trẻ này, lại để cho nó có thể khỏe mạnh phát triển bình thường, đứa trẻ đó liền được nuôi dưới danh nghĩa của Kiều Yến. Cho nên, ai cũng đều cho rằng Tiểu Bảo là con của Kiều Yến. Tôi dễ hiểu chuyện hai vị lo lắng, trên thực tế Kiều Yến cùng Tiểu Duyệt đều là lần đầu kết hôn, lúc trước nó cũng không có kết hôn qua. Nhưng vì Tiểu Bảo, chúng tôi trong thời gian dài như trước sẽ không làm sáng tỏ thân phận Tiểu Bảo, sẽ để cho nó dùng danh nghĩa con của Kiều Yến mà sống. Mặt khác, hai người cũng không cần lo lắng Tiểu Bảo sẽ không đối tốt với Tiểu Duyệt. Tiểu Bảo trước khi xảy ra chuyện, có khuynh hướng của bệnh tự kỷ, không cho phép bất kỳ ai khác đến gần nó ngoại trừ Kiều Yến, ngay cả tôi cùng chồng tôi cũng không thể chạm vào nó. Mà Tiểu Bảo lại đã tiếp nhận Tiểu Duyệt, tôi cho rằng đó là một hiện tượng tốt."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy, thầm nghĩ: Hai người có sự giáo dục, dạy dỗ như hai người, làm sao lại nuôi ra đứa con đầu gấu như Hạ Kiều Yến chứ.

Tần Thu Dương sau khi nghe xong, nói ra: "Hai vị có thành ý cùng mục đích đến, chúng ta cũng đã rõ ràng. Nếu hai đứa nhỏ lựa chọn kết hôn, làm cha mẹ cũng không có ý cản trở. Nhưng chuyện này tổng thể mà nói là quá gấp gáp."

"Đăng ký kết hôn đúng là vội vàng, chuyện hôn lễ sẽ cần hai nhà vui vẻ bàn bạc, Hạ gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không úy khuất Tiểu Duyệt, mong hai vị thông gia yên tâm." Hạ Gia Minh cười nói.

Bốn người lại nói chuyện một hồi, Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy mới quay về.

Tần Dĩ Duyệt tiễn hai người đi ra ngoài, cũng muốn cùng đi theo một lúc rồi trộm chuồn đi, bị Lạc Minh Mị khinh thường nhìn vài cái, mới dừng bước lại.

Tần Thu Dương nhìn con gái một lần nữa ngồi ở trước mặt mình, "Chuyện này baba nghe mẹ con nói, cũng nghe bố mẹ Hạ Kiều Yến nói. Hiện tại baba muốn nghe thử con nói."

Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc nhìn Tần Thu Dương, nói: "Baba, mẹ, con cùng Hạ Kiều Yến kết hôn."

"Tốt. Con nói như vậy, baba và mẹ con cũng không nói cái gì, về sau baba và mẹ có thể giúp con tới mức nào thì sẽ tới đó, con vui vẻ kiên trì, không vui thì trở lại."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy hốc mắt nóng lên, nghiêng người ôm lấy Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị, nức nở nói: "Con xin lỗi, con làm cho hai người lo lắng."

Tần Thu Dương vỗ vỗ lưng của cô, "Baba tin tưởng con dưới tình huống nào, cũng có năng lực làm cho chính mình hạnh phúc."

"Con sẽ không để cho bản thân con khó chịu đâu."

"Tốt."

**

Tần Dĩ Duyệt ôm Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị khóc một chút, mấy ngày nay cảm xúc đọng lại giải thoát không ít, sau đó cùng con mất đồ bùng mà trở về phòng rửa mặt.

Nằm ở trên giường, mới phát hiện chưa đọc tin nhắn trên điện thoại.

Là Hạ Kiều Yến đấy.

Hạ Kiều Yến: Chuyện bài viết tôi đã giải quyết rồi, yên tâm làm vợ tôi.

Tần Dĩ Duyệt cầm điện thoại ngẩn người hồi lâu, mới viết một hàng chữ, "Chúng ta sẽ sinh hoạt kiểu gì?"

Tần Dĩ Duyệt vừa gửi tin nhắn đi, Hạ Kiều Yến liền gọi điện thoại tới.

Tần Dĩ Duyệt nhận cuộc gọi, không nghe thấy âm thanh Hạ Kiều Yến, ngược lại nghe được tiếng bước chân vững chãi cùng một ít âm thanh mỏng manh của xung quanh đó,

Tần Dĩ Duyệt nín hơi chờ.

Cho đến khi đầu bên kia điện thoại trở nên yên tĩnh, mới truyền đến âm thanh lười biếng của Hạ Kiều Yến, "Bất cứ loại sinh hoạt nào mà cô nghĩ tới."

"Vậy sao?" Tần Dĩ Duyệt không xác định mà hỏi lại.

"Đương nhiên. Nếu như cô lo lắng về sau sẽ ly hôn, tôi có thể xác định rõ nói cho cô biết. Cùng tôi ở một chỗ, xác suất ly hôn của cô có thể so với những người đàn ông bình thường thấp hơn rất nhiều, ít nhất Hạ gia chúng tôi hiện tại còn không có một ai đã ly hôn đó. Tôi tạm thời cũng không ý định phá vỡ truyền thống tốt đẹp này."

"Biểu hiện của anh nói cho tôi biết, muốn cùng tôi trải đi qua cả đời?"

Hạ Kiều Yến cười khẽ vài tiếng, "Không tốt sao?"

Tần Dĩ Duyệt nghe tiếng cười dễ nghe của Hạ Kiều Yến, khóe miệng bên trên cũng có chút cong cong.

"Ngủ đi." Hạ Kiều Yến nói.

"Được." Tần Dĩ Duyệt thoải mái đáp.

Hai người thế nhưng lại không có ai cúp điện thoại, cứ như vậy lẳng lặng nghe hô hấp của nhau.

Tần Dĩ Duyệt nuốt một ngụm nước bọt, "Anh đang làm cái gì?"

"Làm việc." Hạ Kiều Yến dừng lại một chút, lại bổ sung nói: "Thuận tiện giải quyết mấy người phụ nữ có ý làm Tiểu Tam sau khi chúng ta cùng chung sống."

Tần Dĩ Duyệt im lặng một lát, "Anh là đang cùng tôi khoe khoang sao?"

"Cái này cần phải khoe khoang sao? Một người đàn ông thành công không phải là do hấn ngủ với nhiều người phụ nữ, mà là có thể làm cho một người phụ nữ nguyện ý cả đời cùng hấn ngủ."

Tần Dĩ Duyệt sau khi nghe xong trực tiếp cúp điện thoại, mặc kệ loại người miệng có bệnh tâm thần.

**

Tần Dĩ Duyệt mấy ngày hôm trước như đã điều trôn trong nhà tránh bát quái, không đi làm.

Sau khi Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy đến trong nhà nói chuyện, đáy lòng như dây cung đang căng rồi cuộc cũng yên tĩnh lại.

Cô không phải loại sợ hãi đối mặt khó khăn với mấy lời đồn đãi, nhưng chuyện này vượt qua phạm vi chính cô có thể tự xử lý, những chuyện này giày vò cũng không chỉ bản thân cô.

Trong chuyện này mà nói, cô ở vị trí quá mức bị động.

Hiện tại biết rõ baba cùng mẹ, người Hạ gia bên kia đều xác nhận quan hệ của cô cùng Hạ Kiều Yến, Hạ Kiều Yến cũng thể hiện thái độ rõ thái độ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hạ tổng, anh thật có tiền

Trong lòng cô cũng không có cảm giác thấp thòm không yên hoặc sợ hãi.

Lời đồn đãi, bài viết tính là cái gì, không nhìn là được, những người kia còn mỗi ngày ở trước mặt cô nói hay sao?

Tần Dĩ Duyệt theo bãi đỗ xe đi một đường đến văn phòng. Như trước nghe được xì xào bàn tán, cô cũng không để ý tới, trực tiếp ngồi vào bàn công việc đọc các ca bệnh.

Tiểu An đã rất tự giác mà mang theo ly cà phê vừa pha cho cô.

"Chị Tần. Chị đi làm rồi."

"Mấy ngày chị không ở đây có chuyện gì xảy ra không?"

"Không có, đều rất bình thường."

"Vậy là tốt rồi. Cà phê để trên bàn chị. Người trên giường bệnh số 22 tình trạng bây giờ là như thế nào? Phẫu thuật đã một tuần. Có thể nói chuyện chưa?"

"Hai ngày này bắt đầu nói chuyện, phát âm còn không rõ rệt."

"Em chú ý tình trạng của anh ta nhiều một chút."

"Vâng ạ." Tiểu An gật đầu, hai mắt tỏa sáng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Chị Tần, chị thật sự cùng Hạ tổng đăng ký kết hôn?"

"Giờ làm việc, đừng nhiều chuyện."

"Hạ tổng đều nói rồi. Chị còn có cái gì có thể dấu diếm hay sao?"

"Anh ta nói rồi. Thì em còn hỏi gì nữa."

Tiểu An vẽ mặt cầu xin, "Chị đem nam thần của em ngủ, còn gả cho anh ta nữa. Em cũng không thể hỏi một tí sao?"

Tần Dĩ Duyệt vô lực rồi. Nói: "Chị cùng anh ta kết hôn. Em có thể hết hy vọng rồi."

"Em muốn tạm thời rời khỏi đơn vị công tác!" Tiểu An gào khóc nói.

"Tranh thủ thời gian ghi sách, trước khi tan làm giao cho chị."

"Người ta thất tình rồi. Chị cũng không an ủi người ta một cái." Tiểu An ghé vào lưng Tần Dĩ Duyệt gào thét.

"Được rồi, đừng gào khóc nữa. Có cơ hội sẽ để cho em cùng Hạ tổng của em mời em ăn cơm."

"Thật à?"

"Nếu em không làm việc. Liên sẽ là giả dối."

"Em ngay lập tức đi ngay, nhất định phải cho em cùng nam thần của em ăn bữa cơm đó." Tiểu An sau khi thét lên, rất hưng phấn mà chạy mất.

Tần Dĩ Duyệt vượt vượt huyết Thái Dương. Đầu bị cô trợ lý nhỏ gào thét cho choáng luôn.

**

Tần Dĩ Duyệt hai ngày sau đều ở trạng thái bị đồng nghiệp nữ ở bệnh viện, cùng bệnh nhân nữ liếc trộm một cách quý dị, mà Hạ Kiều Yến đi đến thì loại hào khí quý dị này lên đến điểm cao nhất.

Tần Dĩ Duyệt bị nhìn đến nỗi có chút suy nhược thần kinh rồi, vừa đến lúc tan việc liền tắt máy tính rồi đi.

Kết quả tại trên hành lang lại gặp Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến ở trước mắt bao người, nắm tay của cô, còn cố ý từ thang máy công cộng xuống lầu.

Trên đường đi chịu đựng ánh mắt chú ý nóng bỏng của một đám người, Tần Dĩ Duyệt rất muốn buông tay rồi đi.

Đến khi ngồi vào bên trong chiếc xe chói mắt Maserati, Tần Dĩ Duyệt mới nhẹ nhàng thở ra.

Hạ Kiều Yến nịt dây an toàn cho cô, ngồi vào trong xe, nói: "Cô phải học thói quen đón nhận những ánh mắt như thế này."

Tần Dĩ Duyệt miễn cưỡng gật đầu.

Tuy cô không thích những việc như thế này, nhưng Hạ Kiều Yến xuất hiện đúng là giải quyết được giúp cô hai vấn đề.

Một cái là chuyện bài viết, một cái là chuyện của Diệp Thanh cùng Chu Tử Dương.

Bởi vì hai cái chuyện này mà phát sinh ra chuyện đánh giá chức danh cũng giải quyết dễ dàng rồi.

Mặc dù cô cùng Hạ Kiều Yến cùng một chỗ sẽ sinh ra càng nhiều vấn đề nữa, đó cũng là chuyện sau này.

Chỉ cần chuyện liên quan đến chính bản thân cô, cô sẽ có năng lực đi giải quyết đấy.

Nếu như liên lụy đến baba và mẹ, cô sẽ bó tay bó chân.

Xe đi ra một đoạn đường, Tần Dĩ Duyệt phát hiện không phải là đường trở về nhà cô, liền hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Mua sắm."

"Anh muốn mua quần áo?"

"Là cô muốn mua."

"Tôi không thiếu quần áo."

"Hiện tại toàn bộ Tần thành cũng biết cô là vợ của tôi, là con dâu của Hạ gia rồi, hình tượng của cô bây giờ không còn là chuyện riêng của cô nữa rồi."

"Mấy người có tiền thật phiền toái." Tần Dĩ Duyệt giận dữ nói.

"Không phải kẻ có tiền là phiền toái, đây là toàn xã hội đều yêu cầu chúng tôi như vậy. Nếu như cô là cổ đông của tập đoàn Hạ thị, cô nhìn thấy con dâu Hạ gia suốt ngày ăn mặc hàng via hè hoặc là quần áo bình thường, cô sẽ đem tiền đầu tư ở cổ phiếu của tập đoàn Hạ thị sao? Ngoại trừ cổ đông, còn có truyền thông, truyền thông sẽ lúc nào cũng chú ý hướng đi của Hạ gia, lúc nào cũng có các loại truyền thông tuyên truyền. Nói một cách khác, cô bây giờ là Hạ gia cùng Hạ thị tập đoàn danh tiếng gắn liền nhau."

"Anh trực tiếp tìm người có tầng lớp như anh không được sao? Cô ta sẽ tương đối quen thuộc quá trình của việc này."

Hạ Kiều Yến liếc cô một cái, "Ai bảo cô không may."

Tần Dĩ Duyệt lập tức quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không muốn tiếp tục đề tài này.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến ở trong một nhà hàng cao cấp ăn tối, sau đó đến các cửa hàng xa xỉ bắt đầu mua sắm.

Tần thành tổng cộng có bốn trung tâm thương mại lớn.

Bọn họ hôm nay tới trung tâm thương mại Mặc Ngữ, không thể nghĩ ngờ là trung tâm nổi danh nhất.

Nó ngoại trừ là nơi của các loại hàng cao cấp, cũng là nơi mà các loại hàng xa xỉ nổi danh thế giới tụ tập lại.

Không chỉ sản phẩm cao cấp, buổi trình diễn thời trang cao cấp đều chọn nơi này khai mạc, còn có cả minh tinh, người mẫu, doanh nhân bọn họ đều đến đây mua sắm.

Tần Dĩ Duyệt đi theo bên người Hạ Kiều Yến, trên con đường rộng rãi dành riêng cho người đi bộ đi đến.

Hai bên đều là các cửa hàng cao cấp.

Tần Dĩ Duyệt trước đây cũng đã cùng Dương Nhã Vi tới mấy lần.

Cô đôi khi sẽ mua khăn quàng cổ, nước hoa, túi tiền các loại có giá ổn một chút, những vật khác đối với thu nhập của cô mà nói chênh lệch có cao một chút, cô không thể nào mua.

Mà ở trong đó người bán hàng quanh năm tiếp đãi khách có tiền, đều luyện được một đôi mắt nhãn kim tinh [1], biết rõ người nào mua nổi đồ của bọn họ, người nào mua không nổi.

Bởi vậy, cô lúc ấy cùng Dương Nhã Vi đi dạo vào bên trong cửa hàng, căn bản không có mấy người bán hàng đến mời.

Lần này tức thì không giống lúc trước.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến vừa tiến vào khu nữ trang, mấy cô nhân viên bán hàng trong tiệm liền chạy ra đón chào.

"Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho hai vị?"

"Để vợ tôi chọn một vài bộ quần áo." Hạ Kiều Yến tay ôm eo Tần Dĩ Duyệt nói.

Mấy cô nhân viên bán hàng kinh ngạc mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Xin chờ một chút."

Nói xong, trong đó một người nhân viên liền đem Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt dẫn tới trong chỗ nghỉ ngơi trong tiệm, ở đây còn cung cấp mấy món điểm tâm tinh xảo cùng đồ uống.

Tần Dĩ Duyệt âm thầm lắc đầu.

Mấy tiệm cao cấp này không phải không tiếp đãi khách, là chính mình không tới cái tầng lớp kia, người ta khinh thường tiếp đãi mà thôi.

Trà bánh rất nhanh bưng lên, gần như im ắng mà đặt tới trước mặt Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt.

Một cô nhân viên bán hàng liền cầm một vài cuốn tạp chí quần áo trong tiệm tới, "Tiểu thư, mời cô xem tạp chí trong tiệm chúng tôi, trong tạp chí có bộ quần áo nào, trong tiệm chúng tôi đều có cả. Cô cũng có thể trực tiếp nói cho tôi biết về công việc của cô, thường xuyên đi đến nơi nào, chúng tôi sẽ căn cứ vào yêu cầu đó để chọn cho cô vài bộ xem thử."

"Tôi muốn xem trước một chút."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt lật vài tờ, liếc nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến lúc đầu chính là rù mắt uống cà phê, cảm giác được ánh mắt của cô, buồn cười nói: "Nhìn tôi có thể nhìn ra quần áo sao?"

"Cho tôi ý kiến."

"Cô có phải là phụ nữ không vậy?!"

"Anh không biết sao?"

Hạ Kiều Yến buông cà phê, nhận lấy tạp chí trên tay Tần Dĩ Duyệt, trực tiếp khép lại, nói: "Trang phục công sở lấy năm bộ đồ, trang phục bình thường lấy sáu bộ."

"Vâng." Người bán hàng lên tiếng rồi đi.

Tần Dĩ Duyệt đối với Hạ Kiều Yến dựng thẳng ngón cái lên, "Hạ tổng, anh thật có tiền."

"Vậy thì ôm chặt đùi tôi cho tốt đi."

"Yes Sir." Tần Dĩ Duyệt cười tủm tỉm mà đáp.

Hai người nói chuyện thoải mái với nhau, làm cho một đồng cô nhân viên bán hàng xinh đẹp như hoa hâm mộ ghen ghét đến hồng.

Các cô đã nhìn qua rất nhiều nam nữ có tiền cùng một chỗ đến mua quần áo rồi, tuổi gần nhau, khí chất giống nhau vô cùng ít.

Càng không nói đến Hạ Kiều Yến ngay từ đầu đã giới thiệu rồi, nói việc Tần Dĩ Duyệt là vợ của anh.

[1] Hoả nhãn kim tinh 火眼金睛: Thành ngữ tiếng Hoa có thể phân biệt thật giả, thiện ác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đến nhà Hạ gia làm khách

Cùng Hạ Kiều Yến đi dạo một vòng, Tần Dĩ Duyệt đều có chút ít tự ti rồi.

Chiến tích tuyệt đối nổi bật.

Ngoại trừ quần áo, giấy, khăn quàng cổ bên ngoài, găng tay cũng mua mấy cái. Nước hoa, đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da cũng mua một đồng.

Vừa mới bắt đầu Tần Dĩ Duyệt còn tính được tổng giá trị, về sau tổng giá trị nhảy đến bảy con số, cô liền thức thời không tính nữa.

Một buổi tối mua đồ mất hết thu nhập mấy năm gom lại của cô, vẫn là ở dưới tình huống không ăn không uống gì hết.

Cô triệt để mà cảm nhận được chênh lệch của hai người rồi.

Hạ Kiều Yến đem xe dừng ở dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, còi giấy an toàn của cô ra. Xuống xe mở cửa xe cho cô.

Tần Dĩ Duyệt có chút không được tự nhiên nói: "Cởi dây an toàn, mở cửa xe, mấy việc này.... tự chính tôi cũng có thể làm, được chứ?"

Tuy nhiên cô cảm thấy rất thoải mái đấy, nhưng là không được tự nhiên.

"Tập làm thói quen, có người đàn ông ở bên. Còn lại để cho người phụ nữ chính mình cởi dây an toàn, mở cửa xe, người đàn ông này là thất bại cũng nhiều lắm."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hai người đem theo túi lớn túi nhỏ trở lại nhà Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến chia ra, mấy túi lớn đều để chính mình cầm, Tần Dĩ Duyệt trong tay chỉ là mấy cái túi nhỏ nhỏ.

Luôn luôn bị Lạc Minh Mị phụ nhân dạy như thằng con trai, Tần Dĩ Duyệt lập tức có chút không được tự nhiên.

Tần Thu Dương nhìn thấy hai người một trước một sau mà vào cửa. Nhìn đến đồ vậy trong tay cả hai. Trong lòng rất hài lòng, hỏi: "Hai đứa ăn cơm chưa?"

"Chúng con ăn rồi ạ."

Lạc Minh Mị đi lên cầm lấy mấy cái túi lớn túi nhỏ, để cho Hạ Kiều Yến ngồi xuống ghế.

Hạ Kiều Yến lấy ra hai cái túi xách trong đó. Cái túi xách nhìn qua giản dị tự nhiên. Nhìn chất liệu bên trên lại có thể nhìn ra là hàng cao cấp.

"Bác trai, bác gái. Trước đó con cùng bố mẹ con đến nhà quá mức mạo muội, cũng không có chuẩn bị lễ vật gặp mặt gì cho hai người cả. Cái này hai phần lễ vật nhỏ biểu hiện một chút tấm lòng của con. Hi vọng hai người đừng ghét bỏ."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị cũng không có từ chối, thoải mái mà nhận lấy.

Tần Thu Dương nhìn cái túi ở trước mặt mình. Biết rõ bên trong là lá trà.

Đồng thời, cũng đã hiểu rõ lễ vật này của Hạ Kiều Yến là rất chú tâm chuẩn bị.

"Con quá khách khí rồi."

"Đây là lễ nghi cần có mà." Hạ Kiều Yến thông dong mà cười, phảng phất bộ dạng tinh anh. "Trước đó vội vàng đăng ký kết hôn, là con cân nhắc không chu toàn, lại để cho Tiểu Duyệt cùng hai bác lo lắng. Bố mẹ con đối với chuyện này cũng rất có ý kiến, bọn họ hiện tại chính là đang chuẩn bị hôn lễ, hai bác sắp tới lúc nào có rảnh, bọn họ sẽ lại đến thăm, rồi cùng bàn bạc nghiên cứu chi tiết hôn lễ, tỉ mỉ xử lý."

"Cuối tuần cũng có thể."

"Được ạ. Trước tạm quyết định là chủ nhật, thứ bảy Tiểu Duyệt theo con trở về nhà chính, để cho cô ấy nhìn xem nơi con lớn lên, hai bác xem sắp xếp như thế đã thích hợp chưa ạ?" Hạ Kiều Yến hỏi.

Hạ Kiều Yến lời nói và việc làm, cử chỉ, đều lộ ra sự tôn trọng.

Xem như là Tần Dĩ Duyệt lên thấy được bộ dáng của anh như thế này, cũng sẽ bị sự chân thành của anh làm cảm động mất.

Vô luận là Hạ Gia Minh, Lâm Nhụy tự mình đến nhà, hay là lời nói của Hạ Kiều Yến đêm nay, đều cho thấy Hạ gia bọn họ đối với việc hôn sự này coi trọng, dùng thực tế hành động lại để cho người Tần gia yên tâm.

**

Sau khi Hạ Kiều Yến quay về, Tần Dĩ Duyệt rửa mặt rồi nằm ở trên giường, nhìn mười cái túi giấy không có mở ra.

Lúc mua chúng, cô không có nửa điểm nghĩ những vật này là thuộc về cô.

Hiện tại loại cảm giác này phai nhạt rất nhiều.

Là phụ nữ, đều nhịn không được đi yêu thích những đồ vật tinh xảo như thế kia.

Cô sẽ không sĩ diện cái lão nói cô không thích.

Hạ Kiều Yến ở trước baba cùng mẹ cô nói những lời kia, đánh tan không ít sự bất an của cô.

Cô từng nghe qua không ít đồng nghiệp trong bệnh viện nói chuyện kết hôn, hai người sẽ vì bố trí hôn lễ gặp được các loại việc nhỏ làm cãi lộn, sinh khí.

Nhà trai vì tiết kiệm tiền hoặc giảm bớt phiền toái, bỏ qua cảm giác của các cô.

Mà chuyện kết hôn của phụ nữ, nói trắng ra là cũng bởi vì tình yêu rồi xa cha mẹ nuôi dưỡng mình bấy nhiêu năm trời, cùng một người đàn ông quen biết vài năm thậm chí là vài tháng kết hôn, gọi người chưa nuôi dưỡng mình lần nào là bố mẹ, về sau còn phải chăm sóc bọn họ, vì cái nhà này trả giá sức lực, thanh xuân, cùng vất vả.

Nhưng nhà trai ngay cả nghi lễ cơ bản, một hôn lễ thoải mái dễ chịu cũng không muốn vì cô bố trí.

Nhìn rất nhiều đồng nghiệp nữ vì chuyện hôn lễ thiếu chút nữa chia tay, lại nhìn phương thức xử lý của Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt trong lòng không có bất kỳ ý nghĩ gì là không có khả năng.

Có lẽ, cô cùng Hạ Kiều Yến kết hôn, sẽ là quyết định không sai.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như vậy, chậm rãi nằm vào giấc ngủ.

**

Hạ Kiều Yến bản thân mỗi ngày đưa đón Tần Dĩ Duyệt, còn có tập đoàn Hạ thị tuyên bố tin tức kết hôn.

Người bệnh viện Nhã Đức đối với Tần Dĩ Duyệt cũng rất có đôi mắt, như là đồng nghiệp nữ cùng bệnh nhân nữ ánh mắt hâm mộ, ghen ghét ngày càng rõ ràng rồi.

Tần Dĩ Duyệt đều cảm thấy chuyện đi làm này là đặc biệt không tốt.

Thật vất vả nhìn đến thứ bảy.

Buổi sáng thứ bảy, cô chọn một bộ quần áo Hạ Kiều Yến mua để mặc, bên trong là khăn lụa màu tím, bên ngoài tương xứng là một áo khoác ngoài màu sáng trong, vừa giữ ấm lại không mất sự nhẹ nhàng.

Lạc Minh Mị nhìn trang phục của cô, cười nói: "Ồi, con gái của mẹ biết cách ăn mặc liền trở nên xinh đẹp."

"Lạc phu nhân, mẹ rất nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên là rất nghiêm túc."

Tần Dĩ Duyệt cho bà ánh mắt không tin, sau đó đem tóc của mình cột thành búi, nhìn vào tấm gương xem trong chốc lát.

"Mẹ, mẹ cảm thấy con nên cắt như thế nào đây?"

"Con đừng làm mấy trò ngu ngốc nữa, tóc con dài đã đẹp rồi."

"Nhưng công việc của con thích hợp với tóc ngắn hơn."

"Bác sĩ y tá của bệnh viện con cũng chẳng có cắt đâu, cùng nghề nghiệp có cái rắm quan hệ."

"Có một cái rắm liền có một cái rắm."

Lạc Minh Mị liếc nhìn Tần Dĩ Duyệt, hỏi: "Bảo bối, con có phải đang khăn trương hay không?"

"Có thể không khăn trương sao được? Gặp bố chồng, mẹ chồng đó."

"Bọn họ nhìn qua đều là người biết phân rõ phải trái, cũng không giống như trên TV, đừng lo lắng vớ vẩn."

"Lạc phu nhân, mẹ trước kia gặp ông bà nội con lúc khăn trương ra sao vậy?"

"Tai nạn xấu hổ lúc đó con không phải nghe nhiều rồi sao? Mẹ với baba con cùng con và Hạ Kiều Yến quan hệ không giống nhau, mẹ so với baba của con lớn hơn một tuổi. Năm đó chị em yêu nhau còn chưa có bắt đầu phổ biến, nhiều người không chào đón đâu. Con như vậy vừa vặn, có công việc của mình, gia cảnh thường thường bậc trung, cái gì cũng làm được, người như con gả cho gia đình giàu có cũng không kỳ quái."

"Mẹ, mẹ thật tận hết sức lực khoa trương con gái mẹ nha."

"Mẹ rất nghiêm túc. Đi ra ngoài, mẹ nhìn thấy xe con rẽ đã tới rồi."

"Mẹ gặp lại sau."

**

Hạ Kiều Yến vừa đem xe dừng lại, liền nhìn thấy cửa nhà mở ra.

Nhìn Tần Dĩ Duyệt đi ra, cười nói: "Này, cô thật sự là không thường xuyên hẹn hò, đúng giờ như vậy."

"Bác sĩ nếu không có quan niệm về thời gian, sẽ hại chết rất nhiều người bệnh đấy." Tần Dĩ Duyệt không đợi Hạ Kiều Yến xuống xe, liền mở cửa xe lên xe.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà nhìn cô, thấy trong tay cô còn cầm một túi đồ đạc, "Lễ vật cho bố mẹ tôi sao?"

"Đúng vậy. Nếu lễ vật không cao cấp lắm, bọn họ có thể ghét bỏ hay không?" Tần Dĩ Duyệt có chút thấp thỏm không yên, bất an mà hỏi thăm.

"Lễ vật trọng ở lòng thành, không ở giá trị."

"Hạ đồng, anh càng ngày càng rất biết nói chuyện rồi."

"Cái này còn cần cô nói sao." Hạ Kiều Yến cười đem chiếc xe rời đi, "Người làm ăn liền là dựa vào miệng ăn com, năng lực lừa dối kém như vậy, đã sớm ăn không khí rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Biệt thự Hạ gia

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu, phát hiện Hạ Kiều Yến nói cũng không sai, tâm trạng lo lắng cũng có chút buông xuống.

Cô đem lễ vật đặt trên đầu gối, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ xe.

Hạ Kiều Yến ánh mắt nhìn đến động tác của cô, nói: "Không cần sợ hãi, ở trong nhà ngoại trừ bố mẹ tôi, chính là thằng nhóc mập mập kia. Ba người bọn họ cô đều gặp rồi, hơn nữa đều rất thích cô."

Tần Dĩ Duyệt cũng không muốn biểu hiện vô cùng khẩn trương. Liền tìm chủ đề, "Tiểu Bảo như thế nào lại biến thành như vậy, lúc tôi ở cùng nhóc, phát hiện trí thông minh cùng các hoạt động đều không có vấn đề. Vậy làm sao hết lần này đến lần khác nhóc đều không mở miệng nói lời nào?"

Hạ Kiều Yến tay không để lại dấu vết mà nắm chặt vô lăng, trên mu bàn tay mơ hồ lộ ra gân xanh.

Tần Dĩ Duyệt có chút kinh ngạc nhìn cử động của Hạ Kiều Yến, ngầm bức chính mình lại muốn đi nghe ngóng bí mật của Hạ gia.

Hành động này của cô rơi vào trong mắt Hạ Kiều Yến, như là nịnh nọt cùng với mong muốn rất nhanh mà hòa hợp với sinh hoạt của Hạ gia sao?

Ngay lúc Tần Dĩ Duyệt nghĩ ngợi lung tung, Hạ Kiều Yến giọng như thường nói: "Sau này cô sẽ biết."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh một cái, không có lại nói tiếp.

**

Biệt thự Hạ gia, nằm ngoài nội thành, ở trên đỉnh núi.

Toàn bộ biệt thự chiếm diện tích rất rộng. Nơi ở diện tích cũng không lớn. Có cả một khu vực lớn trồng cây xanh cùng phương tiện công cộng. Khung cảnh nơi đây cực kỳ tốt.

Hạ Kiều Yến đem chiếc xe dừng ở trong sân.

Trong sân trồng rất nhiều hoa cỏ.

Nhìn xuống, phải gọi là rục rờ muôn màu.

Vừa mới nhìn qua, sẽ cho rằng chúng đều là tự nhiên sinh trưởng, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát. Liền sẽ phát hiện chúng được trồng vô cùng hợp lý, hơn nữa là có kế hoạch trước.

Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy nghe tiếng ô tô chạy vào sân, liền từ trong nhà đi ra. Đứng ở một bên nghênh đón hai người bọn họ.

Hạ Kiều Yến từ trên xe bước xuống, sau đó vòng qua đầu xe, mở cửa xe cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt xuống xe đưa lễ vật trong tay tặng cho Lâm Nhụy, cười nói: "Bác trai, bác gái, đây là lễ vật mà bố mẹ con chọn lựa cho hai người, kính xin hai người đừng ghét bỏ."

"Ông bà thông gia cũng quá khách khí rồi." Lâm Nhụy nhận lễ vật, thoải mái mà mở ra, là mấy loại dưa chua được ướp với gia vị đặc biệt do Lạc Minh Mị tự làm, so với lễ vật mua ở bên ngoài có thành ý hơn nhiều, "Bà thông gia có lòng rồi, bác không có tay nghề nấu nướng, mấy món ướp gia vị đều không có đặc biệt ngon. Lần sau lúc gặp lại mẹ con, bác nhất định phải thỉnh giáo với mẹ con."

"Mẹ con đối với chuyện bếp núc cảm thấy rất hứng thú, nhất định sẽ vô cùng thích trò chuyện về những chuyện này."

Lâm Nhụy kéo tay Tần Dĩ Duyệt vào nhà, "Con đi đường đến đây cũng mệt mỏi rồi, trước nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa lại ăn com trưa."

Tần Dĩ Duyệt nghe theo lời Lâm Nhụy.

Tiến vào phòng khách, lại để cho Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc, chính là Hạ gia cũng không có giống như tưởng tượng của cô, có nhiều thiết bị được lắp đặt.

Lọt vào trong mắt cô, nơi này đơn giản lộ ra lịch sự cùng tao nhã.

Cái bàn, bức tranh, bộ ấm trà, nhìn như bình thường, lại trong lúc vô tình lộ ra cảm giác tỉ mỉ bố trí, làm cho người khác không có cảm giác quá xa cách, cũng sẽ không cảm thấy ngôi nhà này không có phong cách, độc đáo của riêng mình.

Tần Dĩ Duyệt biết, đây là người đại phú đại quý chân chính sẽ có sắp đặt của mình.

Không chủ động khoe của, lại có thể để cho người khác không thể bỏ qua địa vị của nó.

**

Sau bữa cơm trưa thịnh soạn, Lâm Nhụy để cho Hạ Kiều Yến mang theo Tần Dĩ Duyệt đi thăm biệt thự lớn của Hạ gia.

Tần Dĩ Duyệt lúc bắt đầu cho rằng Hạ Kiều Yến sẽ tùy tiện dẫn cô đến vài nơi, có ý tứ là được rồi.

Không nghĩ tới, Hạ Kiều Yến lại có thể biết trực tiếp đem cô đi đến phòng riêng của anh.

Hạ Kiều Yến tuy gọi là phòng riêng, nhưng thật ra là một tòa biệt thự độc lập.

Bên trong có rất nhiều vật nhỏ của Hạ Kiều Yến, hình như các đồ vật tư nhân đều ở bên trong.

Hạ Kiều Yến cười nói: "Cô có thể ở chỗ này xem, nếu muốn hiểu rõ bí mật của tôi, đến phòng của tôi nhìn xem là biện pháp tốt nhất."

Tần Dĩ Duyệt bị hành động của Hạ Kiều Yến cùng người Hạ gia khiến cho có chút choáng váng.

Cô không biết rõ, gia tộc giàu có, to lớn như Hạ gia, lại có thể sắp xếp một cuộc hôn nhân như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn cô sự trầm tư trên mặt cô, cũng không nói lời nào quấy rầy.

Quay người tiến phòng bếp lấy cho cô một ly sữa bò cùng mấy cái bánh ngọt nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt đứng ở phòng khách ngầy người một lúc, sau đó nghĩ đến Hạ Kiều Yến cùng mọi người Hạ gia không có đem cô trở thành người ngoài, cô cũng không cần phải quá mức câu nệ.

Nghĩ thông suốt, Tần Dĩ Duyệt đi đến bức tường treo đầy ảnh chụp.

Mặt tường ước chừng có 1000 tấm hình, mỗi một hình đều được đóng khung.

Hầu như tất cả đều là ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Hạ Kiều Yến, cùng với ảnh của Tiểu Bảo với anh.

Tần Dĩ Duyệt đứng trước từng ảnh trên tường nhìn ngắm, phát hiện Hạ Kiều Yến vậy mà lại để cho cô cảm giác thật bất ngờ.

Xác thực nói là Hạ Kiều Yến ở trong lòng cô, hình tượng không có cố định, mà là hay thay đổi, nhìn qua thì bộ dạng từ nhỏ đến lúc trưởng thành của anh không mấy thay đổi.

Làm cho cô cảm thấy anh lúc lạnh lùng, anh ta đối với cô, Tiểu Bảo che chở lại thật sự rõ ràng.

Làm cho cô cảm thấy anh là một người bố đơn thân tốt, lại nhìn đến anh đối với Tiểu Bảo cẩn thận chăm sóc, thậm chí so với mấy người bố bình thường khác càng thêm đơn giản thô bạo, có chút nhìn không ra anh đối với bệnh Tiểu Bảo đau lòng cùng cẩn thận đến nhường nào.

Làm cho cô cảm thấy lúc anh không quan tâm Tiểu Bảo, lại sẽ nhìn thấy Tiểu Bảo đặc biệt dính anh.

Cảm xúc trẻ con so với người trưởng thành đơn giản hơn, nếu Hạ Kiều Yến không yêu, không xót Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ không dính người anh.

Tần Dĩ Duyệt biết, Hạ Kiều Yến nhất định là người rất mâu thuẫn.

"Những...ảnh chụp có dễ thương như vậy sao?" Tiếng Hạ Kiều Yến bỗng dưng vang lên.

"Chúng khiến tôi thật bất ngờ." Tần Dĩ Duyệt đáp lại, quay đầu nhìn trong tay anh là sữa bò cùng đồ ăn vặt, cười nói: "Cảm ơn."

Hạ Kiều Yến đem sữa bò cùng đồ ăn vặt đặt tới một bên bàn nhỏ lên, cùng Tần Dĩ Duyệt nhìn ảnh chụp nói: "Trước kia cười thật khò, tựa như 250*."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, vừa uống vào một ngụm sữa bò thiếu chút nữa muốn phun ra.

Hạ Kiều Yến ung dung nhìn cô ho sau nửa ngày, đợi đến lúc cô thoải mái một chút, mới lên tiếng: "Về sau cuộc sống của chúng ta như thế nào, tôi sẽ không nói lại lần nữa. Chúng ta bây giờ là vợ chồng, về sau cũng thế. Cô không cần phải gấp gáp, miễn cưỡng chính mình thích ứng cuộc sống của tôi, cô cứ dựa theo trình tự trước giờ của cô đi xử lý là được. Về phần hôn lễ, lại để cho hai nhà bố mẹ bọn họ đi xử lý. Nếu như cô đối với hôn lễ còn có sắp

xếp của mình, cũng có thể nói thẳng, ở phương diện này không được làm tủi thân chính mình."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh, không nghĩ tới anh sẽ nói tất cả ra như vậy.

Hạ Kiều Yến nhướn mày nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt đột nhiên nói: "Anh nói những lời này, khiến cho tôi rất kinh ngạc, cảm ơn anh."

"Cô xác định tôi không phải là vì giải quyết đũa tre đáng ghét Tiểu Bảo kia mới nói những lời này hay sao?"

"Anh cho rằng, lúc tôi học y cùng học tâm lý học đều là học một phần thôi sao?" Tần Dĩ Duyệt im lặng phản kích nói.

"Được rồi được rồi, tôi đánh giá thấp bác sĩ Tần nhà tôi rồi."

Tần Dĩ Duyệt buồn cười hừ hừ hai tiếng, hỏi: "Tiểu Bảo đâu? Nhóc ấy không có tới đây sao?"

"Nó mấy ngày nay còn không dám gặp tôi." Hạ Kiều Yến ghét bỏ nói.

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy bó tay rồi.

Hạ Kiều Yến thấy sữa bò cô uống cũng đã gần hết, nói: "Đi về phía sau nhà xem một chút đi, chỗ đó có không ít thứ bổ, mẹ trông."

"Hai người họ còn trông trọng?" Tần Dĩ Duyệt có chút kinh ngạc.

"Dùng lời của họ nói là tu thân dưỡng tính, dùng lời tôi nói chính là nhàn rỗi không có việc gì mò mẫm tự giày vò."

Hạ Kiều Yến nói xong, đi ra ngoài trước một bước.

Tần Dĩ Duyệt một đầu hắc tuyến theo sát phía sau anh.

250*: Thường dùng chỉ kẻ ngốc nghếch, ăn nói không ngay thẳng, làm việc không đàng hoàng, xử lý công việc một cách tùy tiện, làm trò cho thiên hạ. Trong hoàn cảnh trên thì anh Yến dùng để chỉ kẻ ngốc nghếch nhé>

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gặp lại Chu Tử Dương

Vườn sau nhà đúng là được quản lý sạch sẽ, trồng không ít loại rau dưa mới lạ cùng đậu que.

Không biết vì cái gì, Tần Dĩ Duyệt nhìn những loại thực vật bình thường này, trong lòng đột nhiên thả lỏng.

Cổng và sân Hạ gia có lẽ không khó vào như trong tưởng tượng của cô cùng baba và mẹ.

Bọn họ từ lúc bắt đầu đều không dùng dáng vẻ cao quý nhìn cô cùng người nhà của cô. Một mực ý đồ dùng khía cạnh ngang hàng cùng bọn họ ở chung.

Giờ khắc này, cô đã tin tưởng.

**

Buổi tối, Tần Dĩ Duyệt về đến nhà. Đem những hiểu biết về Hạ gia đều nói cho Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị.

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị sau một lúc không nói gì, cuối cùng Tần Thu Dương nói: "Người như vậy nhà cũng không có vấn đề."

Tần Dĩ Duyệt cười cười.

Lạc Minh Mị nói: "Kế tiếp liền là hôn lễ của các con rồi. Bảo bối. Con muốn có hôn lễ dạng gì? Nói cho mẹ một chút. Mẹ giúp con chuẩn bị tốt, váy cưới cũng phải làm sớm."

"Hạ Kiều Yến nói đã cho người làm váy cưới rồi."

"Ah, vậy mấy việc trong hôn lễ thì sao? Thiệp mời con có ý tưởng gì không?"

"Con không có ý kiến gì. Con trước kia thời điểm muốn kết hôn chỉ cần đơn giản. Như là người của hai nhà cùng nhau ăn cơm, mời mấy người bạn tốt ăn bữa cơm. Những thứ khác, không có cũng không sao."

Tần Dĩ Duyệt lời nói đều là thật.

Những năm này cô nhận được không ít thiệp mời kết hôn của những người khác.

Trong đó không thiếu rất nhiều bạn học nhiều năm không liên hệ. Thời điểm kết hôn mới tràn trề thêm cô, mời cho cô thêm 1 cái thiệp mời đó.

Mới đầu, người cô không đi tham dự, nhưng cũng sẽ để cho người khác mang tiền lì xì qua. Cũng sẽ gọi điện thoại chúc phúc.

Nhưng mà, cô cùng bọn họ cùng xuất hiện cũng cứ như vậy rồi thôi. Về sau cũng sẽ không có liên hệ nào khác.

Có ít người, lại liên hệ sẽ là tiệc đầy tháng hoặc tiệc trăm ngày của con họ.

Dù sao, chính là muốn thu tiền lì xì sẽ liên hệ một cái, không thu sẽ không liên hệ.

Thời gian sau này, cô đối với mấy cái thiệp mời này cũng không còn chờ mong nữa, ngược lại có chút phiền chán.

Bởi vì cô biết rõ, thời điểm cô kết hôn, cô không có da mặt dày như vậy đi phát thiệp mời cho mấy người bình thường không liên hệ cũng không quen đâu.

Nghĩa là, cô quăng ra vô cùng nhiều tiền lì xì đều trở thành nước dội lá môn rồi.

Lạc Minh Mị nghe vậy phàn nàn nói: "Đứa nhỏ này, việc lễ nghĩa này là vẫn phải làm. Kết hôn không phải chuyện hai người, cũng là một cuộc cạnh tranh so đầu đuôi."

"Lão Phật gia, ngài nói đúng. Cái này mẹ cùng bố mẹ Hạ Kiều Yến thương lượng đi, mọi người sắp xếp là được. Nếu như quyết định muốn mời bạn bè cùng mấy người đồng nghiệp, mẹ đến lúc đó viết thành danh sách."

"Cũng được."

"Con đi rửa mặt ngủ đi đây."

"Đi đi."

**

Thứ hai, Tần Dĩ Duyệt thay đổi áo khoác trắng, liền đi tìm phòng.

Vừa quay trở lại văn phòng liền thấy Tiểu An vội vã mà chạy vào, "Chị Tần, không tốt rồi không tốt rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Phòng phẫu thuật bên kia vừa nhận một người bệnh tự sát, trưởng khoa cho chị đi qua làm trợ thủ."

"Chị lập tức đi qua."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy lập tức hướng phòng phẫu thuật đi đến.

Phòng phẫu thuật bên kia đã chuẩn bị xong.

Phòng phẫu thuật bên ngoài, trên ghế dài có hai người ngồi, khuôn mặt tiều tụy, có vẻ là người nhà. Tần Dĩ Duyệt thấy thế vội vàng đi qua, sợ nhìn phải biểu cảm bi thương của bọn họ.

Tần Dĩ Duyệt tiến vào phòng giải phẫu, phát hiện bác sĩ phẫu thuật chính lại là Trưởng khoa, nghi ngờ nói: "Trưởng khoa, ngài tự mình làm sao?"

"Cơ hội không nhiều lắm, cô xem thật kỹ đây."

"Vâng."

Tần Dĩ Duyệt và y tá cùng một chỗ chuẩn bị xong công việc trước khi giải phẫu.

Trong khi chuẩn bị dụng cụ và các thuốc để phẫu thuật, Tần Dĩ Duyệt từ người đồng nghiệp điều trị biết được người bệnh là uống axit tự sát, bị người nhà kịp thời phát hiện đem đến đây.

Lúc đến bục giải phẫu, Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua người bệnh lâm vào hôn mê.

Trên thân người còn mặc đồng phục lớp 10, hiển nhiên là một học sinh.

Trên mặt của cậu nhóc còn mang theo ngầy thơ, nhưng cũng đã không sinh khí mà nằm ở trên bàn giải phẫu, sinh tử không biết.

Tần Dĩ Duyệt cũng chỉ có chút thời gian nhỏ nhoi cảm khái một cái, rất nhanh liền chuyển hết chú ý vào công việc.

Tần Dĩ Duyệt ở một bên giúp Trưởng khoa làm giải phẫu, cũng không ngừng quan sát thủ thuật của tay Trưởng khoa xử lý theo kế hoạch.

Bọn họ trước khi phẫu thuật sẽ có kế hoạch trị liệu, không ít phương án chính thức trong quá trình phẫu thuật đều có thay đổi.

Thay đổi phương án hợp lý hay không, thì phải xem kinh nghiệm của bác sĩ mổ chính.

Hiện tại tình huống người bệnh, là axit đậm khoang miệng cùng nơi cổ họng ăn mòn một mảng lớn, theo biểu hiện ra xem hai má cùng chỗ cổ họng mức độ khác nhau có hiện tượng biến thành màu đen.

Tình huống này so với dự đoán trước đó của bọn họ còn nghiêm trọng hơn, ngoại trừ rửa dạ dày, còn muốn cho người bệnh đặt ống nhân tạo, khoang miệng vết thương cũng phải xử lý thích hợp.

Như vậy là sẽ có lần thứ hai giải phẫu, mà lần thứ nhất giải phẫu làm tới trình độ nào, cô là không có khái niệm cụ thể, toàn bộ nhờ Trưởng khoa để phán đoán.

**

Sau một hồi bận rộn giải phẫu, Tần Dĩ Duyệt nhìn các y tá đẩy giường ra phòng giải phẫu.

Trưởng khoa mở hồi đàm địa mà đứng tại chỗ trống bàn giải phẫu bên cạnh, quay đầu nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Đã học được cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ một lúc, không có trả lời.

Trưởng khoa nhìn cô sau một lúc lâu, nói ra: "Cô rất thông minh, những kỹ thuật này, rồi cô sẽ hiểu, tôi không vội mà đem những vật kia giao cho cô đâu."

"Trưởng khoa..."

"Là một bác sĩ, tôi đánh giá cao khả năng thông cảm của cô đối với bệnh nhân, tôi cũng rất hài lòng rằng cô không mất đi lòng yêu mến cùng với trách nhiệm của một người bác sĩ chăm sóc sức khỏe trong công việc hằng ngày. Nhưng tôi gần đây phản đối việc đối với bệnh nhân xảy ra quá nhiều cảm tình, cái này với việc chữa bệnh và chăm sóc của một bác sĩ chăm sóc mà nói không phải là hiện tượng tốt, hi vọng cô có thể hiểu."

Tần Dĩ Duyệt cẩn thận suy tư hồi lâu, "Cảm ơn Trưởng khoa."

"Tôi nói nhiều lời như vậy, nói nữa là thành nói nhảm rồi, cô cũng sẽ không nghe vào đâu." Trưởng khoa nói xong, quay người đi vào phòng đổi đồ của phòng giải phẫu thay quần áo.

Tần Dĩ Duyệt ngồi tại nguyên chỗ, một lần nữa đem ánh mắt đặt tới bàn phẫu thuật rỗng tuếch, sau đó cũng quay người rời đi.

**

Buổi chiều tan tằm, Tần Dĩ Duyệt đi đến bãi đỗ xe bệnh viện.

Sắp đi đến bên cạnh xe của mình, bước chân của cô lại dừng một chút, biểu cảm lạnh lùng mà nhìn Chu Tử Dương đứng cạnh xe cô.

Chu Tử Dương nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn về hướng Tần Dĩ Duyệt, "Tiểu Duyệt."

Tần Dĩ Duyệt âm thanh nhàn nhạt nói: "Anh đến đây làm gì?"

"Anh muốn cùng em nói chuyện." Chu Tử Dương nói xong thò tay muốn cầm chặt tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt lui về phía sau vài bước, tránh né đụng chạm của anh ta, "Thái độ của tôi lúc bảy năm trước đã biểu đạt rõ ràng."

"Lúc ấy anh không có cách nào, em không thể ngay lúc anh bắt lực phán anh tử hình được."

"Không có cách nào?" Tần Dĩ Duyệt cười lạnh nói, "Bởi vì không có cách nào, anh lại để cho tôi đem cơ hội du học chuyển sang cho anh; bởi vì anh không có cách nào, cho nên sau lúc anh thành công được du học, trước tiên đem tôi một cước đạp ra, anh lựa chọn cùng một chỗ du học với Diệp Thanh? Hiện tại, anh muốn đem Diệp Thanh đạp ra, một lần nữa tìm tới tôi sao? Tôi hiện tại có bao nhiêu giá trị cho anh xem trọng tôi vậy?"

Chu Tử Dương trên mặt vô cùng xấu hổ, "Người anh yêu từ đầu đến cuối chỉ là em, Diệp Thanh cô ta chỉ là..."

Tần Dĩ Duyệt nhắm lại mắt, đánh gãy lời nói Chu Tử Dương, "Nếu như tôi chưa cùng Hạ Kiều Yến xảy ra quan hệ, chỉ là bác sĩ bệnh viện bình thường,

anh còn có thể giống như bây giờ sao?"

"Không liên quan đến Hạ Kiều Yến, mấy năm này anh đã hối hận, em cho anh một cơ hội, anh sẽ đền bù tất cả cho em. Anh có thể ở bệnh viện chúng ta, giúp em có được một cái chức vị, em làm trợ thủ của anh cũng tốt hơn ở cái bệnh viện nhỏ này chỉ có thể làm một bác sĩ bình thường. Tiểu Duyệt, anh đang rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện hai người chúng ta về sau."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ

"Vậy Diệp Thanh ở đâu? Theo tôi được biết, cô ấy vừa lợi dụng quan hệ của bố cô ta đem anh cùng một chỗ điều đến bệnh viện tốt nhất Tần thành, quay đầu anh liền đập cô ta. Chu Tử Dương. Anh cùng trước kia thật đúng là không có bất kỳ thay đổi nào." Tần Dĩ Duyệt trong lòng bắt đầu nảy lên một hồi lại một hồi chán ghét, cô không muốn lại cùng người đàn ông này nói nữa câu nói.

Nghĩ xong, Tần Dĩ Duyệt đẩy Chu Tử Dương. Mở cửa xe, nhanh chóng đem xe lái ra khỏi bãi đậu xe. Không bao giờ... muốn nhìn thấy gương mặt của Chu Tử Dương.

Như vậy sẽ chỉ làm cô cảm thấy buồn nôn. Lại để cho cô muốn trở lại trước kia tặng chính mình mấy cái cái tát.

Lúc ấy, cô chắc chắn là bị mù, mới có thể vì Chu Tử Dương làm những chuyện đó?

Tình yêu của cô là trả giá cùng hi sinh. Sự thật chứng minh, cô là gặp người không tốt, còn vì người này phá đi tương lai của mình.

Chu Tử Dương đứng ở bãi đỗ xe. Nhìn xe Tần Dĩ Duyệt biến mất trong phạm vi tầm mắt. Đáy mắt hiện lên một hồi lo lắng.

Hắn cho rằng Tần Dĩ Duyệt sẽ hiểu được, nghe hết những lời hắn nói.

Không nghĩ tới sau khi Tần Dĩ Duyệt leo lên được Hạ Kiều Yến sẽ đối với hắn lạnh lùng như vậy.

Những ngày này, trong bệnh viện có rất nhiều người truyền lưu chuyện lúc trước của hắn. Lãnh đạo cùng đồng nghiệp đều không tin hắn. Lại để cho công việc của hắn không tốt, không thể mở rộng. Diệp Thanh cũng vì chuyện này mà sắc mặt luôn không tốt mỗi khi ở cùng hắn.

Hắn suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới câu mà Hạ Kiều Yến lúc hội trường đã từng nói qua.

Hạ Kiều Yến muốn đối phó hắn!

Nếu như Tần Dĩ Duyệt không ra mặt vì hắn nói chuyện. Hắn ở trong bệnh viện chắc chắn sẽ rất khó có chỗ đứng.

Nghĩ tới đây, Chu Tử Dương ánh mắt trầm trầm.

**

Tần Dĩ Duyệt chính là tức giận mà lái xe. Điện thoại ném bên ghế phụ vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, đem xe dừng lại ven đường, tiếp nhận cuộc gọi. "Này."

"Ai chọc giận cô rồi hả?" Hạ Kiều Yến giọng nói lười biếng theo điện thoại truyền đến.

"Bạn trai cũ!" Tần Dĩ Duyệt không chút nghĩ ngợi mà trả lời.

"Hắn còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt cô sao?"

"Giám đốc Hạ, nghe ý tứ trong lời nói của anh, là anh ở trong việc này còn có một chân sao?"

"Việc làm vợ tôi hết giận, tôi làm vẫn là rất tận hết sức lực đấy."

Tần Dĩ Duyệt không biết như thế nào, cảm giác bị đè nén trong lòng tản đi không ít, "Anh đã làm cái gì?"

"Không nói cho cô."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hạ Kiều Yến ở sau bàn làm việc đứng lên, đi đến trước cửa sổ, nói: "Đối phó với loại người mình không thích, phương pháp xử lý chính là, lấy đi thứ mà hắn ta đề ý nhất. Nói như vậy có thể hiểu chưa?"

"Vậy hắn hôm nay tới tìm tôi, nếu không giống như tường tượng lúc trước của hắn, ngược lại sẽ chọc giận anh. Chu Tử Dương có lẽ... không có ngu ngốc như vậy?"

"Hắn đem cô ném đi, còn không tính là ngu ngốc sao? Bất quá, cả đời này hắn ta làm được nhất, đúng đắn nhất một việc, đó là buông tha cho cô. Nếu không thì, tôi như thế nào lại có cơ hội nhặt được bảo vật chứ."

"Giám đốc Hạ, anh khoa trương việc tôi xinh đẹp là được rồi, những thứ khác không cần khoa trương. Tôi biết rõ tôi là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở." Tần Dĩ Duyệt nhìn không được cười nói.

Hạ Kiều Yến nghe được tiếng cười của cô, khoe miệng cũng có chút nâng lên, "Chờ thử áo cưới nhé."

"Đã làm xong rồi hả?"

"Ừ."

Tần Dĩ Duyệt nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Tôi mời anh ăn cơm."

"Tốt."

**

Tần Dĩ Duyệt chọn lấy một quán ăn có giá tương đối cao, sau đó đem địa chỉ gửi cho Hạ Kiều Yến.

Trong lúc đợi Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt một bên vừa thưởng thức cảnh đẹp thành phố, vừa nghĩ chuyện công việc.

Hôm nay, những đạo lý mà Trường khoa lúc ở phòng giải phẫu nói với cô, cô đều hiểu.

Một bác sĩ ở lúc trẻ tuổi tiêu tốn quá nhiều tình cảm đối với người bệnh, có nghĩa là con đường của cô đi không dài, cô sẽ vì một chuyện này sẽ không đi đến vị trí cao.

Bản thân cô muốn ở cái nghề bác sĩ này có thể đi được xa hơn, cô nhất định phải học được chuyện quản lý tình cảm của mình.

Điểm này, trước đây cô xử lý được rất tốt.

Trái lại sau khi gặp gỡ Tiểu Bảo, có chút không khống chế được.

Tiểu Bảo sau này sẽ là người thân của cô.

Cô không nghĩ tới, còn có loại duyên phận như vậy.

Năm đó cô làm một chuyện nhỏ, lại thành chuyện hôn nhân của cô.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói dịu dàng của Hạ Kiều Yến từ đỉnh đầu phát ra.

Tần Dĩ Duyệt phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Suy nghĩ Tiểu Bảo lúc nào sẽ tới gặp tôi."

"Nó bây giờ đang ở trong biệt thự."

"Nhóc không tránh anh nữa?"

"Nếu như cuộc sống, sinh hoạt của nó tự gánh vác được, có thể sẽ tiếp tục trốn, nhưng gánh vác không được, lại không thể tiếp nhận đụng chạm của người khác, thì chỉ có thể xám xịt mà chạy về thôi."

"Hai người ở chung được cũng thật kỳ lạ đó."

"Ừ." Hạ Kiều Yến ngồi vào vị trí đối diện cô, "Gọi món ăn chưa?"

"Chọn rồi, tờ đơn ở bên cạnh tay trái anh, anh nhìn xem có hợp khẩu vị không? Không thích hợp, lại chọn những món khác."

"Tôi không kén ăn."

Hai người nói đến đây, không biết như thế nào, liền quỵ dị mà tiếp tục không nói nữa.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ nghĩ một chút, nói ra: "Hôm nay tôi gặp được một cậu nhóc uống axit tự sát, cậu ta uống là axit đậm đặc. Khoang miệng cùng cổ họng trình độ ăn mòn thật nghiêm trọng, về sau ăn cơm, nói chuyện đều là vấn đề."

Hạ Kiều Yến tay ngừng lật menu, ánh mắt như hắc thạch dừng tại khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Duyệt, lấy tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở trên mặt bàn, hỏi: "Cô có thích công việc của cô không?"

"Thích."

"Vậy là tốt rồi." Hạ Kiều Yến cười nói: "Nghề nghiệp của cô là trực tiếp đối mặt sinh lão bệnh tử, áp lực tinh thần, áp lực công việc phải gánh chịu vốn so mấy nghề khác cao hơn rất nhiều, sở thích so cái gì đều quan trọng hơn. Nhưng những chuyện này về sau đừng để trong lòng, cô là bác sĩ, vì bọn họ cống hiến kỹ thuật cùng thời gian của cô là đủ rồi, tình cảm cùng cảm xúc giữ lại cho người thân của cô."

"Trường khoa cũng đã nói với tôi lời tương tự."

"Vậy ông ấy là thật tâm yêu quý cô đấy." Hạ Kiều Yến nhéo nhéo tay mềm mại không xương của cô, "Mỗi người đều có câu chuyện, tốt xấu đều có, những thứ kia là do cá nhân bọn họ lựa chọn, cái cô chứng kiến chỉ là một mặt trong đó thôi. Những thứ tình tiết khác, đều là do cô tự suy nghĩ ra, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Cùng bọn họ đem thời gian lãng phí ở chuyện này, không bằng đem thời gian đặt tới chuyên ngành của kỹ thuật của cô, hoặc là đặt tới trên người của tôi."

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ rằng chuyện công việc cô thuận miệng nói ra, Hạ Kiều Yến sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, "Giám đốc Hạ, cái da mặt này của anh hình như lại dày lên rồi."

"Ồ trước mặt vợ mình tận lực tạo cảm giác thì có gì sai sao?" Hạ Kiều Yến khề nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Hạ Kiều Yến.

Từng cô gái đều chờ mong một phần tình yêu xinh đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Người như Hạ Kiều Yến, thật là kiểu người lý tưởng của phụ nữ đấy.

Cho dù bên ngoài đều cho rằng anh mang theo đứa bé, cũng không ảnh hưởng đến việc anh trở thành mẫu người lý tưởng của phần lớn phụ nữ.

Mà cô biết rõ anh không có từng kết hôn, anh nguyện ý vì Tiểu Bảo để cho mọi người bên ngoài hiểu lầm anh.

Cô nhóc Anna không chỉ một lần phỏng đoán mẹ ruột của Tiểu Bảo, nhưng không ai sẽ nghĩ đến rằng Tiểu Bảo không phải con của anh.

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt đang ngăn người, tay anh ở trước mặt cô quơ quơ, "Yêu tôi rồi hả?"

"Anh nói đi?"

"Chính là đã yêu."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Hai người đơn giản mà ăn cơm tối, sau đó Hạ Kiều Yến lại để cho tài xế xe anh, mở xe đi đến tiệm áo cưới.

Chính anh thì lại lái xe cùng Tần Dĩ Duyệt đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thử váy cưới

Cửa hàng áo cưới, đã đóng cửa đợi bọn họ đi tới.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến vừa đi vào cửa tiệm áo cưới, liền bị bóng dáng nhỏ nhắn trên ghế sofa hấp dẫn.

Tiểu Bảo trừng mắt một đôi mắt đen láy. Tức giận mà nhìn chăm chăm vào Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhú mày, vẻ mặt từ trên cao nhìn xuống thẳng nhóc chủ động chạy đến trước mặt anh tìm đánh.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhiều thịt của Tiểu Bảo hình như đã nhỏ hơn một chút so với lúc trước.

Tiểu Bảo nhảy xuống ghế sofa, đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt. Duỗi cánh tay nhỏ ra, ôm lấy chân của cô.

Mặt tròn nhỏ nhắn ở trên quần của cô nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

Nhà thiết kế mang theo vài người trợ lý chạy ra tiếp đón. "Giám đốc Hạ, Tàn tiểu thư. Mời ngồi, lễ phục đã chuẩn bị xong, hiện tại cần thử sao?"

Hạ Kiều Yến khuôn mặt nhàn nhạt gật đầu.

Bốn người trợ lý liền đi vào đằng sau phòng thiết kế. Chỉ chốc lát sau đây một cái tủ cỡ lớn tới.

Tủ lớn trong suốt để đồ hai bộ lễ phục.

Trước mặt một bộ là váy cưới màu trắng, chế tác từ rayon - lụa nhân tạo, ngọn đèn chiếu rọi xuống như nước chảy. Váy may thập phần trôi chảy, nhìn quan vô cùng tốt.

Bộ còn lại là một bộ áo Khỏa, hay đơn giản hơn là váy cưới truyền thống của Trung Quốc, chế tác rất tinh tế. Trên áo, lông vũ Phượng Hoàng được sắp đặt tùy ý. Trông rất sống động.

Tàn Dĩ Duyệt kinh ngạc nhìn về phía Hạ Kiều Yến. "Giám đốc Hạ. Hiệu suất của anh đúng là rất cao đó."

"Nhiều tiền quá, chính là điểm này không tốt." Hạ Kiều Yến bày ra vẻ mặt không có biện pháp nói, bộ dáng kia tại thời điểm này so với bất luận cái gì đều muốn hấp dẫn.

Tàn Dĩ Duyệt không tự giác mà nhìn đến ngáy người.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà lắc lắc gương mặt của cô, "Đi thử xem hợp không, không hợp lại sửa."

"Được."

Tàn Dĩ Duyệt nhờ sự trợ giúp của hai người trợ lý, mặc thử váy cưới.

Váy cưới từ lụa nhân tạo vô cùng thoải mái, đúng là rất hợp với làn da của cô.

Trong nháy mắt lúc Tàn Dĩ Duyệt đi ra từ phòng thử đồ, đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo hai người ngồi ở một góc ghế sofa, nhìn thấy cửa phòng thử đồ mở ra, đều nhao nhao nhìn qua.

Một lớn một nhỏ mặt lập tức bừng sáng.

Tiểu Bảo đứng lên chạy hướng Tàn Dĩ Duyệt, đôi mắt đen láy ở bên trong tất cả đều là sự mừng rỡ.

Nhóc tuy nhiên không nói lời nào, trên mặt cũng rất ít có biểu lộ, nhưng nhóc này lớn lên vô cùng đẹp đẽ. ăn mặc đều không tầm thường, lại để cho người khác rất có hảo cảm, nhất là lúc nhóc toát ra tính trẻ con, để cho người đó tâm cũng nhin không được mà mềm nhũn.

Hạ Kiều Yến nhìn biểu hiện nhỏ kia của Tiểu Bảo, biểu cảm có chút ôn nhu.

**

Vốn cho là thử váy cưới là việc đơn giản, nhưng hai bộ quần áo cùng đồ nữ trang ở cùng một chỗ thì vẫn phải bỏ ra gần ba giờ đồ hồ.

Tiểu Bảo đã sớm nhàm chán được ở trên ghế sofa ngủ mất.

Đổi về quần áo cũ, Tàn Dĩ Duyệt nhớ tới Hạ Kiều Yến muốn lái xe, liền đi tới trước sofa ôm lấy Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lúc bị động tác này mà miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy là Tàn Dĩ Duyệt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục nằm ngáy o..o....

Hạ Kiều Yến đi theo phía sau hai người Tàn Dĩ Duyệt, sau đó mở cửa xe giúp cô.

Tàn Dĩ Duyệt ngồi vào trong xe, nghĩ đến Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo vừa rồi biểu hiện hình như vẫn còn giận nhau, nói: "Biệt thự bên kia có chút xa, nếu không đêm nay để cho Tiểu Bảo ở nhà của tôi một đêm, như vậy có được không?"

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một vòng sáng, nói khẽ: "Được."

"Váy đồ của nhóc đâu?"

"Tôi sẽ gọi điện thoại để cho quản gia đem hai bộ tới."

Tàn Dĩ Duyệt gật đầu, nói: "Anh có phải cảm thấy tôi quá không thể chờ đợi được mà lấy lòng anh cùng Tiểu Bảo rồi?"

"Không thể chờ đợi được?" Hạ Kiều Yến buồn cười mà hỏi ngược lại, "Cô đã là vợ của tôi rồi, tôi rất thích cô cùng Tiểu Bảo tiếp xúc nhiều, hơn nữa

thằng nhóc cũng rất thích cô."

"Hạ Kiều Yến, tôi phát hiện tâm tính của tôi hiện tại không đúng lắm. Rõ ràng là đã kết hôn rồi, nhưng đến bây giờ tôi vẫn có cảm giác là vô tình ôm đúi anh. Là do sự chênh lệch giàu nghèo của chúng ta quá lớn mà tạo thành sao?"

"Tôi ngày mai lại để cho người đem tiền của tôi chuyển đến dưới danh nghĩa của cô, như vậy cô cũng sẽ không có chênh lệch rồi."

"Tôi rất nghiêm túc."

"Tôi cũng thế."

Tần Dĩ Duyệt trừng cái ót Hạ Kiều Yến một lúc, chẳng muốn cùng anh tiếp tục thảo luận vấn đề này rồi.

**

Xe chạy đến dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, quần gia cũng đã đến.

Nhìn Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt từ trên xe bước xuống, ông mang theo cái balô nhỏ đựng quần áo trẻ con.

"Thiếu gia, Thiếu phu nhân, quần áo tiểu thiếu gia đều ở bên trong rồi."

Tần Dĩ Duyệt bị xưng hô của quần gia làm chấn động một cái, có chút xấu hổ cười nói: "Làm phiền ông rồi."

"Đây là việc của tôi."

Hạ Kiều Yến đi tới mang theo balô nhỏ lên lầu, Tần Dĩ Duyệt cũng ôm Tiểu Bảo đi lên.

Lạc Minh Mị mở cửa, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt trong ngực là Tiểu Bảo thì ngẩn người, rất nhanh liền kịp phản ứng. "Đây là Tiểu Bảo?"

"Vâng. Lúc đi thử áo cưới thì nó ngủ rồi, đêm nay trước hết để cho Tiểu Bảo ở bên này, hi vọng sẽ không làm phiền bác trai bác gái." Hạ Kiều Yến nói.

"Không có. Đừng đứng ở ngoài cửa, tranh thủ thời gian vào đi." Lạc Minh Mị hạ giọng nói, sợ đánh thức Tiểu Bảo.

"Baba, mẹ. Hai người cùng Kiều Yến trò chuyện đi, con trước tiên đem Tiểu Bảo đặt trên giường ạ."

"Được được."

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm đến phòng của cô, Tiểu Bảo chỉ là giật giật, lại quay đầu tiếp tục ngủ.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở bên giường nhìn mặt mày nho nhỏ của Tiểu Bảo, khóe miệng không tự chủ được mà tạo thành nụ cười.

Trong phòng khách.

Hạ Kiều Yến từ trong túi lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu đỏ, như một lời mời, thái độ cung kính mà đưa cho Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương.

"Bác trai, bác gái, đây là bố mẹ con mời người tính toán mấy cái thời gian thích hợp để cử hành hôn lễ, hai người nhìn xem thử."

Tần Thu Dương nhận lấy cuốn sổ nhỏ nhỏ, nhìn thoáng qua, sau đó giao cho Lạc Minh Mị, hỏi: "Thông gia bên kia có hợp ý thời gian nào sao?"

"Bố mẹ con để hai người quyết định, nhà con lấy đi báo bối của hai người, thời gian kết hôn cần phải do hai người quyết định."

Tần Thu Dương cũng không có chối từ, "Vậy thì quyết định ngày 29, sau hôn lễ sẽ là ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, như vậy thời gian nghỉ kết hôn cùng Tết Nguyên Đán ở cùng một chỗ, thời gian có thêm một chút nữa rồi."

"Vâng ạ."

Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn cuốn sổ nhỏ, trong lòng thật không có bao nhiêu lo lắng.

Đột ngột kết hôn, cũng không có sao.

Chỉ cần gặp được gia đình cùng người tốt, thời gian sẽ như râu ria.

Cho tới bây giờ, Hạ Kiều Yến cùng người Hạ gia biểu hiện đúng là không thể bắt bẻ.

Mà ngay cả Tiểu Bảo cũng đã có thể tiếp nhận Tần Dĩ Duyệt.

Người lớn có thể diễn kịch, trẻ con lại không thể.

Tần Dĩ Duyệt đem cuộc nói chuyện của ba người nghe vào trong tai, trong lòng không có bao nhiêu chấn động.

**

Hôm sau, sáng sớm.

Tần Dĩ Duyệt thong thả tỉnh lại, cảm giác trong ngực có một cái đầu nhỏ lông xù.

Cô mở to mắt, phát hiện là Tiểu Bảo, mới nhớ tới tối hôm qua cô đem Tiểu Bảo mang về nhà rồi.

"Bảo bối, buổi sáng tốt lành."

Tiểu Bảo cười tủm tỉm mà nhìn cô, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên mặt Tần Dĩ Duyệt cọ xát.

Tần Dĩ Duyệt một tay nâng nhóc lên, một tay vỗ nhẹ sau lưng vừa mềm vừa nhiều thịt của nhóc.

Cô phát hiện, cô không phải đặc biệt thích trẻ con, nhưng đối với Tiểu Bảo lại chưa từng có cảm thấy phiền chán.

"Có đói bụng không?"

Tiểu Bảo dùng cọ lấy cổ Tần Dĩ Duyệt, khẽ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Dẫn theo Tiểu Bảo đi làm

"Chúng ta nhanh nhanh rời giường. Mẹ của cô nhất định chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon đấy, đợi chút nữa sẽ lạnh mất, không thể ăn nữa rồi."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, ôm Tiểu Bảo ngồi dậy. Tung tăng chạy vào toilet.

Tiểu Bảo bởi vì động tác bất ngờ của cô, hai cánh tay nhỏ dùng sức mà ôm lấy cổ của cô.

Tần Dĩ Duyệt tối hôm qua đã đem đồ vệ sinh cá nhân của Tiểu Bảo đặt lên trên kệ phòng vệ sinh rồi.

Cô lấy cái cốc nhỏ, bàn chải đã nặn kem đánh răng của trẻ cầm lên, sau đó đưa cho Tiểu Bảo.

Sau đó, quay người cầm đồ dùng rửa mặt của chính cô.

Đánh giá hành động từ bé đến giờ của nhóc, nhóc chính là một trẻ trưởng thành hơn so với mấy đứa trẻ khác cùng tuổi.

Mà đặc điểm lớn nhất của tiểu gia hỏa này chính là không thích người lớn đem nhóc trở thành trẻ con.

Tần Dĩ Duyệt cũng không có ý định bỏ qua cảm giác tồn tại, chuyện gì cũng đều giúp nhóc làm.

Quả nhiên, Tiểu Bảo nhận lấy cốc, sau đó rất tự giác không nói, tự mình đánh răng.

Một lớn một nhỏ rửa mặt xong sau, Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm trở về trên giường. Hỏi: "Con sẽ tự mình mặc quần áo sao?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt trên khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái, sau đó đi trở mình đi lấy balô nhỏ của nhóc.

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút không được tự nhiên.

Tần Dĩ Duyệt tìm trong chốc lát. Nhìn thấy một bộ đồ hình gấu Danny Bear. Liền đem ra, "Hôm nay trời đẹp, con mặc cái được không?"

Tiểu Bảo nhìn xem bộ đồ trẻ con rất ngu ngốc rất ngây thơ kia. Cổ mà gật đầu. Sau đó tốn sức mà tự mình thay đồ.

Hai người lúc xuống lầu. Lạc Minh Mị đang trong phòng bếp bận rộn, Tần Thu Dương ở trên ban công tưới hoa.

"Baba, mẹ. Sớm."

"Hai đứa dậy rồi à?" Lạc Minh Mị cười nói, đem đồ ăn đặt tới trên bàn cơm.

Tiểu Bảo đem ipad nhỏ chuyển hướng đến trước mặt Lạc Minh Mị. Trên đó viết "Ông ngoại bà ngoại, buổi sáng tốt lành."

Lạc Minh Mị nhìn mấy cái chữ, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Bảo. Nhớ tới cơ thể của nhóc, mắt không khỏi đỏ lên, "Tiểu Bảo Bối cũng vậy, tranh thủ thời gian ngồi xuống ăn điểm tâm. Đồng chí Tần Thu Dương, cháu ngoại của anh mời anh đến, anh nhanh nhanh đi đến đây, đừng làm cho cháu ngoại chờ lâu."

"Đến rồi." Tần Thu Dương nói xong liền đi tới bên cạnh bàn ăn, cười ha hả mà nhìn Tiểu Bảo, "Con ngủ ngon không?"

Tiểu Bảo tay trên ipad viết: "Ngủ rất ngon ạ."

"Vậy là tốt rồi. Về sau muốn đến bên này ở, chúng ta đều chào mừng con, ngàn vạn đừng khách khí."

"Cảm ơn ông ngoại."

Bốn người cùng một chỗ ăn xong bữa sáng hòa hợp, Tần Dĩ Duyệt đi ra ngoài đi làm.

Tiểu Bảo thấy cô phải đi làm, cũng đi theo cô đến bệnh viện.

Tần Dĩ Duyệt thấy nhóc kiên trì, cũng không có cự tuyệt.

Nhưng lại sợ nhóc sức miễn dịch thấp, ở bệnh viện dễ dàng lây vi khuẩn gây bệnh, vậy nên gửi cho Hạ Kiều Yến tin nhắn hỏi thăm.

Tần Dĩ Duyệt: Hạ đồng, Tiểu Bảo muốn đi làm với tôi, anh nghĩ sao?

Hạ Kiều Yến đã một hồi lâu mới trả lời, "Để cho nó đi theo đi."

Tần Dĩ Duyệt nhìn xem cái tin nhắn vô trách nhiệm kia, trong lòng lẽ lẽ mất về sau, khởi động xe đi đến bệnh viện.

**

Vừa đến văn phòng, Tiểu An hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn Tiểu Bảo.

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo đặt tới vị trí của mình, "Tiểu An, hôm nay em để ý Tiểu Bảo giúp chị nhé."

"Yes Sir. Chị Tần, loại nhiệm vụ này chị an tâm thoải mái giao cho em."

Tần Dĩ Duyệt bất đắc dĩ mà liếc nhìn cô trợ lý nhỏ vài lần, nhỏ giọng dặn dò: "Tình huống của nhóc có chút đặc biệt, em đừng chạm vào nhóc, biết không?"

Tiểu An có chút khó hiểu mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, sững sờ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, xem ra cô hôm nay là không cần làm việc rồi.

Buổi sáng, Tần Dĩ Duyệt như thường ngày đi xem bệnh nhân, Tiểu Bảo cũng chưa từng có quấy rầy công việc của cô, phần lớn thời gian đều im lặng mà ở bên cạnh, ngồi trên giường nhỏ xem ipad của nhóc.

Ngẫu nhiên sẽ muốn uống nước hoặc đi WC, lúc khác thì giống như người trong suốt, nhu thuận được không thể tưởng tượng nổi.

Giữa trưa, sau khi ăn cơm trưa xong, Tần Dĩ Duyệt liền mang theo Tiểu Bảo đi ký túc xá của nhân viên bệnh viện.

Dựa theo tư lịch của cô, cô không thể phân đến một mình ở nhà trọ đấy, nhưng Nhã Đức bệnh viện khoa nghiên cứu sinh thiếu bác sĩ, bởi vậy bác sĩ nghiên cứu sinh lợi ích tương đối cao một tí.

Tần Dĩ Duyệt nắm bàn tay mập mập của Tiểu Bảo đi vào nhà trọ nhỏ, nói: "Buổi chiều cô còn phải đi làm, nên phải nghỉ trưa ở đây, con thấy có được không?"

Tiểu Bảo vẫn nhìn bên trong căn hộ, đồ dùng đơn giản, gập gật đầu.

Sau đó, có chút mệt mỏi mà ngáp một cái, liền cởi giày rồi.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên chăn, phát hiện chăn có chút lạnh, liền mở ra thăm nhiệt.

Đến khi toàn bộ chăn đều ấm áp dễ chịu, cô mới tắt đi thăm điện, nghỉ ngơi.

**

Mơ mơ màng màng, Tần Dĩ Duyệt bị chuông điện thoại di động đánh thức.

Cô vội vàng ấn nhận, "Alô."

"Chị Tần, người bệnh khám gấp ngày hôm qua, người nhà gia đình họ đang gây sự ở đây." Tiểu An giọng nói có chút khốc nức nở, hiển nhiên không phải là chuyện nhỏ.

"Em đừng vội, từ từ nói." Tần Dĩ Duyệt vừa nói vừa một tay mặc xong quần áo.

"Bọn họ nói phương thức trị liệu của chúng ta là sai, ác ý kéo dài trị liệu, để tạo thành vết thương không thể chữa trị. Hiện tại trường khoa lại không có ở bệnh viện, chuyện này liên đồ lên đầu chúng ta."

"Em đừng hoảng hốt, chị lập tức đi qua." Tần Dĩ Duyệt cúp điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Bảo còn đang ngủ say, cầm ipad nhỏ của nhóc, ở phía trên viết vào một hàng chữ, lại để cho nhóc sau khi tỉnh sẽ gọi điện thoại cho cô, làm màn hình nhỏ chuyển sang hình thức luôn sáng, mới bước nhanh rời khỏi.

**

Tần Dĩ Duyệt chạy đến bệnh viện, phát hiện thang máy đều bị chiếm dụng rồi, liền trực tiếp chuyển tới cầu thang bộ, theo cầu thang bộ mà đi lên.

Cô còn chưa tới phòng làm việc của mình, chỗ tầng trệt chợt nghe đến tiếng ồn ào ầm ĩ.

Nghe âm thanh, đã biết rõ hiện trường loạn đến mức nào.

"Mấy người bác sĩ lang băm này, đem con của tôi trị thành cái dạng gì rồi hả? Trong mắt mấy người cũng chỉ nhìn tới tiền thôi sao? Lương tâm của mấy người đều bị chó ăn hết rồi chắc? Mấy người để cho một đứa trẻ 15 tuổi về sau sống tiếp thế nào? Để cho gia đình chúng tôi phải làm sao đây?" Một giọng nữ tê tâm liệt phế theo hành lang truyền đến.

Cùng âm thanh này còn có âm thanh xô đẩy cùng chỗ truyền đến.

Tần Dĩ Duyệt hít một hơi thật sâu, đẩy cửa cầu thang bộ, âm thanh lạnh lùng nói: "Mấy người đang làm cái gì? Có việc cần nói, đừng ảnh hưởng bệnh nhân khác nghỉ ngơi!"

Tiểu An nghe được giọng Tần Dĩ Duyệt, nhẹ nhàng thở ra.

Tần Dĩ Duyệt xuất hiện, khiến cho hành lang huyền não chốc lát yên tĩnh.

Người phụ nữ trung niên dừng động tác đánh hộ sĩ lại, quay người hướng sang đánh Tần Dĩ Duyệt.

"Sẽ là cô, cô là cái người không có y đức của bác sĩ, sẽ là cô hại con tôi! Tôi sẽ không để yên cho cô đâu!"

Tần Dĩ Duyệt thần sắc đạm mạc mà nhìn người phụ nữ ngày càng đến gần.

Ngay lúc mọi người kinh hô, văng vẳng mà cầm chặt tay người phụ nữ muốn nắm lấy quần áo cô.

Hai tay người phụ nữ đó bị Tần Dĩ Duyệt cầm chặt, không thể động đậy.

Cô ta khuôn mặt vắn vẹo, mắt đầy hận ý mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, thỉnh thoảng mà hường cô nhổ nước bọt.

Tần Dĩ Duyệt quay đầu, nhưng vẫn là bị dính trên tóc.

Tần Dĩ Duyệt âm thanh lạnh lùng nói: "Nếu như bà cảm thấy bệnh viện chúng tôi hại con của bà, mong bà chú tâm vào lời nói, đừng làm loại hành động vô dụng này nữa. Bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc cũng không có mặc bà phun đạo lý."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Ấp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Người nhà nháo sự

"Tôi nhờ vào! Một người phụ nữ nông thôn như tôi làm sao biết thu thập chứng cứ?! Còn không phải những gì cô đã nói sao? Mấy người tại sao không nhìn xem con của tôi bây giờ là tình huống như thế nào?! Miếng vết thương của nó trở thành cái dạng gì rồi hả? Nó nói không ra lời, cũng ăn không vào, mấy người để cho nó về sau phải làm sao bây giờ?!"

"Những bệnh trạng này ở trong lúc bắt đầu trị liệu là không cách nào tránh khỏi. Cho dù chúng tôi đã xử lý đúng miệng vết thương của bệnh nhân, bệnh nhân đau đớn cũng không cách nào hoàn toàn tránh đi. Đây là bình thường."

Người phụ nữ thấy Tần Dĩ Duyệt không giống như mấy cô y tá vừa rồi, không dễ bắt nạt, nên muốn ngồi xuống mặt đất khóc lóc om sòm.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ra ý đồ của bà ta, nắm tay bà ta không thả. Cố ý lôi kéo đứng vững.

Trở thành chuyện hai người đấu sức.

Tần Dĩ Duyệt không để lại dấu vết mà cho Tiểu An một cái liếc ra ý, để cho Tiểu An đi tìm nhân viên bảo vệ đến.

Tiểu An hiểu ý. Lập tức đi ngay.

Tần Dĩ Duyệt một lần nữa nhìn về người phụ nữ tóc tai, quần áo lộn xộn trước mặt. "Bà nói bệnh viện chúng tôi chữa trị làm hại con bà, chúng tôi sẽ đợi lúc bà tỉnh táo mà nghe bà giải thích kỹ càng. Trước đó, bà nên cùng tôi giải thích một chút. Con của bà nhập viện từ ngày hôm qua cho đến hôm nay, chuyện tiền thuốc men, phí nằm viện một xu cũng không có nộp! Đối với chuyện khám gấp, bệnh viện chúng tôi quán triệt nguyên tắc là trước cứu trị sau giao phí. Lúc bệnh nhân đưa đến bệnh viện. Chúng tôi trước tiên cứu chữa cũng cung cấp cho bệnh nhân điều kiện trị liệu tốt nhất. Bảo đảm bệnh nhân an toàn khỏe mạnh, sẽ không bởi vì vấn đề chi phí ảnh hưởng trị liệu. Vậy mà người nhà bệnh nhân là bà đang làm cái gì đây? Bà hiểu được bệnh tình của con bà sao?!"

Bà ta bị lời nói của Tần Dĩ Duyệt làm cho sững sờ, sau đó thét to: "Thấy không? Mọi người thấy không?! Bác sĩ mà đối xử với người nhà bệnh nhân như vậy đây. Con của tôi tôn trọng thành cái dạng đó rồi. Cô làm sao hiểu tâm tình của người làm mẹ. Còn cùng tôi thao thao bất tuyệt. Cô thấy tôi không có văn hóa, không có trình độ, có ý xem thường tôi! Loại bác sĩ chó má mắt nhìn người kém như thế này thì y thuật có thể tốt đến mức nào?"

Giọng nói tê tâm liệt phế của bà ta làm cho nhiều người bệnh cùng người nhà họ đến vây xem. Tất cả mọi người nhìn vào Tần Dĩ Duyệt mà chỉ trỏ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn khuôn mặt có chút đắc ý của bà ta, trong lòng càng tỉnh táo.

Đối đãi loại người không nói đạo lý, không biết xấu hổ này, cho bà ta mặt mũi đã là khách khí rồi.

Nhưng cô không thể nói thẳng, cô cần phải chú tâm đến hình ảnh bệnh viện cùng riêng tư của bệnh nhân.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ thông. Giọng nhàn nhạt nói: "Người nhà bệnh nhân đối với y thuật của tôi có nghi vấn tôi không nói gì, nếu như bệnh viện khác có phương án trị liệu tốt hơn chúng tôi, chúng tôi không phản đối bà, một lần nữa giúp con của bà tìm kiếm bệnh viện tốt hơn. Nhưng trước đó, làm phiền bà thanh toán chỗ tiền thiếu nợ, tiền thuốc men, sau đó chúng ta lại bàn về vấn đề y thuật của tôi. Không thể nào mà tất cả tiện nghi đều để cho một mình bà chiếm được, bác sĩ chúng tôi và nhân viên chăm sóc cũng không thể cung cấp phục vụ trị liệu, phục vụ thuốc thang, ngoài ra còn phục vụ đánh chửi sau này nữa, một đồng đều không thu. Chúng tôi đây sẽ ăn nhiều thiệt thòi đó."

"Cô dùng con của tôi uy hiếp tôi?" Bà ta tức giận đến toàn thân phát run.

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh mà nhìn bà ta, trên tay lực không có nửa điểm yếu bớt.

Bà ta bờ môi run run, hốc mắt đỏ lên.

Tần Dĩ Duyệt biết rõ bà ta muốn khóc, quay đầu đối với người vây xem cao giọng nói: "Các vị, mọi người xem nào nhiệt cũng đủ rồi, chụp ảnh, quay video cũng làm rồi, muốn nói bệnh viện chúng tôi hoặc bản thân tôi không có ý đức, là thứ bệnh viện lòng dạ hiểm độc, bác sĩ lòng dạ hiểm độc thì xin hãy suy nghĩ kỹ càng, đừng không biết tình hình thực tế liên đại biểu tất cả mọi người nói ý kiến. Về riêng tư của bệnh nhân, tôi không muốn để lộ chi tiết nhiều. Ngày hôm qua bệnh viện nhận được người bệnh cần khám gấp, đến bệnh viện liền làm hơn năm giờ phẫu thuật, phẫu thuật sử dụng tiền thuốc men đầu tiên là 6534, phí nằm viện là 200, từ ngày hôm qua cho đến hôm nay dùng thuốc men là 3214, tổng cộng 9948. Bác sĩ chúng tôi và các nhân viên chăm sóc từng nhiều lần yêu cầu người nhà bệnh nhân nộp tiền, người nhà bọn họ lại không có động tĩnh gì, lúc hôm qua trời xé chiều liền biến mất. Trong lúc này, chúng tôi như trước không có dừng lại việc chăm sóc cùng trị liệu cho bệnh nhân. Hôm nay người nhà vừa xuất hiện, liền gây âm ỉ bệnh viện, cho rằng phương thức trị liệu chúng tôi không tốt, còn ý đồ lôi cuốn, ảnh hưởng danh dự bệnh viện Nhà Đức."

Tần Dĩ Duyệt dừng lại một lát, tiếp tục nói: "Tôi muốn nói là những lời này, mọi người nếu như muốn đánh dấu sự hiện diện của mình ở nơi này, tôi cũng không phản đối, chuyện thì cũng xảy ra rồi, bệnh viện chúng tôi cũng đành thanh giả tự thanh, chúng tôi mong mọi người không gây quá nhiều ảnh hưởng đến công việc bận rộn của chúng tôi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt buông tay giữa bà ta.

Bà ta mất đi chống đỡ, ngồi xuống dưới đất.

Lúc này, Tiểu An dẫn theo nhân viên bảo vệ của bệnh viện đi đến.

Bà ta thấy thế, nảy sinh ý định ác độc mà hướng phía Tần Dĩ Duyệt xông tới.

Tần Dĩ Duyệt đang lúc quay đầu cùng bảo vệ bệnh viện nói chuyện, nhần nhủ tình huống trước mắt, không nhìn thấy được động tác của bà ta.

"Chị Tần, coi chừng!" Tiểu An lên tiếng kinh hô.

Tần Dĩ Duyệt còn chưa có quay đầu lại, phía sau lưng đã bị một lực tăng tăng lớp lớp đánh lên, cả người không khống chế mà ngã ở phía trước.

Mà cô chỗ đứng là cầu thang thoát hiểm.

Cô vừa rồi mở cửa cầu thang, căn bản là không đóng, phía dưới sẽ là cầu thang.

Tần Dĩ Duyệt vô ý thức mà muốn bắt lan can bên cạnh cầu thang, lại quên ở phía sau cô, người phụ nữ trung niên đẩy cô cũng bởi vì quán tính mà ngã theo.

Bà ta ngã xuống vị trí chính xác là một bên lan can cầu thang.

Bà ta dù vậy vẫn hướng tới đánh tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không có bất kỳ chỗ dựa nào mà ngã xuống.

Trong lúc ngã xuống, cô chỉ tới kịp dùng cánh tay bảo vệ đầu của mình thật chặt...

**

Trong văn phòng.

Tiểu An lo lắng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt: "Chị Tần, chị có đau hay không?"

"Khá tốt." Tần Dĩ Duyệt giật giật bàn chân bị trẹo.

Vừa mới nhúc nhích, liền truyền đến đau nhức kịch liệt.

Tần Dĩ Duyệt đau nhức hít vào một hơi, hàm răng có chút run lên.

Tiểu An lo lắng mà nhìn cô, nói: "Chị Tần, nếu không đi khoa chỉnh hình xem thử?"

"Lúc tan việc không có gì chị sẽ đi qua xem." Tần Dĩ Duyệt lại thử giật giật, vẫn là đau đến mức hàm răng cô run lên.

Cô ngược lại hít vài hơi lạnh, mới đem ý muốn thét lên ở cuống họng đè xuống.

Tần Dĩ Duyệt tay vươn vào trong túi áo, muốn lấy điện thoại ra nhìn thử có tin nhắn của Tiểu Bảo hay không, miễn cho nhóc đã thức dậy lại thấy một mình nhóc ở trong căn hộ lạ lẫm, cảm xúc sẽ không khống chế được.

Không ngờ, sờ khắp trên người mấy cái túi, lại không thấy bóng dáng điện thoại đâu.

"Chị Tần, chị tìm cái gì?" Tiểu An khó hiểu nói.

"Điện thoại di động của chị không thấy đâu cả, em giúp chị đến chỗ cầu thang nhìn xem điện thoại chị có phải là mất tại đó rồi."

"Ah ah, em đi tìm ngay. Chị Tần, chị đừng có gấp đó."

"Mau đi đi."

"Vâng." Tiểu An nói xong, liền như một trận gió lao ra khỏi văn phòng.

Qua một lúc sau, Tiểu An mới cầm một cái điện thoại, màn ảnh vỡ vụn trở về.

"Điện thoại rớt xuống thùng rác ở góc trong tường, khó trách mọi người cũng không có chú ý đến. Chị Tần, chị mở ra nhìn xem có thể dùng không?"

"Cảm ơn Tiểu An."

"Không cần cảm ơn, em ôm đùi chị rồi, có thể tiếp nhận lao động miễn phí đó."

Tần Dĩ Duyệt buồn cười mà nhìn Tiểu An một cái, nhận lấy điện thoại, bắt đầu khởi động máy.

Điện thoại chỉ là chấn động vài cái, lúc sau thì không có phản ứng nào khác.

Tần Dĩ Duyệt thử mấy lần, vẫn là kết quả này.

Nhìn nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường đối diện mình, cô phát hiện ra đã là hai giờ rưỡi rồi.

Tiểu Bảo ngủ khoảng hai giờ, bây giờ có lẽ thức dậy rồi.

Chương 27: Anh đã từng ghét một người phụ nữ

"Tiểu An, cho chị mượn điện thoại đi động của em một chút nhé."

"Được ạ." Tiểu An lập tức đưa di động đưa tới, "Là gọi điện thoại cho Tiểu Hạ tổng sao?"

Cảm xúc Tần Dĩ Duyệt vốn có chút lo lắng nhưng bị cô nhóc xưng hô thế này, trêu chọc nở nụ cười. "Đúng rồi."

"Vậy chị gọi xong nhớ xóa bỏ ở mục ghi chép nhé, bằng không thì em sẽ nhìn không được mà điện thoại quá rầy đây."

Tần Dĩ Duyệt mỉm cười mà nhấn dây số của Tiểu Bảo, chỉ nghe được âm thanh báo máy bận. Liên tục gọi mấy lần đều là như thế này.

Tần Dĩ Duyệt nhú nhú mày, đưa di động trả lại cho Tiểu An. "Đợi tí nữa Trưởng khoa tìm chị. Em nói với ông ấy chị đi ra ngoài một chút, trở về lại đi gặp ông ấy sau."

"Chân của chị còn đang bị thương, chị muốn đi đâu? Em giúp chị đi."

"Không cần. Em đợi chút nữa Trưởng khoa có hỏi thì nói giúp chị với ông ấy một tiếng là được rồi."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, khép khiêng mà đi ra ngoài.

Đi hơn mười mét, chấn thương ở chân cô càng ngày càng rõ ràng hơn. Đau đớn cũng so với trước tăng lên không ít.

Tần Dĩ Duyệt vừa nghĩ tới Tiểu Bảo nếu không gọi điện thoại của cô được, lại đang ở một nơi lạ lẫm, cô liền không nhìn được lo lắng.

Chỉ có thể một đường kéo lấy chân bị thương đi đến nhà trọ của nhân viên.

Lúc đến dưới lầu, tuy là đầu mùa đông, nhưng cả người cô lại toàn là mồ hôi.

Không ít bác sĩ vừa nghỉ trưa xong. Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tần Dĩ Duyệt. Nghi ngờ nói: "Bác sĩ Tần. Cô làm sao vậy?"

"Không có việc gì, tôi quay trở lại nhà trọ nhìn chút thôi."

Hai người khi đang nói chuyện. Từ trên lầu xuống thêm vài người bác sĩ nữa.

"Tầng bốn không biết xảy ra chuyện gì, luôn nghe được tiếng thét chói tai của trẻ con."

"Tôi cũng nghe được này. Hình như còn có cả âm thanh nện đồ đạc, gõ cửa lại không có người trả lời."

Tần Dĩ Duyệt nghe được bọn họ nói chuyện, sắc mặt bỗng dưng biến đổi. "Bác sĩ Lý, tôi đi lên trước, chúng ta trò chuyện sau nhé."

Tần Dĩ Duyệt nói xong, cũng không quay đầu lại mà hướng trên lầu chạy tới, cực lực xem nhẹ tổn thương của bàn chân mình.

Cách một đầu hành lang, cô đã có thể nghe được tiếng thét non nớt kia.

Tần Dĩ Duyệt run tay mà mở cửa ra.

Thấy rõ cảnh tượng trong căn hộ, trong lòng giống như bị kim đâm, vô cùng đau xót.

Tiểu Bảo mặc quần áo mùa thu phong phanh, bàn chân nhỏ trần trụi đứng ở trên sàn nhà tràn đầy mảnh vỡ.

Trên chân bị vài mảnh vỡ cửa, còn chảy cả máu.

Tiểu Bảo nghe được tiếng mở cửa, xoay đầu lại.

Khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo nhỏ nhắn kia, lúc này lại xen lẫn hoảng sợ cùng tủi thân, hoàn toàn không giống một đứa trẻ năm tuổi.

Tần Dĩ Duyệt giẫm qua những cái mảnh vỡ, khép khiêng đi đến trước mặt Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cảnh giác mà nhìn cô, lui về phía sau mấy bước.

Tần Dĩ Duyệt sợ bàn chân nhỏ lại bị mảnh vỡ cửa vào, tay dùng sức ôm lấy thân thể nhỏ nhắn, nhẹ giọng dỗ dành nói: "Bảo bối, thật xin lỗi. Điện thoại di động của cô bị người nhà bệnh nhân làm rơi, hư mất rồi, không nhận được cuộc gọi của con. Con sợ sao?"

Tiểu Bảo động tác giãy dụa kịch liệt, bởi vì lời nói của cô mà dần dần ngừng lại.

Tần Dĩ Duyệt ôm nhóc đến trên giường, bắt đầu kiểm tra tổn thương trên người nhóc, phát hiện ngoại trừ trên chân có mấy vết thương bên ngoài, thì cả trên mu bàn tay cũng có.

Cô lấy ra trong ngăn kéo kê đầu giường một hộp đựng thuốc nhỏ, rất nhanh xử lý vết thương cho nhóc.

Tiểu Bảo nhìn thấy động tác của Tần Dĩ Duyệt, ở trên ipad mini gõ một hàng chữ.

"Chân của cô làm sao vậy?"

Tần Dĩ Duyệt biết rõ cô so với đứa trẻ này thông minh, thành thực rất nhiều, cũng không có ý muốn dấu diếm nhóc.

"Giữa trưa có người nhà bệnh nhân gây sự, cô trong lúc xử lý bị thương, nhưng mà cũng không có gì trở ngại, con không cần lo lắng."

Tiểu Bảo nhìn cô mỉm cười, tiếp tục gõ một hàng chữ.

"Vì sao cô không cho ba ba của con đến xử lý?"

"Để cho anh ta đem người nhà bệnh nhân đánh một trận sao? Chuyện này không có đơn giản như vậy, nhưng cũng không phức tạp, xử lý thoả đáng thì tốt rồi." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Cầm lấy áo khoác nhỏ của nhóc, từng cái mặc lên cho nhóc.

"Cô còn phải làm việc, cô trước tiên gọi điện thoại để cho ba ba của con tới đón con được không?"

"Vì sao ạ?" Tiểu Bảo có chút khần trương mà gõ ra một hàng chữ như vậy.

"Chân của cô bị thương, ở bệnh viện mà nói thì rất dễ dàng bị nhiễm bệnh. Mặt khác, cô hôm nay không có chăm sóc con tốt, cần phải cùng ba ba của con nói một tiếng, miễn cho ba ba của con lo lắng."

Tiểu Bảo cúi đầu xuống, ngón tay nhỏ bắt đầu gõ tiếp, viết: "Như vậy ba ba của con sẽ ghét cô đấy."

"Cô và ba ba con đều là người trưởng thành, sẽ không bởi vì chuyện này mà ghét cô đâu."

"Trước kia, baba cũng như vậy mà ghét một người phụ nữ." Tiểu Bảo viết xong câu này, rất nhanh xóa bỏ.

Tần Dĩ Duyệt cũng đã thấy được.

Cô cười nói: "Đại nhân, chuyện này con không cần lo lắng đâu, hiện tại cô ôm con xuống dưới được không nào?"

Tiểu Bảo rầu rĩ gật gắt đầu, ngoan ngoãn để cho cô ôm mình.

**

Tần Dĩ Duyệt đem Tiểu Bảo ôm đến phòng làm việc của mình, mới hậu tri hậu giác mà vỗ vỗ trán của mình.

Điện thoại di động của cô bị ném hư mất, cô trực tiếp dùng điện thoại Tiểu Bảo gọi cho Hạ Kiều Yến là được rồi, vể vời như thế này làm gì vậy nhỉ?

Xem ra cô ngã, bị hư không phải chân, mà là đầu óc.

Tần Dĩ Duyệt vừa đem Tiểu Bảo đặt tới trên giường xem bệnh, Tiểu An liền đi vào, nói: "Chị Tần, Trưởng khoa bảo chị qua kia."

Tần Dĩ Duyệt dặn dò Tiểu Bảo hai câu, liền rời đi.

Tiểu Bảo đợi sau khi cô rời khỏi, cầm ipad nhỏ, gửi một tin nhắn cho Hạ Kiều Yến.

Tiểu Bảo: Baba, con hình như không cẩn thận cho baba vào hồ rồi.

Hạ Kiều Yến: Ranh con, con đang làm chuyện gì hả?

Tiểu Bảo: Hôm nay, Tiểu Duyệt Duyệt bị người nhà bệnh nhân khi dễ, chân bị trật rồi, điện thoại cũng bị người ta làm hư. Con không gọi được cho cô, cũng ở trong căn hộ nhỏ thuộc bệnh viện của cô đại náo một hồi. Sau đó cô mang chân thương đã chạy tới an ủi con, con liền tha thứ cho cô rồi, sau đó

không nghĩ qua liền nói baba trước kia cũng bởi vì một người phụ nữ chăm sóc con không tốt, baba liền chán ghét cô ta rồi.

Hạ Kiều Yến thật lâu đều không có nhấc lại.

Tiểu Bảo thấp thỏm không yên, bất an mà nhìn ipad nhỏ, ở trong lòng phỏng đoán baba của nhóc lúc này là tình huống như thế nào.

Vì vậy, rất nhanh gõ một hàng chữ.

Tiểu Bảo: Nếu như baba chán ghét cô ấy, thì phải nói rõ với cô ấy. Chờ con trưởng thành, con lấy cô!

Hạ Kiều Yến: Biến đi! Tuổi còn nhỏ, đã nghĩ đào góc tường của baba con!

Tiểu Bảo: Vậy baba định làm sao với cô ấy đây? Nếu là dám khi dễ, đối với cô ấy không tốt, con mỗi ngày sẽ ghét bỏ baba!

Hạ Kiều Yến: Nói như hiện tại con không ghét bỏ baba vậy. Tranh thủ thời gian xem "Barbara tiểu ma tiên" đi, đừng làm phiền baba nữa!

Tiểu Bảo nhìn mấy chữ này, cảm giác chỉ số thông minh của mình bị vũ nhục rồi.

Rất nhanh tắt đi ipad nhỏ, cùng Hạ Kiều Yến bên kia chiến tranh lạnh.

**

Tần Dĩ Duyệt vốn cho là mình sẽ bị về mặt Trường khoa máng té tát, thêm một buổi chiều phổ cập tư tưởng giáo dục.

Không ngờ, Trường khoa đơn giản hiểu được tình huống giữa trưa của cô, liền cho cô về nhà dưỡng thương.

Lúc Tần Dĩ Duyệt trở lại văn phòng, phát hiện Hạ Kiều Yến đã ở đó.

Cô nhìn thoáng qua Tiểu Bảo, nghĩ đến hẳn là tiểu gia hỏa này, gửi tin nhắn cho Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn cô gái nhỏ đi khắp khiêng, hỏi: "Chân bị thương có nghiêm trọng không?"

"Cũng may, đi đường không có vấn đề. Anh trước tiên đem Tiểu Bảo đưa trở về, nhóc sức đề kháng tương đối kém, thời gian dài ở bệnh viện dễ dàng sinh bệnh."

"Buổi tối tôi đến đón em, em cũng đừng lái xe nữa."

"Được."

Hạ Kiều Yến cũng không có nói gì nữa, ôm Tiểu Bảo rời đi.

Tiểu An mất trấn định những vì sao nhìn theo hướng Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo rời đi, "Chị Tần, em thật ghen tỵ với chị!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Em không tin rằng tôi thích em?

"Ghen tị chị vừa bị trọ chân à?" Tần Dĩ Duyệt im lặng nói.

"Chị biết rõ người ta nói gì mà!"

Tần Dĩ Duyệt chậm rãi chuyển đến chỗ bàn làm việc của mình, ngồi xuống ghế, nghĩ đến hàng chữ mà Tiểu Bảo xóa bỏ, hỏi: "Hạ tổng của em từng có scandal với người phụ nữ nào không nh?"

"Chị cái này là đang bắt đầu tính toán xử lý sao? Không phải là quá nhanh ă? Vừa gả cho Hạ tổng của em, chưa có mấy ngày đã muốn lòi chuyện cũ ra rồi sao?~" Tiểu An khoa trương kêu lên.

"Biết người biết ta. Mới có thể bách chiến bách thắng."

"Nói cũng đúng nha." Tiểu An nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, "Chuyện về Hạ tổng đều là tập trung sau khi anh ấy tiếp nhận quản lý tập đoàn Hạ thị, chuyện trước khi quản lý tập đoàn hình như chưa có lộ ra bao giờ. Lúc Hạ Kiều Niên còn sống, cơ bản không có tin gì về Hạ tổng của em. Cho nên, chúng em cũng hoài nghi rằng Hạ tổng là con riêng của Hạ gia. Hạ Kiều Niên mất, Hạ gia mới nghĩ đến chuyện đề cho anh ấy nhận tổ quy tông. Chứ

không thì tại sao trước đó căn bản không có bất cứ tin tức gì của anh ấy? Chị thấy Tần thành có những phú nhị đại nào, tụi em đều biết, lại có thể không có tí tẹo tin tức của loại người đẹp trai như Hạ tổng sao?"

Tần Dĩ Duyệt dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tiểu An, phát hiện vẻ mặt vô cùng thành thật của cô nhóc.

"Chứ không phải trình độ thu thập tin tức của em không tốt hả?"

"Chị Tần, chị vũ nhục năng lực công tác của em cũng không sao, nhưng đừng vũ nhục tình yêu của em đối với Hạ tổng. Không chỉ mình em tìm không thấy bất cứ chuyện gì của anh ấy trước khi tiếp nhận tập đoàn Hạ thị, mà ngay cả Fans Club đứng sau cũng sẽ không có tìm được. Cái này không quá khoa học."

"Fans Club đứng sau là?" Đó là cái quỷ gì?!

Tiểu An nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của (囧) Tần Dĩ Duyệt, nói: "Giống như fans hâm mộ của mình tỉnh vậy, chỉ là người mà chúng em say mê không phải mình tỉnh, mà là Hạ tổng. Chúng em giúp nhau chia sẻ, thu thập tư liệu cùng hình ảnh, âm thanh nhẹ nhàng mà theo dõi anh ấy. Đến bây giờ em cũng chưa không biết xấu hổ mà nói rằng em đã nhìn thấy Hạ tổng bằng xương bằng thịt. Còn cùng nhau đi làm với người phụ nữ của Hạ tổng nữa chứ. Em sợ bị đám tình địch kia xé thành mảnh nhỏ."

Tần Dĩ Duyệt không có theo đuổi bất cứ minh tinh nào, không cách nào có thể biết cảm giác như vậy.

**

Buổi chiều lúc tan việc, Hạ Kiều Yến đứng giờ xuất hiện ở trong văn phòng Tần Dĩ Duyệt.

Đội Tần Dĩ Duyệt cởi áo khoác trắng. Liền đem cô chặn ngang ôm lấy, đi khỏi văn phòng.

Động tác đó, thật sự khiến Tiểu An hâm mộ ghen ghét hết mức.

Nếu không phải cô còn một chút lương tâm, cô thật sự rất muốn hung dữ mà đập mấy tấm hình này, ném tới trong Fans Club khoe khoang. Nhưng cô không dám.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến ôm cô muốn đi đến thang máy, vội vàng nói: "Thả tôi xuống đi, tôi chỉ là trọ một bên chân, không có khoa trương như vậy."

"Em đang thẹn thùng sao?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Tần Dĩ Duyệt mặt mũi tràn đầy hắc tuyến mà nhìn anh, "Để cho người khác nhìn thấy hình ảnh này sẽ ảnh hưởng công tác của họ, gặp phải fans của anh, tôi rất dễ dàng trở thành kẻ thù công cộng đấy. Vì để cho tôi có thể sống lâu vài ngày, Hạ tổng, ngài nên giờ cao đánh khề."

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn cô, quay người theo cầu thang bộ mà xuống lầu.

Anh đem Tần Dĩ Duyệt đặt tới ghế phụ, sau đó cũng ngồi vào trong xe, hỏi: "Công việc của em thường xuyên xảy ra tình huống như hôm nay sao?"

"Đôi khi, có bệnh nhân và người nhà của họ sẽ có chút phản ứng kích động quá mức, nhưng hầu hết bệnh nhân và gia đình họ đều rất tốt. Mấy năm này có không ít phương tiện truyền thông vì muốn có chủ đề nổi, thường xuyên đem bệnh viện cùng bác sĩ viết vô cùng xấu xa, cố ý chuyển biến quan hệ giữa bệnh nhân cùng bác sĩ. Thế cho nên, người bệnh cùng người nhà họ khi bệnh viện có hơi không khỏe, liền mắng bệnh viện bác sĩ vô lương, lòng dạ hiểm độc. Năm trước bệnh viện chúng tôi còn có bác sĩ bị người nhà bệnh nhân lấy dao đuổi theo, lý do là người bệnh cảm thấy bác sĩ thu hũ nhiều phí thủ tục."

"Nói như vậy, công việc của em cũng là một công việc nguy hiểm rồi."

"Không có khoa trương như vậy, mỗi một chuyến đều có một nơi tồi tệ, không thể dùng mấy cái trường hợp đặc biệt này mà đánh giá."

Hạ Kiều Yến nghe vậy khoe miệng cong cong, tươi cười.

Anh rất thương thức tính cách của Tần Dĩ Duyệt.

Người phụ nữ này là có tính khí riêng mình, lại còn có kế hoạch riêng, góc nhìn lại không cố định một nơi, quan trọng là, gặp được chuyện không tốt, không có phản nản cùng tiêu cực, vẫn là dùng lý trí đi xử lý vấn đề.

Một người phụ nữ như vậy, rất khó để không hấp dẫn người.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến trầm mặc không nói, hỏi: "Tiểu Bảo thế nào rồi? Nhóc có khỏe không?"

"Không có việc gì, nó bình thường cũng thường xuyên tự ngã, trên người thường xuyên có vết thương."

"Nhóc cứ một mực như vậy cũng không phải biện pháp, bác sĩ gia đình anh nói như thế nào?"

"Bác sĩ nói nó có chứng tự kỉ không như bình thường, có một vài triệu chứng của tự kỉ, lại so với chứng từ kỉ bình thường khó giải quyết hơn. Mấy năm này đã trị liệu, nhưng hiệu quả không rõ ràng. Mấy năm này, thay đổi lớn nhất đó là thì nguyện ý gần gũi với người khác ngoài tôi, điểm này không thể bỏ qua công lao của em."

"Nói thật ra đây, việc này nghe rất kỳ diệu. Nhưng lúc tôi đỡ đẻ Tiểu Bảo, nhóc ấy chỉ là đứa trẻ sơ sinh thôi, làm sao có thể năm năm sau lúc gặp được tôi liền cùng tôi gần gũi? Việc này có chút kỳ." "

Hạ Kiều Yên nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt nghiêm trang mà nhìn anh, ở sự nghi ngờ của cô, cười nói: "Chỉ có thể nói là duyên phận."

"Tiểu Bảo thân cận tôi là vì tôi đã từng đã cứu nhóc. Vậy còn anh? Anh là người trưởng thành, lại là người vừa đẹp, gia thế đều vô cùng xuất sắc, nhất định gặp qua rất nhiều người phụ nữ so với tôi tốt hơn. Vì cái gì anh sẽ đồng ý lấy tôi?"

Hạ Kiều Yên khẩn cấp đem xe dừng ở ven đường, đôi mắt thâm thúy lặng yên nhìn Tần Dĩ Duyệt, "Em không tin rằng tôi thích em?"

Tần Dĩ Duyệt bị anh làm cho ngẩn người, nhưng vẫn là nói ra: "Tôi tin tưởng anh đối với tôi có chút hứng thú, nhưng điểm hứng thú này không đủ để cho anh gặp tôi mấy lần sau đó sẽ liền lấy tôi, thậm chí còn ngay lúc tôi không biết gì nhận được giấy kết hôn."

"Em rất lý trí."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, tiếp tục nói: "Hạ Kiều Yên, khả năng kết hôn cùng anh không có gì lớn, đó là bởi vì anh có gia thế, sở hữu đầy đủ sự hấp dẫn với tất cả người phụ nữ bên ngoài, còn có năng lực hơn người. Vô luận về sau, giữa chúng ta sẽ đi đến trình độ gì, đối với anh ảnh hưởng sẽ không quá lớn. Tôi không giống anh, vừa xuất hiện sẽ đem cuộc sống của tôi cùng công việc đảo loạn cả, về sau có xảy ra chuyện gì, năng lực ứng biến khẳng định không bằng anh."

"Em muốn nói cái gì?"

Tần Dĩ Duyệt đôi mắt trong suốt cùng đôi mắt đen bóng của Hạ Kiều Yên đối mặt, "Tôi muốn nói, tôi sẽ đối với Tiểu Bảo rất tốt, sẽ dùng hết khả năng chăm sóc nhóc. Sau này, tôi nói là sau này, anh có lựa chọn khác, chúng ta không cùng một chỗ nữa, mong anh nhớ rằng tôi đã từng cứu Tiểu Bảo, đối xử với Tiểu Bảo cũng không hề tệ, đừng làm khó khăn cho tôi cùng bố mẹ tôi. Nhà của chúng tôi thừa nhận năng lực cũng không tốt, không đảm đương nổi quá nhiều trách nhiệm."

Hạ Kiều Yên nghe vậy vươn tay vuốt gương mặt nhỏ nhắn chăm chú, quật cường của cô, "Kết hôn cùng tôi, em không yên tâm, đúng không?"

Tần Dĩ Duyệt khẽ gật đầu một cái.

"Đồ ngốc, những người phụ nữ khác nếu đã kết hôn với tôi, hận không thể để toàn bộ người trên thế giới biết, em thì lại lo lắng." Hạ Kiều Yên nhìn người đàn ông xinh xắn, có chút cảm giác không biết nên nắm giữ người phụ nữ này như thế nào sao.

Người phụ nữ này, đã thông minh nhưng lại thêm chút ngốc nghếch.

Em trực tiếp đem nhược điểm của em bày ở trước mặt tôi, em sẽ không sợ tôi sẽ mượn điều này làm tổn thương em sao?

Tần Dĩ Duyệt cảm giác nơi mà Hạ Kiều Yên chạm qua hình như đang nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngoan ngoãn chờ làm vợ tôi đi

Cô thấy Hạ Kiều Yên tuần tú phiêu dật ngũ quan phi phạm.

Người đàn ông này đúng là sở hữu tất cả những gì mà một người phụ nữ có thể nghĩ đến đối với một người đàn ông trong tưởng tượng của họ, cô cũng như vậy.

Thế nhưng, một người đàn ông cứ như vậy cưới cô. Thậm chí còn yên lòng đem Tiểu Bảo giao cho cô, thẳng thắn tuyên bố thân phận của cô.

Cô thật sự không thể không hoài nghi mục đích đằng sau chuyện này.

Cùng lúc đó, cô lại muốn nghĩ có lẽ cô đã gặp được kỳ tích rồi.

Nội tâm hư vinh và đối với tình yêu chờ mong. Để cho cô muốn cùng người này nắm tay nhau, như baba với mẹ vậy. Ân ái cả đời.

Hạ Kiều Yên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của cô, nghiêng người rồi ở trên cái trán nhỏ tròn bóng nhẹ nhàng hôn một cái, giọng chậm rãi nói: "Đừng

lo lắng vớ vẩn nữa, ngoan ngoãn chờ làm vợ tôi đi."

"Được."

Hạ Kiều Yến một lần nữa ngồi xuống. Khởi động xe đi tiếp.

**

Xe dừng ở dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến như trước ôm cô lên nhà, đi vào cửa.

Lạc Minh Mị cùng Tiểu Bảo chiếm một góc ghế sofa mà xem phim hoạt hình.

Nhìn hai người đến, Lạc Minh Mị giật mình nói: "Chân bị thương nghiêm trọng như vậy?"

"Ngày mai sẽ tốt thôi. Mẹ đừng lo."

"Tần Dĩ Duyệt. Bớt mạo xưng là trang hảo hán [1], chân con đều nhanh sưng thành hai cái lớn rồi, con còn mạnh miệng cái gì." Lạc Minh Mị đau lòng mà mắng. Ngón tay thiếu chút nữa chọt trên mũi của cô. "Mấy ngày nay cho yên ổn dưỡng thương đi. Lại vớ vẩn chạy nhảy lung tung, mẹ đánh gãy chân chó của con."

"Lạc phu nhân, xin chú ý nơi mẹ đang nói chuyện. Cho con gái của mẹ giữ chút mặt mũi, được hay không được?"

"Mặt mũi? Con ngã thành bộ dạng này, đức hạnh liền có mặt mũi đó. Ngoan ngoãn cho mẹ, đi lại đó giúp cháu ngoại trai của mẹ xem phim hoạt hình."

Tần Dĩ Duyệt im lặng, ngồi bên cạnh Tiểu Bảo.

Lạc Minh Mị trong gió gào thét mất trật tự một lúc, mới phát hiện rằng bà đem con rể bỏ một góc. Cười nói: "Kiều Yến, thật không có ý tứ để con chế giễu rồi. Dĩ Duyệt đứa nhỏ này, sẽ là không cho người bớt lo."

"Cô ấy như vậy là rất tốt."

Lạc Minh Mị gạt đầu, "Bác đi vào phòng bếp nấu cơm, tối nay nếu không chê thì cùng với Tiểu Bảo ở lại ăn cơm, ném thử tay nghề của bác."

"Vậy con đây sẽ không khách khí. Con làm trợ thủ cho cho bác nhé?" Hạ Kiều Yến vừa nói vừa cởi áo khoác âu phục, hướng phòng bếp đi đến.

"Không cần không cần, con hàng Tần Dĩ Duyệt kia ở nhà xác định sẽ không đi đến phòng bếp, sẽ chỉ chờ đợi ăn cùng uống. Con cùng con hàng kia ở một chỗ xem tivi đi."

"Lạc Minh Mị phu nhân, thời điểm nói xấu con làm phiền nhỏ giọng một chút, cảm ơn." Tần Dĩ Duyệt nhin không được lên tiếng nói.

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười nhẹ hai tiếng, nói với Lạc Minh Mị: "Bác gái, bác đừng khách khí, ở nhà của con cơ bản đều là đàn ông xuống bếp."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, cho nên bác đừng khách khí với con nữa."

Lạc Minh Mị nghe xong liền tục gạt đầu, đi theo sau lưng Hạ Kiều Yến tiến vào phòng bếp, trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại trừng Tần Dĩ Duyệt một cái.

Tần Dĩ Duyệt vô tội trúng đạn, giả bộ như không phát hiện, quay đầu tiếp tục xem phim hoạt hình.

Tiểu Bảo thấy trong phòng khách chỉ còn lại có hai người bọn họ, liền từ chỗ khác của ghế sofa cẩn thận từng li từng tí bò tới mà ngồi trên đùi Tần Dĩ Duyệt, đem ipad nhỏ của mình đưa tới trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cúi đầu nhìn xem.

"Chân của cô rất nghiêm trọng à?"

Tần Dĩ Duyệt nhìn đôi mắt lo lắng của Tiểu Bảo, nhin không được cúi đầu hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nhóc, "Nhìn thấy có chút dọa người, nhưng trên thực tế không có nghiêm trọng như vậy, con đừng lo lắng."

Tiểu Bảo bàn tay nhỏ bé chạm vào vị trí mà Tần Dĩ Duyệt đã hôn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia xấu hổ.

Bộ dáng đó muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Tần Dĩ Duyệt cười cười, đem mặt vùi vào lồng ngực nhỏ cọt cọt vài cái, "Bảo bối, cảm ơn sự quan tâm của con. Có con quan tâm cô như vậy, chân của cô nhất định sẽ rất nhanh tốt lên."

Tiểu Bảo bị cô cọ, có chút ngứa, lại có loại cảm giác kỳ quái, khiến cho nhóc cảm thấy vô cùng ảm áp.

Miệng nhỏ của nhóc có chút cong lên.

Hạ Kiều Yến bụng đĩa hoa quả đã cắt đi ra, nhìn thấy khoe miệng cong cong của Tiểu Bảo, trong mắt hiện lên ý cười.

Tiểu Bảo tức thì nhanh chóng đem khoe miệng cân bằng, giả bộ như vẻ mặt không biểu tình.

Hạ Kiều Yến buồn cười mà thò tay gõ gõ cái đầu nhỏ, "Hai người bệnh nhân bọn em ăn hoa quả ướp lạnh trước, ăn xong ả ỉ thể nào cũng được."

"Tuân mệnh, Hạ tổng." Tần Dĩ Duyệt nghịch ngợm mà cười nói.

Hạ Kiều Yến thò tay vò rối tóc của cô rồi mới trở lại phòng bếp.

Tần Dĩ Duyệt dùng cây tăm đâm khối hoa quả cắt gọt đẹp đẽ, đặt tới trong bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cầm lấy hoa quả, tự mình cắn một miếng nhỏ, sau đó đặt tới bên miệng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không có bất kỳ ghét bỏ mà trực tiếp há mồm ăn.

Cử động này lại để cho con mắt cười Tiểu Bảo trực tiếp trở thành một đường nhỏ.

**

Tần Thu Dương ngay lúc ăn cơm nhanh nhanh trở về rồi, nhìn thấy Hạ Kiều Yến mặc tạp dề tại phòng bếp cùng phòng khách thông qua nhau.

Con gái bảo bối của ông cùng Tiểu Bảo giống như hai Đại Phật trấn trên ghế sofa, không khỏi có chút buồn cười.

"Baba, người trở về rồi. Rửa tay, nhanh ăn cơm thôi."

"Kiều Yến mới đến trong nhà không bao lâu, mấy người đã sai nó làm rồi." Tần Thu Dương tức giận nói.

Tần Dĩ Duyệt hắc hắc cười không ngừng.

Lúc sau ăn cơm, không khí rất tốt.

Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương trò chuyện về mấy cái công trình gần đây, nói rất cẩn thận.

Tần Thu Dương sau khi nghe xong rất có thu hoạch, tập đoàn Hạ thị cũng có hạng mục là ở công ty bọn họ làm đấy, hai người xem như là nửa cùng ngành, không ít tin tức đều phổ biến.

Cùng Lạc Minh Mị, tức thì trò chuyện bánh ngọt cùng tay nghề nấu nướng.

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo hai người trong lúc đó cơ hồ là vui đầu ăn, ngẫu nhiên nghe một chút, căn bản không thêm lời nói vào.

Sau khi ăn xong, Tần Thu Dương rất hào hứng, cười nói: "Kiều Yến, đánh cờ không? Đến chơi một ván cùng bác nhé?"

"Con kỹ thuật đánh cờ không tốt lắm, sợ thua quá khó nhìn."

"Bác cũng là nghiệp dư mà, tự giã vò một chút, còn không nhất định ai thua đây này."

"Mong bác trai chỉ giáo nhiều." Hạ Kiều Yến cười nói.

Hai người ở phòng khách, trên bàn trà xếp đặt quân cờ, bắt đầu ván cờ.

Tần Dĩ Duyệt cùng Lạc Minh Mị ngồi ở bên cạnh xem, Tiểu Bảo như một tiểu Phật Di Lặc ngồi ở trên đùi Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yến gần trong gang tấc, nhìn bên mặt đang suy nghĩ của anh, nhịp đập trái tim đột nhiên tăng lên.

Người đàn ông này ở nhà của cô từ từ hòa hợp.

Hành động, cấp bậc lễ nghĩa của anh đều rất chu toàn, thậm chí đem Tiểu Bảo ở trong nhà cô, anh cũng không có quá nhiều lo lắng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị mặt phát ra nụ cười từ nội tâm, trong lòng thần kỳ bình tĩnh.

Giờ khắc này, cô mới thấm thiết ý thức được, cô gả cho Hạ Kiều Yến, gả cho người đàn ông Tần thành sở hữu tất cả ý muốn của một người phụ nữ dành cho chồng cô ta.

Tương lai sẽ như thế nào, cô không biết, nhưng cô biết rõ, cô Tần Dĩ Duyệt cũng không ngốc, IQ bình thường, EQ cũng không thấp, cô có năng lực để cho chính mình trôi qua hạnh phúc.

Cho dù mới đầu, không là vì tình yêu kết hôn thì như thế nào, về sau có thể chậm rãi sinh sôi.

Tần Dĩ Duyệt không có phải thoáng chốc mà chắc chắn như vậy.

Hạ Kiều Yến dường như quan sát đến ánh mắt Tần Dĩ Duyệt, nghiêng nghiêng đầu, sau đó lộ ra một nụ cười âm áp, dịu dàng với cô.

Tần Dĩ Duyệt cũng không tự giác mà đối với anh cười cười.

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương thấy thế, trong lòng hết sức hài lòng về người con rể đột nhiên xuất hiện này.

**

Hạ Kiều Yến cùng Tần Thu Dương đánh suốt một tiếng đồng hồ, Tần Thu Dương vẫn còn chưa thỏa mãn mà thu quân cờ.

Ông thường xuyên đánh cờ, tự nhiên biết rõ Hạ Kiều Yến có ý nhường ông.

Tần Thu Dương nhìn bàn cờ, cười tủm tỉm mà buông quân đen xuống, "Bác thua."

[1] Mạo xưng là trang hảo hán (打肿脸充胖子)[dǎzhǒngliǎnchōngpàng·zi]

1. phùng má giả làm người mập; mạo xưng là trang hảo hán

2. việc quá khả năng

Ở chỗ này tớ hiểu theo nghĩa 1. mạo xưng là trang hảo hán. Lạc Minh Mị nói với ý trách Tần Dĩ Duyệt vì cô đang tự nhận mình ổn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bác sĩ Tần, làm phiền em suy nghĩ về tình trạng vết thương của em

Hạ Kiều Yến cười nói: "Thu cờ là tốt rồi, tư duy của con đã theo không kịp. Nhanh đến thời gian nghỉ ngơi của Tiểu Bảo rồi, để cho nó tắm rửa một chút. Con mấy ngày nay đang làm việc bề bộn. Buổi tối không đúng hạn về nhà, chân bị thương nên nó không thể chính mình tắm rửa, vậy nên, trước ở lại đây bên vài ngày. Hai bác cảm thấy như thế nào?"

"Cái này không có vấn đề, Tiểu Bảo tuy nhiên không cho người khác chạm vào. Nhưng thằng bé sẵn sàng giao tiếp. So với đứa trẻ khác hiểu chuyện hơn nhiều. Con an tâm làm việc đi." Lạc Minh Mị không chút nghĩ ngợi đáp lại.

"Cảm ơn bác trai, bác gái."

Hạ Kiều Yến nói xong nắm lấy Tiểu Bảo trong tay Tần Dĩ Duyệt, một tay đỡ Tần Dĩ Duyệt lên lầu.

Sau khi vào phòng, Tần Dĩ Duyệt muốn xoay người tìm cho Tiểu Bảo một bộ quần áo để đi tắm.

Tay còn chưa có chạm vào hai cái balô nhỏ, đã bị một bàn tay lớn chặn lại.

Hạ Kiều Yến nói: "Bác sĩ Tần, làm phiền em suy nghĩ về tình trạng vết thương của em."

"Chân tôi bị thương, chứ không phải tay."

Hạ Kiều Yến liếc xéo cô một cái. "Vậy cũng để cho tôi làm. Trong nhà có một đứa nhỏ đáng ghét là đủ rồi, không cần phải thêm một cái nữa. Em chỉ cần phụ trách xinh đẹp như hoa, những chuyện khác để tôi làm."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy nhin không được bật cười. "Hạ tổng. Anh thật là đẹp trai. Fans Club của anh, đám người bọn họ mà nghe được câu này, nhất định sẽ vui đến chết."

"Tôi chỉ cần em vui là được." Hạ Kiều Yến động tác thuần thục một tay nắm Tiểu Bảo. Một tay tìm quần áo trong ba lô.

Tìm được bộ quần áo rồi, thì anh đặt bộ đồ trên tay Tần Dĩ Duyệt, để cho cô cảm thấy cô còn có chút tác dụng. Không có như phế vật.

Hạ Kiều Yến sau khi tìm xong quần áo, liền mang theo quần áo cùng Tiểu Bảo đi đến phòng tắm.

Tần Dĩ Duyệt nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, đột nhiên có cảm giác như hai vợ chồng già.

Tần Dĩ Duyệt ngồi ở trên giường không có việc gì có thể làm, lấy cái sim trong điện thoại di động đã bị hỏng, bỏ vào chiếc điện thoại dự phòng.

Vừa mở máy, tin nhắn WeChat cùng tin tức trong QQ nhảy gần một phút đồng hồ, làm Tần Dĩ Duyệt bị sốc.

Đọc tất cả không nhảy tin nữa, cô mới ấn mở tin tức xem.

Phần lớn là tin tức trong diễn đàn.

Tần Dĩ Duyệt nhìn lướt qua tin tức trong diễn đàn, thấy không có gì quan trọng, liền tắt đi.

Mở tin nhắn của Dương Nhã Vi.

Dương Nhã Vi: Nghe nói cậu bị người nhà bệnh nhân đẩy ngã, bị thương có nặng lắm không? Lúc tan làm tớ có đi đến văn phòng của cậu, Tiểu An nói Hạ Kiều Yến đem cậu đón về rồi. Không có việc gì chứ?

Tần Dĩ Duyệt hồi phục nói: "Tớ không sao, chỉ là chân bị trật mà thôi, không phải rất nghiêm trọng, cậu đừng lo lắng. Cậu bình thường cũng chú ý một chút, tớ còn có thể ứng đối với bệnh nhân cùng người nhà họ chỉ trích, cậu ứng phó không được, gặp phải thì cứ cố gắng để bác sĩ khác xử lý. Nếu thật sự không tránh thoát, cậu cũng đừng can thiệp vào."

Sau khi gửi tin nhắn, Dương Nhã Vi rất nhanh trả lời.

Dương Nhã Vi: Tớ cảm thấy chuyện gây sự của mấy người nhà bệnh nhân đó quá mức trùng hợp, có phải bọn Diệp Thanh và Chu Từ Dương làm hay không?

Tần Dĩ Duyệt: Hai người tiền sĩ bọn họ du học về sẽ không đến mức làm việc này.

Dương Nhã Vi: Cũng không chắc được đâu. Hai người họ chuyện gì mà làm không được.

Tần Dĩ Duyệt bật cười, trả lời: "Cậu đừng nghĩ lung tung nữa, tớ sẽ xử lý mà."

Dương Nhã Vi: Được. Dĩ Duyệt, tớ giống như đã quên lời muốn nói rồi. Tớ thật sự chúc phúc cậu có thể gả cho Hạ Kiều Yến, tớ tin tưởng cậu nhất định sẽ làm cho chính mình hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt: Cảm ơn bạn yêu, tớ biết rồi, chờ làm của phù dâu của tớ... haha!

Dương Nhã Vi: Tốt! Ngày kết hôn đã chọn rồi sao?

Tần Dĩ Duyệt: Chọn rồi, ngày 29.

Dương Nhã Vi: Tớ tuần này đều không ăn cơm tối, nhất định phải gầy xuống để mặc váy phù dâu cho đẹp.

Tần Dĩ Duyệt: Ừ, tớ đã giúp cậu chọn một bộ váy phù dâu thật đẹp, cậu mà mặc nhất định sẽ điểm áp quần phượng[1] đấy.

Dương Nhã Vi: So với cậu còn đẹp hơn thì sao được?!

Tần Dĩ Duyệt: Nhường cậu trở thành cô dâu.

...

Hai người cười toe toét mà trò chuyện, cho đến khi Hạ Kiều Yến tắm rửa Tiểu Bảo xong, Tần Dĩ Duyệt mới cùng Dương Nhã Vi vội vàng nói câu gặp lại sau.

Hạ Kiều Yến đem Tiểu Bảo đặt tới bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, nói: "Sấy tóc giúp nó đi."

Nói xong, anh liền đem máy sấy cho trẻ con đặt tới tay Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cầm máy sấy, nhìn xuống logo cùng công tắc, thử thổi thổi trong tay mình một lúc.

Sau đó điều chỉnh mức phù hợp rồi mới sấy tóc cho Tiểu Bảo, tay thỉnh thoảng vò nhẹ sợi tóc đen mềm mại của nhóc.

Tiểu Bảo hai cánh tay ôm lấy eo Tần Dĩ Duyệt, nhu thuận mà nép trong lòng cô, tựa như con búp bê nhỏ.

Tần Dĩ Duyệt mặc nhóc ôm, đợi đến khi tóc nhóc khô hoàn toàn mới tắt máy sấy.

Hạ Kiều Yến ở một bên nhìn động tác của một lớn một nhỏ, nhận máy sấy trong tay Tần Dĩ Duyệt bỏ vào bên trong balô nhỏ, nói: "Em trước thử làm, nếu quá mệt mỗi không cách nào chăm sóc thì cũng đừng miễn cưỡng."

"Tôi biết. Thời gian không còn sớm, anh trở về đi."

"Được." Hạ Kiều Yến đứng lên, động tác tự nhiên mà ở trên trán Tần Dĩ Duyệt hôn một cái, "Dưỡng thương cho tốt, tranh thủ trước hôn lễ của chúng ta chăm sóc tốt, đừng để lại tiếc nuối gì."

"Tôi biết rồi, anh đi đường cẩn thận."

Hạ Kiều Yến sờ lên cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo, cầm lấy áo khoác đi xuống lầu.

Tiểu Bảo đợi sau khi Hạ Kiều Yến rời đi, đứng thẳng người, dùng sức ở chỗ Hạ Kiều Yến vừa rời đã hôn Tần Dĩ Duyệt hôn lấy mấy cái.

Tần Dĩ Duyệt nghe tiếng Hạ Kiều Yến cùng bố mẹ nói chuyện, tạm biệt với nhau, lúc phát hiện được động tác của Tiểu Bảo, nhin không được bật cười.

"Con đây là cùng ba ba của con so sánh sao?"

Tiểu Bảo không để ý tới cô.

Tần Dĩ Duyệt kiểm tra miệng vết thương trên bàn chân nhỏ của nhóc, nhìn thấy xung quanh vết thương đều khô ráo, không có nước vào, nhưng vẫn thay đổi cho nhóc thuốc xức ngoài cùng băng gạc.

Sau đó đem thân thể nho nhỏ nhét vào chăn bông mềm mại, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc Tần Dĩ Duyệt đóng cửa phòng tắm, dường như nghe được tiếng báo tin nhắn của điện thoại di động.

Cô không để ý lắm, đi vào tắm rửa.

Tiểu Bảo bò lên, không có một tí cảm giác áy náy vì đã lén nhìn, ấn mở xem tin nhắn.

Tiểu An: Chị Tần, em vừa rồi cùng trợ lý Trường khoa đi xử lý chuyện người bệnh uống axit, nhìn thấy Hồ Mộng Kỳ cũng có ở đó. Chuyện ngày hôm nay rất có thể là do Hồ Mộng Kỳ làm đấy, chị quay lại nhớ cẩn thận một chút.

Tiểu Bảo nhìn dòng chữ đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia giảo hoạt.

Cầm ipad nhỏ của mình, viết một hàng chữ.

Hàng chữ đó còn chưa viết xong, đã nhận được tin nhắn của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến: Ranh con, lại chơi ipad rồi, sau này cho con mang giấy cùng bút đi ra ngoài!

Tiểu Bảo bất mãn mà hừ một tiếng, đem dòng chữ đánh xong, mới gửi qua.

Tiểu Bảo: Đều là baba, để cho người phụ nữ của con bị người khi dễ!

Hạ Kiều Yến: Thiếu hiệp, chứng tự bé còn chưa có chữa cho tốt, lại còn thêm cái chứng tưởng tượng.

Tiểu Bảo: Ai bảo baba suốt ngày đi ra ngoài treu hoa gheo nguyệt, hiện tại Tiểu Duyệt Duyệt bởi vì baba mà bị người khi dễ.

Hạ Kiều Yến: Nói rõ ràng!

Tiểu Bảo: Baba đi tra chuyện xảy ra trong bệnh viện hôm nay đi. Nếu của Tiểu Duyệt Duyệt của con lại bị thương, con sẽ không để yên cho người đâu!

Hạ Kiều Yến: Đem chuyện con đã biết nói cho baba nghe.

Tiểu Bảo: Hồ Mộng Kỳ, bác sĩ bệnh viện Nhà Đức.

Hạ Kiều Yến: Đã biết. Biến đi ngủ!

Tiểu Bảo gửi thêm bạn WeChat cùng QQ cho Tần Dĩ Duyệt, sau đó mới ngoan ngoãn logout, lại ở trên ipad tìm chương trình học hôm nay để xem.

Baba của nhóc không miễn cưỡng nhóc đến trường học, nhưng không có nghĩa là nhóc không cần học tập.

Trái lại, chương trình học của nhóc so với mấy đứa trẻ bình thường càng tóm gọn hơn, độ khó cũng lớn hơn nhiều.

[1]Diễm áp quần phương (艳压群芳):

Diễm áp (艳压): là diễm áp quần phương rút gọn lại.

Hoa thơm cỏ lạ (群芳): các loại diễm lệ, hương thơm hoa cỏ; tại đây ví von thành những người con gái, những mỹ nhân.

Diễm áp quần phương ý nghĩa: chỉ các loại diễm lệ, hương thơm hoa cỏ, trong đó một loại hoa đặc biệt xinh đẹp, đem những thứ khác đều so không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đàn ông quá đẹp trai, cũng không phải là chuyện tốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong chương trình dạy cũng có vài bạn cùng tuổi nhóc.

Baba nhóc mời rất nhiều thầy giáo chuyên nghiệp đến giảng dạy trực tiếp hoặc giảng gián tiếp qua internet, bản thân họ cũng sẽ thỉnh thoảng kiểm tra bài tập của nhóc.

Khi gặp vấn đề, ông già cũng không nói với nhóc. Chỉ dùng một loại ánh mắt ngốc nghếch mà nhìn nhóc, khiến nhóc rất không thích loại cảm giác này.

Tần Dĩ Duyệt rửa mặt đi ra, nhìn thấy Tiểu Bảo ngồi ở trên giường chuyên tâm mà nhìn ipad. Lỡ tai mang tai nghe nhỏ, bước chân liền nhẹ nhàng hơn.

Lúc đi đến bên giường. Tò mò nhìn lướt qua. Phát hiện là đang xem video đấu kiếm, phụ đề là Tiếng Anh đấy.

Cô âm thầm tắc lưỡi, không có cùng nhóc nói chuyện. Cà nhắc xuống dưới lầu uống sữa nóng.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt như thường lệ đi làm, vừa lái xe đi vào bãi đỗ xe, đã bị nhân viên bảo vệ ngăn lại.

Tần Dĩ Duyệt khó hiểu mà hạ kính xe xuống. Hỏi: "Đội trưởng Lý. Làm sao vậy?"

"Bên khoa máu xảy ra chuyện, cùng bác sĩ Tần có chút liên quan, cô cần hiểu một chút về tình hình hiện tại."

"Khoa máu?"

"Đúng."

"Tôi trước tiên đem xe đỗ trong bãi, tôi sẽ sang đó sau."

Đội trưởng Lý gật đầu. Lui về sau một bước.

Tần Dĩ Duyệt đem chiếc xe đỗ ở vị trí cũ, trong lòng có chút nghi ngờ.

Cô công tác bên ngoại khoa, bình thường cùng khoa máu tiếp xúc không nhiều lắm. Công việc cũng không qua lại nhiều.

Cô không rõ, cô có thể cùng người bên khoa máu có liên quan gì.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ như vậy, nhưng vẫn đi thang máy đến chỗ tầng trệt bên khoa máu.

Lúc này, còn không phải giờ làm việc, khoa máu đã có rất nhiều người chen nhau.

Trong đám người còn có tiếng người khóc.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái tiếng khóc kia thì nhú nhú mày.

Đó là tiếng của Hồ Mộng Kỳ.

Tần Dĩ Duyệt vốn muốn ở trong đám người nghe một chút. Nhưng đội trưởng Lý sau khi thấy cô đến, liền cách cả đám người kêu lên: "Bác sĩ Tần, mời cô qua đến bên này."

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Tần Dĩ Duyệt lúc này trong ánh mắt chú ý của mọi người, bước đến.

Hồ Mộng Kỳ nằm sấp trên bàn công tác của mình khóc đến hai mắt đỏ bừng, hung dữ mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt bình tĩnh mà nhìn lại cô ta, trên mặt không có biểu cảm gì.

Hồ Mộng Kỳ nức nở nói: "Bác sĩ Tần, tôi với cô không thù không oán, cô tại sao phải hại tôi như vậy?"

"Tôi đã làm cái gì khiến cô hiểu lầm vậy?" Tần Dĩ Duyệt hỏi.

"Báo cáo tôi đưa cho khoa Phẫu thuật các cô bị người khoa cô trả lại, lại để cho bệnh nhân của tôi bệnh tình chuyển biến xấu, hôm nay tôi khiếu nại tôi. Đây không phải là do cô làm đấy sao?"

"Tôi không thấy bất kỳ tài liệu và báo cáo nào được gửi bởi Khoa Máu vào ngày hôm qua. Cô có chắc chắn đã đưa nó cho tôi không?"

"Cô còn nói dối, tôi rõ ràng là tự tay đưa cho cô."

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hồ Mộng Kỳ, thật là có chút đau đầu.

Cô hiện tại xác định Hồ Mộng Kỳ thật sự đã gài bẫy cô, "Bác sĩ Hồ đã cố ý nói như vậy, vậy thì mong cô nói cụ thể khoảng thời gian cô đem bằng báo cáo đưa cho tôi, sau đó để cho đội trưởng Lý điều tra bằng cách lấy video trong camera giám sát, xem thử việc này có phải là thật hay không. Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt."

"Cô trả lại báo cáo, vì sao lại không dám thừa nhận?"

"Nếu như tôi có trả lại, vậy tôi có lý do gì không thừa nhận?"

Hồ Mộng Kỳ bị cô hỏi làm sửng sốt, lúng túng sau một lúc mới lên tiếng: "Cô muốn trả thù tôi."

"Cô suy nghĩ nhiều rồi."

Hồ Mộng Kỳ lắc đầu, "Cô cho rằng chuyện người nhà bệnh nhân gây sự ngày hôm qua là do tôi xúi giục họ, nên cô mới trả thù tôi?"

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn Hồ Mộng Kỳ, có chút không rõ cô ta đang nói cái gì.

Hôm qua chuyện mấy người nhà bệnh nhân gây sự là do Hồ Mộng Kỳ đứng sau xúi giục?

Cô bình thường hình như cùng Hồ Mộng Kỳ không có tiếp xúc, cô ta tại sao phải nhằm vào cô?

Biểu cảm kinh ngạc cùng trầm tư của Tần Dĩ Duyệt, rơi tạt trong mắt người khác liền có chút thâm ý.

Hồ Mộng Kỳ thấy phản ứng của cô như vậy, trong lòng đã nắm chắc, trách móc, "Đội trưởng Lý, anh phân xử đi. Tần Dĩ Duyệt vừa rồi biểu cảm phải là trong lòng có quỷ hay không? Nếu như cô ta không có làm như vậy, cô ta vì sao không phản bác trước tiên?"

"Cô ấy tại sao phải phản bác?" Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc đột nhiên vang lên.

Tần Dĩ Duyệt nghe được cái tiếng nói đó, trong lòng có chút tình cảm ấm áp.

Đột nhiên cũng đã hiểu được tại sao Hồ Mộng Kỳ lại chĩa mũi nhọn vào cô.

Tất cả đều liên quan đến người đàn ông này!

Chuyện Hồ Mộng Kỳ mê luyến Hạ Kiều Yến ở trong bệnh viện mọi người đều biết, mà cô lại là vợ của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến chậm rãi đi đến bên người Tần Dĩ Duyệt, nói: "Tôi có bằng chứng chính xác về việc Hồ Mộng Kỳ liên hợp người nhà bệnh nhân đó gây khó dễ cho vợ tôi, còn có video Hồ Mộng Kỳ nói dối ý muốn làm hãm hại vợ tôi, chỉ trích vợ tôi không làm hết chức trách, tôi cũng có thể cung cấp. Nếu như mọi người còn có nghi ngờ gì, tôi còn có thể cung cấp những bằng chứng khác."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy không để lại dấu vết mà giật giật vạt áo Hạ Kiều Yến vài cái.

Hạ Kiều Yến nghiêng đầu nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nói tiếp, "Tôi nghĩ bác sĩ Hồ đã hiểu lầm cái gì đó, mới có thể nói là tôi không nhận tài liệu báo cáo của khoa máu. Chuyện này làm phiền

đội trưởng Lý điều tra rõ ràng, cho chúng tôi song phương một câu trả lời. Hiện tại đã đến giờ làm việc rồi, tất cả mọi người mau quay lại làm việc, tôi tin tưởng đội trưởng Lý nhất định sẽ cho mọi người một đáp án chính xác đấy."

**

Hạ Kiều Yên và Tần Dĩ Duyệt cùng nhau đi đến bãi đỗ xe.

Tần Dĩ Duyệt nhẹ nhàng thở ra, "Hạ tổng, cảm ơn anh đã anh hùng cứu mỹ nhân."

Hạ Kiều Yên hừ một tiếng, hiển nhiên không hài lòng cách xử lý của Tần Dĩ Duyệt, "Dĩ Duyệt, em một sự nhện chín sự lành, không nhất định sẽ đối lấy người đó có ơn tất báo."

"Tôi biết. Tôi không nói dối anh, tôi cũng không biết chuyện này tôi làm là đúng hay không đúng?"

"Hà?"

"Một mặt, tôi cảm thấy tất cả mọi người đều không dễ dàng gì, khi chuyện này không thể không ngưng lại, có thể dừng để cho họ cảm thấy quá xấu hổ. Tôi và Hồ Mộng Kỳ cũng không có cái gì gọi là thâm cừ đại hận, không đủ để vì chuyện này mà khiến cho cô ta mất việc được. Mặt khác, tôi cảm thấy, cô ta dám vì hãm hại tôi mà lấy thân thể bệnh nhân ra đùa giỡn, một người bác sĩ quá nguy hiểm như vậy, không nên đứng ở trong đội ngũ bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc.."

"Nhưng em vẫn để cô ta đi."

"Cứ thử xem, nếu cô ta không có ý thức được tầm quan trọng của chuyện này, cô ta sẽ ngã xuống đấy."

Hạ Kiều Yên lắc đầu, "Hành động cùng cách nghĩ của em, tôi không đánh giá, bản thân em phải chú ý nhiều hơn."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt rất chân chó mà giúp anh mở cửa xe, "Hạ tổng, ngài khổ cực rồi, mời."

Hạ Kiều Yên buồn cười mà nhìn cô, ngồi vào trong xe, khởi động xe khởi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Hạ Kiều Yên xe biến mất trong tầm mắt, sau đó mới quay người về văn phòng.

Vừa đi vừa nghĩ, Hạ Kiều Yên có được gọi là *lam nhan họa thủy*[1] không nhỉ?

Quả nhiên đàn ông quá đẹp trai, cũng không phải là chuyện tốt.

**

Chuyện Hồ Mộng Kỳ rất nhanh ở trong bệnh viện truyền ra, trải qua đội điều tra của bảo an, cũng xác định được chuyện gây xự của người nhà bệnh nhân kia cùng cô ta có quan hệ, tài liệu báo cáo khoa máu đưa ra cũng là cô ta bịa đặt cố ý hãm hại Tần Dĩ Duyệt.

Hai chuyện này vỡ lở, khiến cho Hồ Mộng Kỳ ở trong bệnh viện vô cùng không tốt.

Trái lại, những nghịch lý này không xảy ra trên người Tần Dĩ Duyệt.

Bởi vì Hạ Kiều Yên đã mấy lần ra mặt, đều đã chứng minh một chuyện -- Hạ Kiều Yên đối với Tần Dĩ Duyệt là rất nghiêm túc.

Điều này lại để cho thái độ của mọi người đối với Tần Dĩ Duyệt đều có theo chút nịnh nọt.

Kỹ thuật, bằng cấp của Tần Dĩ Duyệt ở bệnh viện Nhã Đức cùng chức vị bác sĩ đã nổi bật rồi.

Hiện tại lại có Hạ Kiều Yên, khiến cho mọi người đối với cô chú ý nhiều hết mức.

Tất nhiên, cũng sẽ có tiêu cực.

Chỉ là những ảnh hưởng tiêu cực này, không người nào ở trong bệnh viện dám nói.

Lam nhan họa thủy[1]: Tương tự như *Hồng nhan họa thủy*. Khác là chỉ đàn ông.

Các tai họa được xếp từ cao xuống thấp: Thủy, hỏa, đạo, tặc. Nghĩa là chiến tranh còn xếp sau cùng.

Hồng nhan được ví với họa thủy, là cái họa lớn nhất. Ngoài ra còn tiềm ẩn một ý nghĩa, "thủy" bao giờ cũng mềm mại, thân cận, không có những biểu hiện đáng sợ như lửa, trộm cướp và chiến tranh. nhưng hiệu quả tàn phá thì "hết sạch". Hay đơn giản hơn là "Sắc đẹp là mầm tai họa".

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD @GameSo_BBB

Vote và cmt để cổ vũ tớ nhé^^

Editor: Game So (GameSo_BBB)

Hôm nay là 19/08/2018

Tròn 12 năm debut của BIGBANG rồi.3

BIGBANG Sinh nhật vui vẻ =))))))

#HappyDebutDay =))))))

#12years

#BIGBANG12thANNIVERSARY

#VIPUntilWhenever

Btw, hôm qua là sinh nhật G-DRAGON tròn 31 tuổi.

Anh iu sinh nhật vui vẻ ☺☺☺

Đào chúc Baba và các chú sinh nhật vui vẻ:3

Chị Mận đi chơi rồi nên không chúc được =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiểu tam trong truyền thuyết

Tần Dĩ Duyệt đại khái có thể đoán ra được sau lưng bọn họ sẽ nói như thế nào, chắc là sẽ chưa xốt nói cô gả cho một người đàn ông đã kết hôn hai lần, kết hôn cái liền là mẹ kế của đứa bé rồi.

Cô không phải rất để ý người khác nói gì, cô biết rõ chân tướng sự tình như thế nào là được, người khác nói cái gì là chuyện của người khác, không cần phải đi cãi lại làm gì.

Trong tiếng bàn tán của mọi người, rất nhanh đã đến trước một ngày Tần Dĩ Duyệt kết hôn, cô lái xe Polo xe của mình đi về nhà.

Vừa về đã gặp mẹ cô đang đầu khâu kịch liệt với một loạt bác gái.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng dừng xe chạy đến.

Còn chưa tới bên cạnh, đã nghe thấy tiếng Lạc Minh Mị mắng: "Nói con tôi nuôi con chồng trước, miệng phải làm cho sạch sẽ tí đi! Mấy người hâm mộ ghen ghét nên nói ra, đừng có mà tán dóc liên phun ra mấy cái lời khó nghe này! Lần sau lại để cho tôi nghe được, thì đừng trách tôi không khách khí. Mấy người muốn phân rõ phải trái. Tôi sẽ phân rõ phải trái với mấy người, muốn dồn ép tôi, tôi liền dồn ép mấy người, sau này gặp tôi mấy người sẽ phải đi đường vòng đấy!"

Mấy người họ thấy không tốt, lại nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt đi tới. Nhao nhao tán.

Tần Dĩ Duyệt đi đến bên người Lạc Minh Mị đang tức giận. "Mẹ, nghe con, đừng nóng giận nữa. Tức giận sẽ không tốt cho cơ thể."

Lạc Minh Mị tức giận trừng mắt nhìn cô. "Đừng có lộ ra nhiều gai mắt, con phiền chết đi được."

"Đừng mà, con cũng sắp kết hôn. Mẹ nhin vài ngày nữa nhaaa."

Lạc Minh Mị bị lời của cô chọc cho làm khóe miệng cong lên, lại cố ép cho thẳng lại. Hỏi: "Ồ bệnh viện có người nào dám nói xấu con không?"

"Mấy đồng nghiệp so với nhóm bác gái này thì đám bọn họ có yếu điểm, sẽ không ở trước mặt con nói đâu."

Lạc Minh Mị thoả mãn mà gật đầu.

Hai người định rời đi, lại nghe được một tiếng nói chanh chua: "Đem con gái gả cho người đàn ông đã từng kết hôn. Bà làm mẹ còn có mặt mũi sao hả?!"

Lạc Minh Mị dừng bước, thả tay Tần Dĩ Duyệt, bà bước lại mấy bước.

Ngay lúc mọi người không kịp phản ứng, tặng cho người đàn bà vừa nói lời kia mấy cái tát.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Lạc Minh Mị còn chưa hết giận, đem tay áo xắn lên, chống nạnh, ngón tay chỉ cái mũi bà ta, mắng "Tôi đã nói là đừng có khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi rồi! Nhà người ta qua mấy ngày liền đánh rầm một cái, bà quản được hay sao hả? Con gái của tôi gả cho người đàn ông đã từng kết hôn thì làm sao? Có bản lĩnh thì con gái của bà cũng gả cho một người đàn ông từng kết hôn như Hạ Kiều Yên cho tôi xem, làm được sao? Nếu rảnh rồi đi nhiều chuyện thì không bằng nhìn tự soi gương mấy lần, nhìn xem phẩm chất đạo đức của mình có còn hay không!"

"Bà..." Người phụ nữ kia bị Lạc Minh Mị tặng cho mấy cái tát, đánh cho hồ đồ, ghen hống trợn trối nhìn thật lâu, mới ngồi xuống mặt đất khóc.

Lạc Minh Mị chẳng muốn nhìn bà ta, quét mắt đám bác gái đang vây xem, "Lần sau lại để cho tôi nghe được mấy lời vo ve này, thì lúc đó cũng không phải là chuyện mấy cái tát rồi!"

Nói xong, Lạc Minh Mị kéo Tần Dĩ Duyệt đi.

Tần Dĩ Duyệt bị người nhà bệnh nhân từ phía sau lưng đẩy một lần, hiện tại có chút bóng ma, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn sau lưng.

Hành động này làm cho đám bác gái kia sợ hãi, nhanh như chớp mà tản ra, chỉ còn lại một bà bác đang ngồi dưới đất.

"Lạc phu nhân, mẹ lại khí phách rồi. Lần sau việc này mẹ chỉ cần nháy mắt, còn lại con sẽ làm"

Lạc Minh Mị lắc lắc tay vừa rồi đánh người, "Những người này là rảnh rồi sinh nông nổi, trong nhà mình có chuyện xấu thì không xử lý cho tốt, suốt ngày chỉ trò chuyện nhà người ta. Trầm sò như vậy tại sao không làm tổng thống đi?! Lần này nếu không làm cho mấy bà già đó sợ, về sau lời khó nghe tới đâu cũng dám nói."

"Mẹ, thật xin lỗi. Nếu con..."

"Dừng lại! Con có chuyện gì hả?! Hạ Kiều Yên tốt, quan tâm người khác nói làm gì, con hạnh phúc là đủ rồi."

"Yes Sir."

Lạc Minh Mị hừ hừ hai tiếng, "Ai gia đánh người, đánh tay đau, không muốn xuống bếp."

"Tiểu nhân sẽ đến."

"Coi như con thức thòi."

"Bị đánh người lúc mẹ đánh bà ta làm cho kinh điển, trước ôm đùi cái đã." Tần Dĩ Duyệt cười hề hề nói.

"Ôm, dù sao con cũng ôm không được mấy ngày nữa."

Tần Dĩ Duyệt dừng ở vai Lạc Minh Mị, hai người cùng lên lầu.

**

Buổi tối, cả nhà đơn giản ăn xong bữa tối, sau đó Tần Dĩ Duyệt trở về phòng mình.

Hai bộ lễ phục, một Trung một Tây trong mấy ngày hôm trước đã được đưa tới.

Tần Dĩ Duyệt đứng trước tủ quần áo nhìn hai bộ quần áo kia, cô có cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên.

Là tin nhắn của Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến: Em đang làm gì?

Tần Dĩ Duyệt: Chuẩn bị ngủ. Anh thì sao?

Hạ Kiều Yến: Tôi ở sân bay, có chuyện cần tạm thời xử lý.

Tần Dĩ Duyệt: Hôn lễ có kịp không?

Hạ Kiều Yến: Không có vấn đề. Sợ em lo lắng, sớm nói cho em một tiếng

Tần Dĩ Duyệt nhìn mấy chữ này, cười cười, trả lời: "Có giải thích của anh là đủ rồi."

Hạ Kiều Yến: Nghi ngại thật tốt, ngày mai tôi đi đón em.

Tần Dĩ Duyệt: Được.

**

Sân bay.

Hạ Kiều Yến nhìn tin tức của chuyến bay nào đó, cất điện thoại, mặt không biểu tình mà nhìn màn hình led của sân bay.

Rất nhanh, đường VIP liền có một đám người đi ra.

Bọn họ một tay kéo vali, một tay đẩy giường.

Hạ Kiều Yến bước nhanh đi tới, nhìn thấy trên giường là một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, con mắt tối thêm vài phần.

Anh lạnh giọng hỏi: "Bây giờ là tình huống như thế nào?"

"Ôn tiểu thư thân thể suy yếu, không nên bay trong thời gian dài, cần lập tức nhập viện quan sát."

"Tôi đưa cô ấy đi."

"Làm phiền Hạ tiên sinh rồi."

Một đoàn người đem Ôn Hân Mạt cẩn thận từng li từng tí mà ôm vào xe Hạ Kiều Yến, sau đi lên một chiếc xe khác.

Sau khi Hạ Kiều Yến lái xe ra khỏi sân bay, Ôn Hân Mạt mới miễn cưỡng thanh tỉnh vài phần.

Hạ Kiều Yến theo kính chiếu hậu nhìn thấy động tĩnh của cô ta, đem xe ngừng lại, âm thanh lạnh nhạt nói: "Cô đã tỉnh."

Ôn Hân Mạt mở đôi mắt sáng như sao, sau đó nở nụ cười dịu dàng. "Nguyện vọng ngày hôm qua của em đã trở thành sự thật rồi."

"Nguyện vọng gì?"

"Em nghĩ tới lúc em tỉnh dậy, người đầu tiên em nhìn thấy là anh. Không nghĩ tới điều này lại trở thành sự thật."

"Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần cầu nguyện."

"Việc nhỏ cũng muốn hứa, em có thể hứa nguyện đã không nhiều lắm rồi." Ôn Hân Mạt không biết nghĩ tới điều gì, ánh sáng trong con mắt ảm đạm thêm vài phần.

Mặt của cô ta vốn có chút tái nhợt, chỉ có mắt đặc biệt sáng.

Khiến ánh mắt của cô ta tối xuống, để cho người khác cảm thấy một đóa hoa nở rộ thất bại.

Hạ Kiều Yến không có lên tiếng an ủi, nói: "Tôi đưa cô đi bệnh viện, cô ở đó ngủ một giấc."

"Sau đó anh về nhà, ngày mai trở thành chồng của một người phụ nữ khác, phải không?"

"Cô không nên biết những chuyện này."

Ôn Hân Mạt nước mắt lập tức đọng trên hốc mắt, "Kiều Yến, em, em không có biện pháp để mình hết yêu anh, em ở nước ngoài gặp người trong thời gian dài như vậy, em còn không có cách nào quên anh. Anh khiến cho em phải làm sao bây giờ? Em không có khả năng yêu người khác, lại không có tư cách yêu cầu anh cái gì. Em cảm thấy em mệt mỏi quá, so với lúc khỏe mạnh còn mệt mỏi hơn."

"Cô dưỡng bệnh cho tốt, không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Em không thể." Ôn Hân Mạt nước mắt trơn trượt xuống, tay thon gầy run rẩy mà cầm chặt tay Hạ Kiều Yên.

Hạ Kiều Yên tay cứng đờ, lại không có rút ra.

Ôn Hân Mạt đem tay Hạ Kiều Yên đặt đến bên tai nhẹ nhàng vuốt ve, nức nở nói: "Em muốn gả cho anh, thật sự rất muốn."

"Ngày mai tôi kết hôn."

Ôn Hân Mạt trong chốc lát nước mắt rơi như mưa, rung giọng nói: "Kiều Yên, anh cho em một cơ hội có được không? Em sẽ dưỡng bệnh cho thật tốt, cũng sẽ chăm sóc tốt Tiểu Bảo, đem thằng bé như con trai ruột mà nuôi nấng yêu thương."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hôn lễ

"Trước dưỡng bệnh cho tốt, chuyện khác sau này hãy nói."

Ôn Hân Mạt bờ môi run rẩy vài cái, trong lòng hiện lên một tia vui sướng.

Đây là lần đầu tiên Hạ Kiều Yên không có trực tiếp cự tuyệt cô.

Cô vội vàng mà hỏi: "Kiều Yên. Anh đồng ý với em sao?"

"Bây giờ việc cấp bách của cô là dưỡng bệnh, đừng có suy nghĩ lung tung."

"Có những lời này của anh, em nhất định cố gắng dưỡng thân thể cho tốt."

Trên mặt cô còn có nước mắt chưa khô, cùng với nụ cười của cô, rất giống đóa hoa mềm mại sớm mai.

Trên mặt cánh hoa còn dính lấy giọt sương, vô cùng làm cho người thương yêu.

Hạ Kiều Yên thu lại tay của mình. Quay người một lần nữa khởi động xe.

**

Tần Dĩ Duyệt mơ một giấc mơ rất mệt mỏi.

Mơ rằng cô mặc váy cưới, ở trong nhà đợi thật lâu, Hạ Kiều Yên lại không đến. Cũng không có gọi điện thoại cho cô.

Người Hạ gia cũng không có tới.

Người đến lại là mấy bác gái trong khu cư xá, đám bọn họ giống như cá ăn thịt người, miệng đóng miệng mở, như là muốn cắn chết cô.

Cô rất sợ hãi. Mặc váy cưới chạy ra ngoài, lại nhìn thấy Hạ Kiều Yên cùng một người phụ nữ khác cử hành hôn lễ.

Váy cưới của người phụ nữ kia giống y như đúc váy cưới trên người cô đang mặc.

Khuôn mặt cô ta mơ hồ không rõ, thẹn thùng mà dựa vào vai Hạ Kiều Yên, mỉm cười nhìn cô. Nói: "Tôi đã trở về, người thế thân là cô có thể đi rồi."

...

Tần Dĩ Duyệt đột nhiên mở mắt, từ trên giường ngồi dậy. Mới phát hiện đó là mơ.

Cô sờ lên áo ngủ đồ đầy mồ hôi ẩm ướt, lắc đầu bật cười.

Rõ ràng là giữa mùa đông nhưng cô lại ra mồ hôi lạnh.

Vừa nghĩ tới cái giấc mơ đó. Tâm tình của cô cũng có chút sa sút.

Có phải vì cô cảm thấy không an toàn nên mới mơ như vậy?

Hi vọng trong mơ cùng thực tế là trái ngược nhau, nếu không thì, cô thật không biết nên xử lý như thế nào đối với loại vấn đề khó giải quyết này.

Tần Dĩ Duyệt bới bới tóc, dứt khoát đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, liền thay quần áo đi xuống lầu.

Dưới lầu, tiệm váy cưới đã cho thợ trang điểm cùng trợ lý trang điểm của cô đến rồi.

Lạc Minh Mị thấy đôi mắt gấu mèo sáng ngời của cô, khẽ nói: "Bảo bối, có thể thoát khỏi tay mẹ con rồi, nên kích động ngủ không được rồi hả?"

"Con đây không phải nghĩ đến việc phải rời xa mẹ đến mất ngủ luôn sao?" Tần Dĩ Duyệt cười hề hề mà ôm lấy cổ Lạc Minh Mị, nhẹ nhàng lay động.

"Bớt nói lời vô nghĩa, tranh thủ thời gian đi ăn điểm tâm. Ăn xong, sẽ trang điểm rồi đi. Nhịn con 26 năm, rốt cục có thể đem con đuổi ra khỏi cửa rồi, thật không dễ dàng. Lúc không có người lấy con, mẹ lo lắng con muốn hồng trong tay của mẹ, mẹ nhìn con vài thập niên, mắt của mẹ nước mắt đều muốn rớt xuống rồi. Hiện tại rốt cuộc cũng được giải phóng."

Tần Dĩ Duyệt chịu không được mà quát: "Đồng chí Tần Thu Dương, quản vợ của người đi, bà ấy ghét bỏ con gái của baba quá rõ ràng rồi, trái tim thủy tinh của con muốn vỡ thành vạn mảnh." "

"Đồng chí Tần Thu Dương cũng là nghĩ như vậy, ông ấy chỉ là không đành lòng hành hạ con." Lạc Minh Mị nói.

"Đi, con không ý kiến gì nữa, trước tuyệt giao nửa giờ." Tần Dĩ Duyệt khẽ nói.

Thợ trang điểm cùng trợ lý bị hai người chọc cho ngả nghiêng.

Tần Dĩ Duyệt ăn quá bữa sáng đơn giản, sau đó thì ngồi vào trước gương để cho thợ trang điểm trang điểm cho cô.

Trang điểm tỉ mỉ, căn bản nhìn không ra đôi mắt quầng thâm bắt mắt của cô.

Tần Dĩ Duyệt không thường xuyên trang điểm tỉ mỉ cho mình, khi sắc mặt kém thì đơn giản thô bạo mà son môi một chút, sau đó thoa chút kem, để cho sắc mặt tốt hơn, rất ít khi trang điểm cho mình một cách cẩn thận.

Hiện tại trang điểm cho cô dâu, tựa như thay đổi cả một người.

Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, mũi môi xinh đẹp, linh động, mặt mày trong veo, cơ hồ tìm không ra bất cứ chỗ thiếu hụt nào, nghiêm nhiên là một cô dâu hạnh phúc.

Tần Dĩ Duyệt nhìn chính mình trong gương, nở nụ cười sáng lạn.

Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương cũng rất hài lòng với khuôn mặt của cô.

Hạ Kiều Yến lúc mười giờ sáng đến.

Anh cả người khoác lên bộ âu phục đen, mặc áo sơ mi trắng, từ trên xuống dưới, ngoại trừ có quần áo bản thân tân trang bên ngoài, không còn thêm bất cứ thứ gì.

Nhưng như cũ, lúc xuất hiện, đều đem ánh mắt mọi người hấp dẫn.

Cơ thể anh vốn đã ở đỉnh cao trong nhiều năm, còn được đánh bóng bằng chất lượng cuộc sống tốt nhất.

Lúc nhìn thấy Hạ Kiều Yến, Tần Dĩ Duyệt cảm giác, cảm thấy trên người anh có gì đó để cho cô cảm giác lạ lẫm.

Nhưng mà đó là tưởng tượng cô cùng Hạ Kiều Yến từ khi biết đến khi kết hôn cũng không quá một tháng, chưa nói nhiều quen thuộc.

Trợ lý Hạ Kiều Yến đem tiền lì xì gửi cho mọi người ở chỗ này.

Hạ Kiều Yến mỉm cười mà dắt tay Tần Dĩ Duyệt, đi đến trước mặt Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị, "Ba mẹ, con hôm nay đem Duyệt Duyệt lấy đi, hai người cũng không thiếu đi đứa con gái, mà là nhiều hơn một đứa con trai, mong hai người đối với chúng con yên tâm."

Lạc Minh Mị một giây trước còn cười tủm tỉm mà mọi người trong phòng, nghe được Hạ Kiều Yến nói như vậy, nước mắt lập tức rớt xuống.

Tần Dĩ Duyệt hốc mắt cũng đỏ lên.

Tần Thu Dương vỗ vỗ lưng Lạc Minh Mị, "Bà đó, khổ sở khóc, cao hứng cũng khóc. Duyệt Duyệt xuất giá là chuyện tốt, vui vẻ lên chút."

Lạc Minh Mị hít hít cái mũi, "Tần Dĩ Duyệt, con kết hôn rồi, nếu như dám không về nhà mẹ đẻ, mẹ liền đánh gãy chân chó của con."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy liếc mắt, "Mẹ, mẹ như vậy sẽ mất đi cục cưng của mẹ đấy."

Cô nói làm cho mọi người đều cười to.

Hạ Kiều Yến cũng nhin không được nữa bật cười.

**

Dưới lầu.

Dùng hơn mười chiếc xe hoa tinh xảo, dẫn tới toàn bộ người trong tiểu khu có đủ.

Hạ Kiều Yến ôm Tần Dĩ Duyệt vào chiếc xe đầu tiên trong đoàn xe, Tần Dĩ Duyệt mới hỏi: "Anh tối hôm qua ngủ không ngon? Là công ty xảy ra vấn đề sao?"

"Không có xảy ra chuyện gì, em đừng nghĩ nhiều."

Nghe anh nói như vậy Tần Dĩ Duyệt cũng không hỏi thêm gì, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa xe, mọi người đứng im lặng hồi lâu đủ để nhìn đoàn xe quy mô lớn, không ít cô gái trẻ trong mắt đều là hâm mộ.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ánh mắt của các cô gái ấy, khóe miệng cười yếu ớt.

Xe đi hơn nửa canh giờ, đứng trước khách sạn Crown.

Khách sạn này cùng Hạ gia ký hợp đồng, chuyên môn phụ trách hôn lễ công việc cùng hai nhà khách mời vào ở.

Người thân, bạn bè, đồng nghiệp, bạn bè kinh doanh của Hạ gia, Tần gia có thể đến đều đến cả rồi.

Xe hoa dừng lại, Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy liền chạy ra đón.

Lâm Nhụy cười dò quan sát Tần Dĩ Duyệt, "Cô dâu mới hôm nay thật xinh đẹp."

"Cảm ơn mẹ khích lệ, con hôm nay nhất định có thể đập phát chết luôn tất cả mọi người." Tần Dĩ Duyệt cũng sửa lại xưng hô, sau đó nghịch ngợm mà mở trừng hai mắt.

"Đứa nhỏ này." Lâm Nhụy che miệng bật cười, "Trước hết để cho Kiều Yến mang con đến phòng nghỉ ngơi, hôm nay người đến quá nhiều, con không cần gặp từng người, về sau giao thiệp nhiều hơn tự nhiên sẽ nhận biết bọn họ. Mẹ và bố, cùng Kiều Yến tiếp đãi là được."

"Không được đâu mẹ, con lười biếng như vậy thì làm sao?"

"Không có việc gì. Nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Tần Dĩ Duyệt cũng không có kiên trì, cô xác thực không hiểu rõ lắm công việc trong hôn lễ, nhìn thấy mẹ cùng baba cũng xuống xe rồi, mới đi theo một cô lễ tân đến phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ, Dương Nhã Vi cùng Tiểu An đã ở đó chờ rồi.

Tiểu An vừa nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt liền khoa trương mà ôm lấy cô, "Chị Tần, chị đẹp ra rồi nha."

"Nghe em nói những lời này, chị muốn tặng lương cho em."

"Thật vậy à?" Tiểu An vẻ mặt hưng phấn.

"Bệnh viện chúng ta tiền lương là do chị tính toán sao?" Tần Dĩ Duyệt buồn cười mà vỗ vỗ đầu tóc mềm của cô nhóc.

Tiểu An lập tức suy sụp hạ mặt, không muốn đề ý Tần Dĩ Duyệt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cổ áo có dấu hôn

Dương Nhã Vi bị hai người nói trêu chọc nở nụ cười, lấy ra một hộp quà đưa cho Tần Dĩ Duyệt, "Đây là lễ vật của tớ. Chúc bách niên tốt hợp, sớm sinh quý tử cái gì đấy, dù sao may mắn mà nói chính là cậu nào đó. Nên tớ sẽ không nói mấy lời đó đâu."

Tần Dĩ Duyệt nhận lễ vật, cười nói: "Người đến là được rồi. Giờ gửi quà, lần sau có muốn gửi thêm không?"

"Lần sau gửi sẽ hù chết cậu đấy." Dương Nhã Vi cũng cười nói.

"Chị Tần. Đây là của lễ vật của em. Chị nhất định phải thích đó." Tiểu An từ trong túi lấy ra lễ vật, đặt trên phần lễ vật của Dương Nhã Vi.

"Nhìn đóng gói đã cảm thấy lễ vật không lớn."

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong, em phí hết cả đồng tiền mới tìm được đấy." Tiểu An bắt mồm nói.

Tần Dĩ Duyệt đặt xuống hai phần lễ vật. tay ôm lấy hai người, "Cảm ơn hai vị mỹ nữ, trước hết để cho tớ ôm một chút nào."

"Ra về. Người ta là có tiết tháo nha."

"Tiết tháo là cái gì? Có thể ăn sao?"

Ba người cười toe toét mà đùa giỡn trong chốc lát.

Tiểu An đi đến bên máy đun nước kế cửa sổ. Tùy ý ngắm nhìn cảnh ngoài cửa sổ, "Oa, người phụ nữ đó thật xinh đẹp."

"Ở đâu?"

Tần Dĩ Duyệt cùng Dương Nhã Vi cũng tò mò mà đi tới.

Tiểu An chỉ vào ngoài cửa sổ. Về mặt hâm mộ nói: "Chỗ hồ nước đó, cô ấy thật là đẹp, chắc là tiểu thư danh môn chân chính. Khí chất thật là xuất chúng."

Tần Dĩ Duyệt nhìn theo hướng Tiểu An chỉ, nhìn đi ra ngoài.

Đó là một người phụ nữ mặc một bộ váy màu trắng, áo khoác lông hồng nhạt.

Cô ta tóc dài xõa vai, khăn choàng dài, cùng một cái mũ cùng màu với áo khoác ngoài.

Đứng bên cạnh hồ nước, lại để cho người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Ngũ quan rất ôn nhu. Mang theo cảm giác của người vô tội ngây thơ, là cái loại người mà bất cứ người đàn ông cùng người phụ nữ nào vừa nhìn thấy liền rất muốn bảo vệ.

Trên mặt cô ta có chút tái nhợt, yếu ớt, đem cái loại cảm giác này tô đậm, càng thêm dày đặc.

Cô gái đó như là cảm thấy Tần Dĩ Duyệt các cô đang nhìn, xoay đầu lại hướng các cô phát phát tay, dùng khẩu hình miệng nói "Chào mọi người."

"Ah ah ah, em thật sự muốn lớn lên giống như cô ấy."

Tần Dĩ Duyệt liếc nhìn cô nhóc, "Phẫu thuật thẩm mỹ đi."

"Người ta không cần nha."

"Vậy thì chịu thôi."

Ba người nhìn cô gái ngoài cửa sổ, Lạc Minh Mị đẩy cửa vào trong, "Duyệt Duyệt, khách mới hầu như tới hết rồi, đi ra ngoài nhận thức họ hàng bên nhà thông gia."

"Vâng ạ." Tần Dĩ Duyệt đáp.

Ba người lần lượt rời khỏi phòng nghỉ.

Hạ Kiều Yến cùng lúc đó xuất hiện bên cạnh hồ nước.

**

Ôn Hân Mạt nhìn thấy Hạ Kiều Yến đã tới, đứng lên, "Kiều Yến."

"Sao cô lại tới đây?"

"Em muốn nhìn anh một chút." Ôn Hân Mạt nói khẽ.

"Cần quấy!"

"Kiều Yến, em biết rõ hành động của em sẽ chọc đến chuyện của anh, nhưng em thật sự không chế không nổi bản thân em. Ba mẹ em biết rõ sau khi em trở về, đã tức giận đến mức không muốn quan tâm em. Em không biết phải nên làm sao bây giờ? Để cho em trong nháy mắt mất đi anh cùng người nhà, em không chịu được."

Hạ Kiều Yến nghiêm túc nhìn Ôn Hân Mạt, mỗi chữ mỗi câu nói: "Vợ của tôi là Tần Dĩ Duyệt."

Ôn Hân Mạt kinh ngạc mà nhìn Hạ Kiều Yến, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc đến bản thân, "Anh, anh đã nói, anh sẽ chờ em khá hơn mà. Nếu không có anh, em tại sao phải cố gắng chữa bệnh? Tại sao phải mạo hiểm nguy hiểm tính mạng chịu được mười mấy giờ bay?"

"Hân Mạt..."

"Kiều Yến, quyết định này của anh, em không đồng ý. Em vốn không muốn miễn cưỡng anh, em cũng không muốn cho anh có bất kỳ cảm giác bị bắt buộc nào. Thế nhưng mà, em chịu không được chuyện anh thừa nhận những người phụ nữ khác. Em tại sao lại trở nên yếu ớt như vậy anh biết mà, Tiểu Bảo tại sao lại biến thành như vậy, anh cũng còn nhớ rõ. Em là vì cứu Tiểu Bảo mới biến thành như vậy. Người nhà của em cũng là bởi vì em có anh đối với em yêu thương mới có thể không có câu oán hận mà cho chữa trị cho em. Từ khi biết được chuyện anh sắp kết hôn, bọn họ liền mừng em không giữ được anh. Những chuyện này, em cũng có thể chịu được, bởi vì em biết rõ người anh quan tâm là em, em còn có sức lực đi tranh giành, đi thuyết phục bọn họ. Kết quả anh quay người lại liền thừa nhận người phụ nữ khác. Anh có thể lấy cô ta, có thể cùng cô ta kết hôn, em có thể không so đo. Vì đối với chúng tự kỷ của Tiểu Bảo có trợ giúp, em sẽ không bụng dạ hẹp hòi mà đi so đo. Thế nhưng mà, xin anh đừng ở trước mặt em mà thừa nhận cô ta. Như vậy sẽ để cho em cảm thấy được, em trở thành như vậy, một chút giá trị đều không có."

Hạ Kiều Yến nhìn nước mắt Ôn Hân Mạt.

Cô gái này biểu hiện là một người rất dễ dàng khóc, nhưng trên thực tế cô ở trước mặt anh, số lần khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Anh biết rõ, cô đem kiêu ngạo cùng tự tôn bỏ đi để đến tìm anh.

Hạ Kiều Yến trái tim có chút lay động, thò tay vuốt vuốt tóc cô, "Tôi để cho lái xe đưa cô quay trở lại bệnh viện. Nhà của cô cùng tập đoàn Hạ thị hợp tác sẽ không bởi vì tôi kết hôn mà thay đổi, để cho bọn họ không cần lo lắng."

"Còn em thì sao?" Ôn Hân Mạt lã chã - chực khóc mà nhìn Hạ Kiều Yến, "Chúng ta cùng một chỗ ba năm, đều không đủ để cho anh đối với em cầu hôn, anh biết Tần Dĩ Duyệt mới bao lâu, liền khiến cho anh cùng gia đình anh nguyện ý cưới cô ta vào cửa?"

Ôn Hân Mạt thật sự luống cuống.

Hạ Kiều Yến không giống những công tử quyền quý khác, anh không giống như người khác thích cùng phụ nữ thân thiết.

Mà ngay cả bên người, nhân viên công tác bên người cũng phần lớn là đàn ông, nhân viên nữ công tác rất ít.

Khoảng thời gian cùng cô qua lại, bọn họ cũng không có quá nhiều cử chỉ thân mật, nhưng bên cạnh anh ấy chỉ có mình cô.

Lúc Hạ Kiều Yến đột nhiên nói ra có anh có một đứa con trai, cô cùng người nhà cô đều không tiếp nhận nổi.

Cô không để ý Hạ Kiều Yến phản đối việc cùng anh chia tay.

Lúc ấy lại không ngờ tới, có đứa trẻ rồi, lại không có chút nào ảnh hưởng đến mị lực của Hạ Kiều Yến.

Lúc anh trở thành chủ tịch của tập đoàn Hạ thị, dùng thời gian năm năm khiến cho tập đoàn Hạ thị đến đỉnh cao mới, để cho tài lực cùng sức ảnh hưởng cũng không thể nói bằng lời.

Ôn Hân Mạt cũng biết hành động của cô ngay lúc đó gây ra nhiều tổn thương đến Hạ Kiều Yến.

Lúc ấy Hạ Kiều Yến vừa đã mất đi người thân, lại gặp phải áp lực từ tập đoàn, cô còn cùng anh chia tay.

Khoảng thời gian đó không thể nghi ngờ là thời điểm mà anh đau khổ nhất.

Nếu như cô không có gặp được Tiểu Bảo lúc thăng nhóc ấy gặp nguy hiểm mà liều mình cứu nó, cô chỉ sợ cơ hội đứng trước mặt Hạ Kiều Yến một lần nữa cũng không có.

"Tần Dĩ Duyệt là người thích hợp nhất." Hạ Kiều Yến nhạt âm thanh nói, "Hôn lễ đã sắp bắt đầu, tôi điện thoại cho tài xế đến đón cô."

Ôn Hân Mạt ngay lúc Hạ Kiều Yến quay người gọi điện thoại, đột nhiên ôm lấy eo Hạ Kiều Yến, có ý muốn hôn anh.

Hạ Kiều Yến nghiêng đầu tránh qua, tránh né nụ hôn của cô ta.

Môi Ôn Hân Mạt khó khăn lắm mới ở đặt được một nụ hôn trên áo sơ mi trắng của anh.

Hạ Kiều Yến nhú mày nhìn cô, "Cô vẫn nên tự gọi đi thì hơn."

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại rồi đi.

Mà bộ dạng hai người vừa rồi vẫn bị Camera âm thầm quay lại.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Tần Thu Dương đứng ở chỗ mà người điều khiển chương trình chỉ định sau cửa lớn, nghe tiếng âm ỉ ở bên trong.

Chỉ chốc lát sau, bản nhạc hôn lễ vang lên.

Trước mặt cô, cánh cửa lớn đóng chặt cũng chậm rãi hướng hai bên mở ra, sảnh yến hội bên trong, tất cả mọi người đều xoay đầu lại nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy người đàn ông đứng cuối thảm đỏ.

Anh lặng yên đứng ở nơi đó, giống như cây lao thẳng tắp, nhưng lại khiến cho mọi người không thể bỏ qua.

Đứng bên Tần Dĩ Duyệt là Tần Thu Dương đang cười nói: "Bảo bối, baba dắt con đi qua."

"Cảm ơn baba." Tần Dĩ Duyệt khoác cánh tay Tần Thu Dương.

"Vốn baba muốn nuôi con đến năm con 35 tuổi, sau đó mới để cho con kết hôn. Không nghĩ tới năm con 26 tuổi đã phải gả đi ra ngoài rồi."

"Sau này baba cũng có thể tiếp tục nuôi con mà."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Anh cho tôi cổ phần tập đoàn Hạ thị làm cái gì ?

"Đây là chuyện đương nhiên, baba và mẹ của con chỉ có một đứa con gái bảo bối là con, không nuôi con thì nuôi ai." Tần Thu Dương tay vỗ nhẹ tay Tần Dĩ Duyệt. Tiếp tục nói: "Baba đối với gia giáo nhà ta có lòng tin, baba biết rõ con là dạng người gì. Cho dù đến người Hạ gia trong nhà cũng vậy, cũng đừng ủy khuất chính mình. Đề lại tính tình sinh hoạt trước kia. Baba và mẹ con đều hi vọng con có cuộc sống trôi qua thật tốt, không muốn điều ngược lại xảy ra. Con cũng đừng miễn cưỡng. Đem giấy chứng nhận ly hôn quảng trên mặt Hạ Kiều Yến rồi trở về nhà, biết chưa?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy khoe miệng cong lên, hốc mắt lại ẩm ướt. Rung giọng nói: "Baba, con vừa mới kết hôn, baba đã nghĩ đến chuyện con ly hôn rồi."

"Mẹ của con tới hôm qua đã muốn nói với con những lời này rồi. Làm bà ấy ghen hết sức. Baba nói lời này không có ý gì khác. Con sẽ hiểu mà. Con là do baba và mẹ của con cùng chiều, cho dù gả đi ra ngoài cũng sẽ không thay đổi. Chúng ta cùng chiều con hai mươi mấy năm, không phải là để cho con đi vào nhà người ta chịu ủy khuất."

"Con hiểu rồi. Cảm ơn baba."

Baba cô là người có tính cách chặt chẽ, cẩn thận cùng nghiêm khắc. Bình thường rất ít nói.

Trong nhà có cô cùng mẹ nói chuyện chọc cười, khiến cho baba không có chỗ để phát huy.

Nếu như không phải là vì muốn để cho cô yên tâm, baba sẽ không nói như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn người phụ nữ đang đến gần mình. Khoe miệng hơi cười, hướng cô vẫy tay.

Tần Dĩ Duyệt đem tay của mình đặt trên bàn tay Hạ Kiều Yến. Trong lòng cảm thấy vô cùng an tâm.

Cô còn không có an tâm xong, liền thấy cổ áo sơ mi trắng của anh bên trên có một màu đỏ không thể nào nhìn thấy.

Ánh mắt cô dừng một chút, cô đây là vừa kết hôn. Chồng cô lại bắt đầu tìm Tiểu Tam sao?

Tần Dĩ Duyệt thật không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Nếu cô cùng với Hạ Kiều Yến là vì yêu kết hôn, cô đứng lúc này có thể nhảy dựng lên mà xé bức.

Nhưng lúc hôn nhân của hai người bọn cô lại không phải là bởi vì tình yêu, địa vị xã hội cũng không phải cùng vị trí, cô không thể xé nó ra, ít nhất cô không dám trực tiếp xé.

**

Tần Dĩ Duyệt toàn bộ hành hình đều mang nụ cười mà chiêu đãi khách mời, cho hai nhà cha mẹ kính hết rượu, sau đó mới tính cả Hạ Kiều Yến bị nhét vào ở bên trong xe hoa.

Tần Dĩ Duyệt chà xát gương mặt tươi cười, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Một môi đến vậy sao?" Hạ Kiều Yến vừa hỏi vừa rót cho cô một ly nước.

"Xem như là vậy, cười đến mức mặt có chút cứng." Tần Dĩ Duyệt nhận ly nước uống một ngụm.

Hạ Kiều Yến thấy sắc mặt mỗi một của cô, liền nâng chiếc ghế sau cùng ghế trước che lại, để ngăn tài xế nhìn thấy lưng.

"Một môi thì nghỉ ngơi trước, cách chỗ đến còn gần một giờ lái."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ gạt đầu, nhìn đến cổ áo đính son môi, nói "Lần sau anh ở cùng với người phụ nữ anh muốn bảo vệ cùng một chỗ, có thể không để lại dấu vết nào không? Tôi trên danh nghĩa Hạ phu nhân sẽ xấu hổ."

Hạ Kiều Yến tay dừng lại, theo ánh mắt của cô sờ lên cổ áo của mình.

Lập tức liền nghĩ đến dấu hôn là ai để lại, trong lòng nhảy lên một hồi không vui.

Mà càng làm cho anh không vui chính là phản ứng của Tần Dĩ Duyệt.

"Em không tức giận?"

"Muốn tức giận, nhưng phát hiện lập trường không đủ." Tần Dĩ Duyệt thân nhiên nói, "Nếu tôi như thế, anh cùng bạn gái anh liên hợp lại gài bẫy tôi, tôi lẫn lộn ngoài đời sẽ không nổi."

Hạ Kiều Yến nghe vậy chẳng muốn phản ứng với cô, không rõ người phụ nữ này mạch nào ra sao để có thể kỳ lạ như thế.

Hai người ai cũng không có nói tiếp.

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía ngoài cửa sổ, con đường đèn nê ông lóng lánh, trong lòng nói không khó chịu là không thể nào.

Cô trước đó còn đối với sinh hoạt sau khi kết hôn có chút mong chờ, kết quả một cái hôn lễ đầu tiên đã giội cô một chậu nước lạnh.

**

Sau một giờ xe chạy, xe dừng lại trước một tòa biệt thự.

Tần Dĩ Duyệt mở cửa xe xuống xe, phát hiện không phải là căn biệt thự lần trước cô đến.

Chung quanh cũng không có ngọn đèn, hiển nhiên không là kiểu biệt thự quần cư.

Tài xế đem hành lý của hai người đưa vào biệt thự sau đó liền lái xe rời khỏi.

Biệt thự to như vậy, rất nhanh chỉ còn lại Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt không khỏi có chút khẩn trương, cô giật giật lễ phục phiền phức trên người, "Tôi đi thay quần áo."

Nói xong, cô cũng không đợi Hạ Kiều Yến trả lời, tự cầm vali của mình đi lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt tùy ý đẩy ra căn phòng gần nhất cầu thang, mở đèn lên rồi mới phát hiện lại là phòng cưới.

Bức màn cùng giường đồ thảm, ở trên còn có cánh hoa hồng ghép hình thành trái tim cực lớn.

Tần Dĩ Duyệt không có tâm trạng để thưởng thức những thứ này, cũng vội để hỏi hận.

Rất nhanh mà thay một đồ ở nhà rộng thùng thình, đem tóc cũng cởi bỏ, tùy ý búi tóc thành viên, sau đó đi xuống lầu.

Dưới lầu, Hạ Kiều Yến đã ngồi ở trên ghế sa lon, trước mặt anh là bàn trà có xếp đặt mấy bình rượu.

Tần Dĩ Duyệt đi đến đối diện anh ngồi xuống.

Hạ Kiều Yến rót cho cô loại rượu sâm banh mà đa phần mọi người phụ nữ đều thích, đặt đến trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt cũng không có khách khí, uống một ngụm, "Chuyện chúng ta kết hôn toàn bộ Tần thành đều biết hết rồi, tương lai sau này tôi phải làm sao? Cần phải chú ý đến chỗ nào thì phiền anh nói rõ, miễn cho đến lúc đó tôi không làm được."

"Phản ứng của em đúng là đặc biệt."

"Vết son môi trên cổ áo của anh không phải là dành cho tôi nhìn sao? Âm chỉ rõ ràng như vậy, tôi nếu không hiểu thì không thể nào nói nổi rồi."

Hạ Kiều Yến ngón tay thon dài vuốt vuốt ly rượu để cao óng ánh sáng long lanh, sau đó từ phía sau lấy ra một phần hợp đồng, "Em ký đi."

"Đây là cái gì?"

"Chuyển nhượng cổ phần tập đoàn Hạ thị."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc mà nhìn anh, "Anh, tôi... Cho tôi cổ phần công ty làm cái gì?"

"Em ở dưới tình huống không tình nguyện trở thành vợ của tôi, tôi không nên cho em đền bù tình thần tổn thất thích hợp sao?" Hạ Kiều Yến buồn cười nói.

Tần Dĩ Duyệt cũng lười phải xem, trực tiếp lật đến trang cuối cùng ký tên của mình.

Ký xong, cô thuận miệng hỏi: "Hạ tổng, anh mất bao nhiêu tiền cho tôi?"

"200 triệu."

"Cái gì, 200 triệu?!" Tần Dĩ Duyệt mở to hai mắt nhìn, nhìn hợp đồng cô đã ký tên, "Chữ kí tên này có thể không có hiệu quả không?"

"Không thể. Ngày mai tôi giao cho trợ lý đi xử lý, tiền buổi chiều sẽ được chuyển cho em."

"Không phải. Hạ tổng, thô hào, không phải tôi xem tiền tài như căn bã, là anh không cần phải cho tôi nhiều tiền như vậy, nhiều tiền như vậy trong tay tôi không có tác dụng gì, anh có thể không dọa người như vậy không?"

"Đây là điều mà em nên có được."

Tần Dĩ Duyệt đem hợp đồng khép lại, vỗ vỗ lồng ngực của mình, "Tôi có chút lý giải không được tư duy của kẻ có tiền mấy anh. Vậy anh nói một chút nghĩa vụ mà tôi cần phải gánh chịu đi, tôi cần làm chút gì đó nhỉ? Có phải là chăm sóc Tiểu Bảo, nghĩ biện pháp để cho bệnh của nhóc bắt đầu tốt lên không? Những điều này tôi có thể đáp ứng anh."

"Em không có yêu cầu gì sao?" Hạ Kiều Yến thấy cô cũng không có bởi vì 200 trăm triệu kia mà có quá nhiều phản ứng, trong lòng có chút tán thưởng.

"Yêu cầu của tôi trước đây đã nói. Sau này, chúng ta không ở cùng một chỗ, hi vọng đừng làm khó khăn cho tôi cùng bố mẹ tôi. Mặt khác, còn có công việc của tôi, tôi không muốn vứt bỏ nó. Trước đây là bác sĩ bình thường, làm việc và nghỉ ngơi thời gian không ổn định, hiện tại tôi có chức danh là y sĩ trưởng rồi, giờ làm việc phần lớn dưới tình huống khác cùng công việc cũng không khác biệt lắm, sẽ không ảnh hưởng đến việc chăm sóc Tiểu Bảo. Những thứ khác tạm thời không có." Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong, lại uống một ngụm Champagne, "Nói anh đấy. Dấu son môi trên cổ áo anh có phải là người yêu chính thức của anh không? Cô ấy là ai? Về sau gặp phải, tôi có cần phải tránh hoặc là diễn kịch cùng anh không?"

Tần Dĩ Duyệt biểu cảm ra vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Cùng con rể của mẹ lẫn giường sao?

Người đàn ông như Hạ Kiều Yến, rất ít người phụ nữ nào có thể thoát khỏi mị lực của anh, thực tế cô còn khoảng cách gần như vậy ở chung, không có một điểm tâm động là không thể nào.

Nhưng, hôn nhân của bọn cô kỳ thật chỉ là hình thức, cô nếu chấp mê bất ngộ, chính là không tốt cho bản thân cô rồi.

Cô đúng thật ra có lẽ cảm tạ Hạ Kiều Yến vào hôm nay đã biểu hiện ra ngoài. Miễn cho cô như loại ngu ngốc cố gắng phát triển hôn nhân của hai người, lúc này mới mất mặt.

Hạ Kiều Yến không có trả lời vấn đề của Tần Dĩ Duyệt. Hồi ngược lại: "Ví dụ, lúc em cùng bạn trai của em yêu đương, hán ta đột nhiên nói ra hán có một đứa con, em còn có thể cùng hán ta ở một chỗ sao?"

Tần Dĩ Duyệt lập tức phản ứng Hạ Kiều Yến nói vậy là có ý gì rồi. "Loại vấn đề này không ví dụ được, mỗi người tính cách không giống nhau, cách giải quyết vấn đề cũng không giống. Với tính cách này của tôi đoán chừng sẽ trực tiếp xé một lát. Xé đã xong lại nói chuyện. Nếu như nói xong rồi vẫn là chưa tin hán. Lúc đó có thể chia tay. Người phụ nữ trong lòng anh năm đó cũng bởi vì Tiểu Bảo mà chia tay với anh?"

Hạ Kiều Yến từ chối cho ý kiến.

"Anh có thể đem thân thế Tiểu Bảo nói cho tôi cùng bố mẹ tôi biết, nói cho cô ấy biết cũng có thể, cô ấy có lẽ có thể lý giải lựa chọn của anh đó."

Câu trả lời của Hạ Kiều Yến là trực tiếp đứng lên. Quay người lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nhìn ly rượu cùng đại sảnh không một bóng người. Nằm trên ghế sa lon. Nhìn đèn treo tường thật lớn.

Tay đặt tới vị trí trái tim, tại trong lòng nhẹ lắm bấm nói: "Tần Dĩ Duyệt. Có tiền rồi, nhịn thôi. Về sau bị đập sẽ cầm những số tiền kia đi tìm mấy tiểu thýt tươi. Người đàn ông như Hạ Kiều Yến, vẫn là để cho người phụ nữ cùng đẳng cấp với anh ta dùng."

Tần Dĩ Duyệt tưởng tượng như vậy, đột nhiên đã hiểu, Hạ Kiều Yến cùng người nhà Hạ gia nguyên nhân nói cho cô cùng bố mẹ cô thân thế Tiểu Bảo có lẽ cô đã biết rồi.

Bởi vì gia thế cách xa cực lớn. Bọn họ căn bản không lo lắng cô cùng bố mẹ sẽ nói ra.

Bởi vì bọn họ hiểu, chỉ cần bọn họ đầu óc không có nước vào, bọn họ sẽ không làm những điều vô nghĩa như thế này.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ tới đây, trong lòng một mảnh nguội lạnh.

Trước đây cô không có cảm thấy nhà cô nghèo, nhiều khó khăn, cô từ nhỏ cũng không có thiếu tiền, tiền lương công việc cũng không thấp, sau khi gặp được Hạ Kiều Yến, cô tự lập tức xuống đến hoàn cảnh thế đơn lực bạc rồi.

Tần Dĩ Duyệt thờ dãi, vẻ mặt không thể luyến tiếc mà ngồi xuống thu dọn chai rượu cùng ly rượu, sau đó lên lầu rửa mặt đi ngủ.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt dựa theo đồng hồ sinh học thời gian bình thường mà thức dậy, nhìn căn phòng lạ lắm một lát, mới nhớ tới nơi này là nơi nào.

Cô ở trên giường ngán người thêm vài phút đồng hồ, sau đó xoa xoa mặt, đứng lên đi rửa mặt.

Cô cho rằng tối hôm qua sẽ mất ngủ, không nghĩ tới lại có thể ngủ một giấc ngủ tới hừng sáng.

Thần kinh thô rồi.

Tần Dĩ Duyệt rửa mặt, sau đó thay đổi quần áo, đi ra khỏi phòng.

Nghe được tầng trệt có động tĩnh, cô liền đi đến nơi phát ra âm thanh đó.

Trong phòng bếp, người phụ nữ trung niên nghe được tiếng bước chân, xoay đầu lại, yêu thương mà hướng Tần Dĩ Duyệt cười cười, nói: "Thiếu phu nhân, cô đã dậy. Bữa sáng tôi đã hâm nóng cho cô rồi, cô ngồi xuống ăn là được rồi."

"Làm phiền bác rồi."

"Không phiền đâu. Lão gia, phu nhân cũng gọi tôi là Lưu thăm, Thiếu phu nhân sau này gọi tôi như vậy là được."

"Được." Tần Dĩ Duyệt đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Lưu thăm rất nhanh liền bưng bữa sáng đi lên, kiểu dáng rất nhiều, phần ăn cũng không lớn, như là cho một mình cô ăn.

"Chỉ có một mình tôi ăn thôi sao?"

"Thiếu gia cùng tiểu thiếu gia đã ăn rồi, bọn họ bây giờ đang ở bên hồ chạy bộ. Thiếu phu nhân ăn xong có thể tìm bên hồ tìm bọn họ."

"Tôi đã biết." Tần Dĩ Duyệt ăn vài miếng, nhìn thấy Lưu thăm đứng ở bên cạnh bất động, nghi ngờ nói: "Còn có việc gì sao?"

"Không có việc gì, chúng tôi đợi Thiếu phu nhân ăn xong."

Tần Dĩ Duyệt lúng túng, "Không cần phiền như vậy, tôi ăn xong tự mình thu dọn là được. Bác như vậy tôi không quá quen."

"Vâng, vậy tôi lên lầu dọn dẹp một chút. Thiếu phụ nhân ăn xong thì cứ để đó, tôi sẽ đến dọn sau.""

Tần Dĩ Duyệt gật đầu.

Cho đến Lưu thẩm biến mất góc trên lầu hai, cô mới có chút tự do.

Cuộc sống của người có tiền, cô không quá quen ah không quá quen.

Tần Dĩ Duyệt càn quét hết đồ ăn trên bàn, sau đó vẫn là đem chén đĩa dọn đến phòng bếp rửa sạch sẽ.

Cô cũng không phải là tận lực biểu hiện tốt.

Rửa cái chén cũng không phải tốn nhiều công sức, không cần phải để cho người khác đi theo sau mông mà dọn.

Tần Dĩ Duyệt ở phòng khách ngồi một lúc, ánh mặt trời không tệ, cô cũng tiêu com rồi, liền lên lầu cầm điện thoại di động, đi ra biệt thự.

Sau khi đi ra, Tần Dĩ Duyệt gọi điện thoại cho mẹ cô.

Lạc Minh Mị vừa bắt máy đã hỏi: "Bảo bối, tối hôm qua con cùng con rể của mẹ lăn giường sao?"

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Lạc Minh Mị phu nhân, làm phiền người nói chuyện kín đáo một chút."

"Tối hôm qua sinh hoạt vợ chồng sao?"

Tần Dĩ Duyệt: "..."

"Phụ nữ 26 tuổi thành thực, thẹn thùng cái gì. Tranh thủ thời gian nói, quay đầu lại mẹ còn có thể cho con điểm kinh nghiệm EXP."

"Con cảm ơn mẹ ah, mẹ vẫn là cùng đồng chí Tần Thu Dương trò chuyện chuyện trên giường."

"Baba của con sau khi biết nhất định sẽ ba ngày không muốn quan tâm mẹ đây."

"Con hiện tại đã không muốn quan tâm mẹ rồi."

"Chắc chắn chắc, quả nhiên là con gái gả đi ra ngoài, giống như giới nước ra ngoài, vừa kết hôn liền không còn yêu mẹ rồi."

"Đúng rồi, đã không còn yêu mẹ rồi." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

"Đã nhìn ra." Lạc Minh Mị giọng nói cũng rất nhẹ nhàng. "Nói đi, gọi điện thoại cho mẹ là muốn nói cái gì."

"Cũng không có chuyện gì lớn. Ngày hôm qua hôn lễ không phải có không ít gia gia cùng mỗ mỗ bên kia sao? Con đều không chiêu đãi bọn họ tốt, hôm nay mọi người định làm như thế nào ạ? Có cần con qua giúp không?"

"Con rể không có nói cho con sao?" Lạc Minh Mị nghi ngờ nói.

"Nói với con cái gì?"

"Con rể cùng gia đình thông gia đã đặc biệt sắp xếp cho công ty sử dụng xe chuyên dùng đem chúng ta đi du lịch, chi phí toàn bộ bao hết, để cho chúng ta chơi đến hết ngày nghỉ Tết Nguyên Đán."

"À? Tất cả mọi người đi ạ?"

"Có thể đi đều đi, cơ hội để hai nhà ở cùng một chỗ du lịch quá ít, cơ hội như vậy rất khó khăn mới có được. Thông gia bên kia cũng chu đáo, ngay cả đường đi cũng có kế hoạch cả rồi."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng có chút xúc động, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, nói: "Mọi người đi chơi vui vẻ, phải chụp thật nhiều ảnh, quay nhiều video đấy."

"Đã biết. Con cùng con rể cũng vậy, tranh thủ sớm mang cháu ngoại trai hoặc cháu ngoại gái cho mẹ cùng vui nào."

"Mẹ nghĩ cũng thật nhiều."

"Phải." Lạc Minh Mị cười nói, bên kia còn truyền đến tiếng mọi người nói chuyện với nhau, có vẻ rất hào hứng. "Được rồi, con cùng con rể hưởng tuần trăng mật vui vẻ, mẹ sẽ không quấy rầy các con nữa."

"Chú ý an toàn."

"Đã biết, mẹ tắt máy đây."

Tần Dĩ Duyệt cảm di động có chút thất thần mà nhìn về phía trước.

Hạ Kiều Yên và người Hạ gia không nghĩ là chu đáo đến như thế.

Sau này bọn họ ly hôn rồi, cô phải đối với ông nội, bà ngoại giải thích như thế nào đây?

Tần Dĩ Duyệt lắc lắc đầu, chẳng muốn nghĩ đến vấn đề.

Vừa kết hôn, đã nghĩ đến chuyện ly hôn, chắc là không có ai rồi.

Cô đi ra ngoài tùy tiện chọn lấy một con đường mà đi.

Đi trong chốc lát phát hiện, ở đây con đường cũng có thể đi đến bên hồ đấy.

Mặt cái hồ nước này không phải do người làm, là trên núi từ đầu đã có rồi.

Hồ nước trong veo, xung quanh tô điểm bằng mấy cây không có lá cây cùng đá cuội, lộ ra vài phần vắng lặng.

Hồ nước ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, như một cái gương.

Lại có Thương Sơn, bầu trời làm nổi bật, đẹp không sao tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Trong tài khoản có 200 triệu

Tần Dĩ Duyệt đi đến nơi có ánh mặt trời đứng đầy phơi nắng.

Chỉ một lát sau, liền nhìn thấy đối diện bên hồ có hai bóng dáng một lớn một nhỏ chạy đến.

Đứng ra mà nói là, Hạ Kiều Yên đi bộ còn Tiểu Bảo thì chạy.

Hai người mặc hai bộ quần áo thể thao giống nhau, thoạt nhìn rất ấm áp.

Hai người cũng đã nhìn thấy cô, Tiểu Bảo giơ cánh tay cùng bàn tay nhỏ bé. Hướng đến cô dùng sức mà vẫy vẫy.

Tần Dĩ Duyệt khước miệng cong lên, cũng đưa tay hướng nhóc vẫy lại.

Tiểu Bảo mồ hôi đầm đìa mà chạy đến trước mặt Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt ở lúc nhóc chạy nhanh đến trước mặt, liền ngồi xuống.

Tiểu Bảo không chút nghĩ ngợi mà nhào đầu vào trong ngực Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt sờ lên đầu nhỏ đồ mồ hôi ẩm ướt của nhóc, "Con có mệt không?"

Tiểu Bảo lắc đầu, muốn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lấy Tần Dĩ Duyệt.

Vừa có động tác, cổ áo nhỏ của nhóc đã bị một cái tay lớn kéo lấy rồi.

Hạ Kiều Yên cầm lấy cổ áo của nhóc. Xách nhóc bỏ cách một bước, "Trước đi tắm rửa, đừng đem quần áo của Mẹ cọ bẩn."

Tiểu Bảo ai oán trừng mắt liếc nhìn Hạ Kiều Yên. Cũng không dám nhào đầu vào người Tần Dĩ Duyệt nữa.

Tần Dĩ Duyệt tất nhiên bị xưng hô của Hạ Kiều Yên làm cho chấn động.

Chỉ đơn giản, thô bạo như vậy dễ cho Tiểu Bảo thừa nhận cô làm mẹ. Thích hợp sao?

Cô có chút cảm giác chưa thể nhập vai nha.

Hạ Kiều Yến sau khi nói xong, buông lỏng cổ áo Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo rất nhanh ở trên mặt của Tần Dĩ Duyệt dùng sức hôn một cái, sau đó chạy về hướng biệt thự..

Hạ Kiều Yến nhìn Tần Dĩ Duyệt. "Tôi hôm qua ngủ có ngon không?"

"Có. Nhưng mà trực tiếp để cho Tiểu Bảo gọi tôi là Mẹ. Có phải là nhanh quá không?"

"Năng lực tiếp nhận của thẳng nhóc đó không có yếu như vậy." Hạ Kiều Yến nói. "Ồ trước mặt em, nó thật sự không giống như một đứa trẻ có chứng tự kỷ."

"Nếu như không phải nhìn thấy bộ dạng lúc nhóc ở trong căn hộ nhỏ. Tôi cũng không tin." Tần Dĩ Duyệt nói xong, điện thoại truyền đến âm thanh có tin nhắn.

Cô lấy điện thoại đi động ra xem, phát hiện là tin nhắn của số dư còn lại trong ngân hàng.

Cô nhìn thấy đồng số 0 liên tiếp kế nhau, đầu óc có chút mông lung, "Thở hào. Anh thật sự làm đấy à?"

"Ngày hôm qua tôi giống như nói giỡn sao?"

"Tôi đây là bị tiền tài thu mua sao?" Tần Dĩ Duyệt vẽ mặt quỳnh quáng mà nhìn anh.

"Giá trị của em không chỉ là hai trăm triệu, đừng đánh giá thấp chính mình."

Tần Dĩ Duyệt trực tiếp ha ha, sau đó tiếp tục vẽ mặt mông lung mà nhìn dây con số dài kia, một chút cũng không có cảm giác đột nhiên trở nên giàu có.

Trước kia cô đôi khi tưởng tượng rằng mua xổ số nếu trúng giải mấy ngàn vạn gì đấy, cô sẽ lập tức từ chức, mua nhà mua xe, mỗi ngày đi du lịch, cho baba và mẹ mua, sở hữu tất sản phẩm xa xỉ mà trước đây hai người muốn mua nhưng lại không nỡ mua.

Hiện tại tài khoản của cô ở bên trong trực tiếp có thêm hai trăm triệu, cô lại chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Xem ra cảm giác khi người nghèo một khi biến thành người có tiền, cũng không giống tưởng tượng mỹ lệ như vậy.

Hạ Kiều Yến nhìn về mặt mờ mịt của cô, nói: "Ồ trong cuộc hôn nhân này, vị trí của em cùng tôi là giống nhau, tôi sẽ như người chồng bình thường đối với ba mẹ em."

"Tôi cảm giác được tôi được lợi quá trớn rồi." Tần Dĩ Duyệt đáp.

Cô thật không dám giống như Hạ Kiều Yến nói như vậy.

Hạ Kiều Yến là một người đàn ông thật hấp dẫn, cô sợ ở chung thời gian dài, cô sẽ khống chế không nổi lòng của mình, sẽ yêu mến anh ta.

Mà cô tin rằng, trong lòng Hạ Kiều Yến cất giấu một người.

Tần Dĩ Duyệt không muốn cân nhắc vấn đề này có hay không, liền hỏi: "Đối với tình huống của Tiểu Bảo, anh có kế hoạch gì không? Trước mắt bác sĩ chuyên trách của nhóc nói như thế nào? Cần nhà của chúng ta phối hợp như thế nào?"

"Tiểu Bảo từ khi bị tự kỷ thì không thể chịu được những nơi có nhiều người, chỉ cần nhiều người, nó liền xuất hiện cảm xúc cáu kỉnh. Bác sĩ trước đây đề nghị là trị liệu như cũ, từ sau lúc Tiểu Bảo gặp được em, khuyên rằng bố con anh nên tương tác nhiều hơn. Nếu như em tạm thời không thích ứng được chuyện sinh hoạt cùng với một đứa nhóc phức tạp, em trước tiên có thể ở bên này, tôi cùng Tiểu Bảo về biệt thự lúc đầu ở."

Tần Dĩ Duyệt giờ mới hiểu được nguyên nhân tại sao hôn lễ ngày hôm qua lại không thấy được Tiểu Bảo, trả lời: "Tôi không có vấn đề gì. Chỉ là tôi chưa từng chăm sóc trẻ con, mới đầu có thể sẽ xảy ra vấn đề, anh cùng mẹ của anh có thể chấp nhận sao?"

"Em lần trước đã làm rất khá. Thằng nhóc ấy cũng không giống như mấy đứa trẻ bình thường cần chuyện gì cũng đều giúp nó làm, đừng để cho nó ở một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm là được."

"Đã hiểu."

"Đợi ngày nghỉ chấm dứt, bác sĩ riêng của Tiểu Bảo sẽ đến đây, đến lúc đó em sẽ hiểu rõ hơn tình huống của nó."

"Được."

Hai người nói chuyện với nhau đến đây, chủ đề liền quý đi không thể tiếp tục nữa.

Tần Dĩ Duyệt có chút xấu hổ, may là đúng lúc này Tiểu Bảo đã tắm sạch sẽ rồi.

Nhóc chạy bịch bịch tới, đem bàn tay nhỏ mềm mại nhét vào trong tay của Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mềm của nhóc, cùng nhóc cười cười.

Tiểu Bảo cũng hướng cô nở nụ cười sáng lạn, cầm lấy ipad nhỏ của mình, viết: "Mẹ, mẹ có thích nơi đây không ạ?"

"Mẹ thích. Con thì sao?"

"Con cũng thích."

Tần Dĩ Duyệt cười sờ lên mái tóc mềm mềm của nhóc, "Chúng ta đi xung quanh một chút được không?"

"Được ạ, con mang mẹ đi!" Tiểu Bảo hưng phấn mà viết.

"Được."

Hạ Kiều Yến nhìn một lớn một nhỏ hào hứng bồng bồng mà đi xa, phát hiện anh hoàn toàn bị hai người kia bỏ quên đi.

Hạ Kiều Yến trong mắt hiện lên một tia thâm trầm.

Cùng Tần Dĩ Duyệt kết hôn lúc ban đầu là vì cô đối với Tiểu Bảo có lực hấp dẫn, Tiểu Bảo thì lại ở trước mặt cô hoàn toàn như một đứa trẻ ngoan ngoan bình thường.

Điều này là điều mà những người phụ nữ khác đều không thay thế được.

Anh để cho người lớn làm giấy kết hôn của anh cùng Tần Dĩ Duyệt, bất quá là vì điểm này.

Lúc anh đem chuyện này nói cho ba mẹ mình, vốn tưởng rằng sẽ phải chịu phản đối mãnh liệt của hai người.

Không nghĩ tới, bọn họ chỉ là nhìn gia đình Tần Dĩ Duyệt cùng lý lịch, sau đó liền đồng ý.

Lý do của hai người rất đơn giản, Tần Dĩ Duyệt là người hoàn chỉnh, gia đình hạnh phúc, đã cứu Tiểu Bảo, người như vậy có thể tiến vào công Hạ gia bọn họ rồi.

Vì vậy, hai người các anh đã có một cái hôn lễ vô cùng long trọng.

Trước khi biết Tần Dĩ Duyệt, mẹ anh cũng không ít lần xem xét độ tuổi của những người phụ nữ cùng tầng lớp với gia đình anh, đều bị bố anh không nhận, chối bỏ hết.

Anh đối với người khác, đối với chuyện gì cũng đều rất lãnh đạm, không có gì cảm xúc nhiệt liệt gì cả.

Khiến cho anh cảm thấy không giống như vậy, chỉ có anh trai của anh.

Anh trai anh lớn hơn anh năm tuổi, từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng đều nhường anh, trong quá trình phát triển đều là anh trai của anh nhường cho anh.

Biết rõ anh đối với công ty, sự nghiệp gia tộc không có hứng thú, anh trai của anh liền tiếp nhận tập đoàn Hạ thị, để anh sống theo ý anh muốn, nhưng vẫn đem 51% cổ phần của tập đoàn Hạ thị để ở dưới tên anh.

Anh ấy cùng bố mẹ, ba người bọn họ cổ phần hợp lại chiếm số định mức còn lại là 49%.

Lập luận bọn họ rất đơn giản, để anh sống những ngày mà anh nghĩ đến.

Anh thích thể thao mạo hiểm, chơi những trò chơi nguy hiểm.

Nhiều lần suýt nữa chết, anh lại làm không biết mệt.

Cho đến anh trai cùng chị dâu xảy ra tai nạn xe cộ, anh về nhà xử lý tang sự của bọn họ, tiếp nhận công ty, phụ trách chăm sóc Tiểu Bảo, anh mới hiểu được trước kia anh có bao nhiêu buông thả, tất cả đều là vì người nhà cưng chiều anh.

Khoảng thời gian đó chắc chắn là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời anh.

Ôn Hân Mạt cũng ngay lúc đó cùng anh chia tay.

Anh thật ra không có yêu Ôn Hân Mạt bao nhiêu, chỉ là không ngại phiền cô ta.

Hai người quen nhau, cũng không tính là nam nữ bạn bè bình thường quen nhau, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, ăn cơm, xem phim, rất ít tiếp xúc thân mật, cơ bản cũng là nắm tay, ôm nhẹ một cái, sẽ rất ít hôn môi.

Chủ yếu là bởi vì anh cảm thấy hôn môi rất buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Âm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chị Tần, chị giống như bị người ta bôi đen rồi!

Ôn Hân Mạt ở trong lòng tỏ ra đặc biệt, đơn giản là vì Ôn Hân Mạt ở khoảng thời gian đặc biệt đó xa cách anh, nên anh mới có thể nhớ kỹ cô ta, nếu không với tính cách của anh, không bao lâu, anh sẽ căn bản không nhớ được Ôn Hân Mạt là ai.

Sau đó, Ôn Hân Mạt vì cứu Tiểu Bảo nên thiếu chút nữa đã chết. Chuyện này khiến cho Hạ gia bọn họ vô cùng chấn động.

Nhưng dù như vậy cũng không có ý muốn cưới Ôn Hân Mạt vào Hạ gia.

Hạ gia không người nào cho phép một người phụ nữ, gặp chuyện không may liền vứt bỏ bọn họ mà đi.

Cho dù sau đó Ôn Hân Mạt đã làm rất nhiều chuyện. Cũng không cách nào đền bù điểm này được.

Ai biết ở thời điểm khó khăn sau này, Ôn Hân Mạt có thể làm như thế một lần nữa không?

Bởi vậy, điều Hạ Kiều Yến có thể làm được chỉ là không khiến Ôn Hân Mạt khó xử, những thứ khác, anh không muốn phối hợp.

Nhưng Tần Dĩ Duyệt tất nhiên là trường hợp đặc biệt.

Chuyện người phụ nữ này làm, có đôi khi thoát nhìn góc không biết nên nói cái gì cho phải.

Cô ấy năm đó đối với tốt đến mức ngay cả tương lai phía trước cũng có thể dành cho Chu Tử Dương, Chu Tử Dương cùng cô chia tay, cô gái ngốc ấy liền trực tiếp xuất ngoại mà vạch mặt hẳn.

Sau khi trở về, lại xem như không có chuyện gì, cũng không thấy cô ấy ở trước mặt người khác nói đến việc Chu Tử Dương không tốt.

Hạ Kiều Yến nghĩ đến đây, đột nhiên rất chờ mong khi anh cùng Tần Dĩ Duyệt sống cùng nhau.

**

Tần Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo ở xung quanh biệt thự đi dạo một vòng. Tiểu Bảo đi được một nửa sau đó để cho Tần Dĩ Duyệt cõng.

Tần Dĩ Duyệt không muốn nuông chiều bệnh tật của nhóc, nên cùng nhóc ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi.

Sau khi hai người đi dạo một vòng thì về lại biệt thự, lúc đó đã đến giờ có thể ăn cơm trưa.

Lưu thẩm đem thức ăn dọn ra bàn, rồi đi khỏi đó.

Biệt thự to như vậy, cũng chỉ còn ba người bọn họ.

Không khí bữa ăn không tính là quá xấu.

Tiểu Bảo vừa ăn cơm. Một bên đem cà rốt lựa khỏi chén.

"Không cho phép kén chọn!" Hạ Kiều Yến không ngẩng đầu lên nói.

Tiểu Bảo tức giận mà ở trên ipad gõ hai chữ, "Nó thôi!"

"Con cũng có thể không ăn, nhưng con nói thử xem nào."

Tiểu Bảo nghe vậy không chút nghĩ ngợi mà đem cà rốt vừa rồi lựa ra gấp trở về, từng ngụm từng ngụm mà bắt đầu ăn, dùng hành động thực tế tỏ vẻ rất khinh bỉ baba của nhóc.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế nhin không được cười ra tiếng "Hai người có thể làm em bớt buồn cười có được không?"

"Đối với thời điểm cần phải nghiêm khắc như thế này, em không phải nên đứng cùng một chiến tuyến với anh sao?" Hạ Kiều Yến tức giận mà liếc nhìn cô.

"Chủ yếu là vì em không có cảm thấy ngẫu nhiên kén chọn có thể khiến một người bị bệnh nặng nha, chúng ta không phải cũng kén chọn sao? Tại sao

phải lại bắt trẻ con cái gì cũng phải ăn?"

Tiểu Bảo dùng sức mà ôm lấy cánh tay Tần Dĩ Duyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn giương cao, vẻ mặt khiêu khích mà nhìn Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhú mày, "Em xác định?"

"Thằng bé không ăn cà rốt, nhưng chúng ta có thể bổ sung chất dinh dưỡng của cà rốt theo những cách khác." Tần Dĩ Duyệt nói xong, quay người sang Tiểu Bảo, "Lưu tâm phối hợp nguyên liệu nấu ăn rất khoa học, năm đồ ăn và một chén canh mẹ cùng baba chỉ có thể chấp nhận con không ăn đồ ăn giống nhau, như vậy có được không nhỉ?"

Tiểu Bảo gật đầu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Bảo xem kênh khoa học giáo dục một lát, rồi gối đầu lên chân Tần Dĩ Duyệt mà ngủ.

Tần Dĩ Duyệt cũng buồn ngủ, cũng dựa trên ghế sofa ngủ thiếp.

Mơ mơ màng màng, cô cảm giác được có thứ gì đó được đắp lên người mình.

Cô mệt mỏi mà mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Kiều Yến cúi người, đắp chăn cho cô.

Cô chớp chớp mắt nhìn, lại tiếp tục ngủ.

Đến khi Tiểu Bảo tỉnh giấc, cô cũng tỉnh dậy theo.

Tiểu Bảo tự mình đi toilet rửa mặt, sau đó cùng Hạ Kiều Yến đi vào phòng đọc sách.

Hạ Kiều Yến đi phòng bếp hâm nóng ba ly sữa bò, đưa cho Tần Dĩ Duyệt một ly, nói: "Anh cùng Tiểu Bảo ở trong phòng sách đến 4:30, nếu em cảm thấy nhàm chán, thì đi ra ngoài một chút, nhưng đừng đi xa."

"Tiểu Bảo muốn học sao?"

"Ừ."

"Vậy hai người làm đi, em cũng đi nghiên cứu bệnh án một lát."

"Được. Biệt thự bất kỳ phòng nào em cũng có thể dùng hòng."

Hạ Kiều Yến nói xong, bưng sữa bò lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt trở lại trong phòng, cầm điện thoại xem ca bệnh.

Làm bác sĩ không có khả năng bệnh gì cũng đều gặp, nhưng nghiên cứu một ít ca bệnh kinh điển đối với kỹ thuật của bọn họ thật sự là có trợ giúp, nhất là của các học giả có tiếng tăm viết về ca bệnh.

Rất nhiều bác sĩ ở lúc đánh giá về chức vụ của họ, đều đã tích góp từng tí một về nhiều ca bệnh, nội dung công việc rất phong phú.

Nhưng phần lớn bác sĩ cũng sẽ không đem ca bệnh ghi đặc biệt kỹ càng, phương án trị liệu cũng sẽ không tường tận thuyết minh, sợ kỹ thuật của mình bị người khác học được.

Bởi vậy, phần lớn ca bệnh xuất sắc sẽ không thể nào đến được tay bác sĩ vừa được bổ nhiệm là cô dâu.

Cô chỉ có thể lặp đi lặp lại mà xem những ca bệnh trước mắt trong tay cô có, hay những ca đã từng qua tay cô, từ đó tìm ra phương án trị liệu tốt nhất.

Đứng trước người bệnh uống axit tự sát, cô vẫn không có phương án điều trị tốt hơn so với Trưởng khoa, hai lần giải phẫu đó cô rất khó để nắm chắc được nó.

Tổn thương của khoang miệng cùng cổ họng đều không thể thay đổi được.

Hiện tại y học kỹ thuật còn chưa thể nào tạo ra công cụ có thể hoàn toàn thay thế cổ họng của con người.

Điều này bệnh nhân cùng người nhà họ không cách nào hiểu, hoặc là bọn họ không muốn hiểu, thường xuyên đem những vấn đề này đổ lỗi lên bệnh viện cùng bác sĩ vô năng.

Cô với tư cách bác sĩ, điều có thể làm chính là cố gắng đề cao kỹ thuật của mình sao cho thật chuyên nghiệp, giảm bớt khuyết điểm do bản thân cô tạo thành, do đó ảnh hưởng đến chính bản thân cùng bệnh nhân.

**

Tần Dĩ Duyệt xem bệnh án đến bốn giờ hơn, mới bị điện thoại của Tiểu An gọi đến ngắt ngang.

Tần Dĩ Duyệt chấp nhận cuộc gọi, "A lô."

"Chị Tần, chị thật giống như bị người ta bôi đen."

"À? Chị lại trêu chọc ai rồi hả?"

"Em vừa rồi ở trên mạng nhìn thấy bài viết chuyện chị cùng Hạ tổng của em kết hôn, tuy rất nhiều người đều là giọng điệu hâm mộ ghen ghét căm hận, nhưng tuyệt đa số đều là chúc phúc đấy. Đang muốn rời khỏi websites đó, em lại nhìn thấy một bài viết vừa được đăng liền đứng top đầu tiên của web đó, còn đem cả bài viết chuyện chị uống thuốc tránh thai tiện thể lên theo, toàn tâm toàn ý mà bôi đen chị. Cái bài viết đó nói rất nhiều chuyện vụn vặt sự thật, cũng không ít Weibo đại V, nói danh công chúng số cũng quay quanh bài viết. Em cảm thấy được việc này là có đoàn đội, có kế hoạch mà làm đấy."

"Em gửi bài viết cho chị xem, em cũng đừng có gấp, càng đừng mở ID clone[1] đi chửi nhau."

"Làm sao chị biết em muốn mở ID clone đi chửi vậy?"

"Cái này còn muốn nghĩ sao? Nếu như đối phương đã có kế hoạch, có đoàn đội gửi bài viết, một mình em chửi là không thể nào thắng, càng chửi thì càng tức thôi. Để chị xem bài viết đó đã, sau đó lại nghĩ biện pháp xử lý."

"Chị đem bài viết viết gửi cho Hạ tổng của em, anh ấy sẽ xử lý nhanh thôi."

"Ừ. Cảm ơn mỹ nữ Tiểu An đã quan tâm, đừng lo lắng về chị nữa, chuyện này không phải là chuyện khó xử lý."

"Chị nói vậy em yên tâm rồi."

"Em đi làm cho tốt, lần sau lại để cho chị biết em giờ làm việc lên mạng, coi chừng chị xào em lên."

"Chị Tần, chị qua sông đoạn cầu!" Tiểu An nhin không được kêu lên.

"Hiện tại mới phát hiện sao, đã chậm. Em đã ở bên trên sô đen rồi."

"Hừ, em ghét chị!" Tiểu An không tình nguyện mà cúp điện thoại, sau đó chấp choạng gửi bài viết cho Tần Dĩ Duyệt.

Tần Dĩ Duyệt ấn mở bài viết xem xem.

Bài viết đúng như những gì Tiểu An đã nói, có người có ý.

Chủ nhà đã dùng cách viết tiểu thuyết mà miêu tả lại câu chuyện tình cảm của cô và Hạ Kiều Yến, hành văn tinh tế tỉ mỉ, tình cảm chân thành, khiến cho Tần Dĩ Duyệt âm thầm tắc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Một nhà ba người hạnh phúc sinh hoạt

Lâu chủ kể được một nửa liền đem địa chỉ của bài đăng trên diễn đàn y học gửi đến.

Trước đó bài viết chỉ truyền nhau trong phạm vi của các bác sĩ và những người chăm sóc sức khỏe, đại chúng cũng không biết, trải qua bài tuyên truyền của lâu chủ. Mạng lưới trên mạng ít ai là không biết đến.

Ngoại trừ lời văn do kinh nghiệm bên ngoài của lâu chủ, cũng không có thiếu ảnh chụp.

Ảnh chụp là khuya ngày hôm trước cùng ngày hôm qua, Hạ Kiều Yến có mặt ở trong tám ảnh không phải quá rõ ràng. Nhưng người quen chỉ cần nhìn qua liền nhận ra đó là anh.

Một tấm là ảnh anh mở cửa xe cho một người phụ nữ, một ảnh khác là ở trong cùng ngày hôn lễ ôm người phụ nữ đó.

Tần Dĩ Duyệt nhìn trang phục của người phụ nữ đó. Lại nhớ tới cô gái đứng cạnh hồ nước.

Cô ta là người để lại dấu môi trên cổ áo Hạ Kiều Yến?

Ý nghĩ này mới từ trong đầu Tần Dĩ Duyệt lướt qua. cô liền thấy điện thoại trong tay bị người rút đi.

Tần Dĩ Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, nói: "Anh đã để người xóa topic đó rồi. Sẽ không mở rộng ảnh hưởng đâu."

"Bạn gái trước của anh gây hấn với tôi, tôi có cần cho cái phản ứng không nhỉ?"

"Em khi nào thì lại nhảm chán như vậy rồi hả?" Hạ Kiều Yến trả lại điện thoại cho cô.

"Không phải tôi nhảm chán, lúc tôi xem bài viết cảm thấy cô ta thật là đáng thương đó. Hiện tại nghĩ lại. Phát hiện cô ta đáng thương. Tất có chỗ đáng hận."

"Ah?"

"Nếu như cô ta hiểu rõ anh, cô ta sẽ không ở ngay lúc anh vừa kết hôn mà bôi đen tôi. Cô ta nên đợi một đoạn thời gian nữa mới bôi đen, ngược lại sẽ càng hiệu quả hơn. Giả thiết tôi là người thứ ba xen vào tình cảm của hai người. Anh lại cùng bố mẹ anh tổ chức một cái hôn lễ mà toàn bộ Tần thành ai cũng biết đến. Cái này ít nhất nói rõ. Mấy người các anh là đã đồng ý chuyện hôn nhân này. Nếu như anh quan tâm cô ta, anh là sẽ không đem hôn lễ tổ chức đến mức mỗi người ai cũng biết về nó. Trên mạng cũng sẽ không xảy ra sự xuất hiện của nhiều video cùng ảnh chụp trong lễ kết hôn của chúng ta. Còn một điều là, cô ta ở thời điểm này bôi đen tôi. Anh cho dù không thích tôi, nhưng cũng sẽ vì Hạ gia cùng tập đoàn Hạ thị anh cũng sẽ đem những lời bàn tán không tốt này đè xuống, sẽ không ngồi đợi tôi bị đen đến thương tích đầy mình."

"Tiếp tục." Hạ Kiều Yến có chút háng hái nói.

"Cô ta vẫn còn bài viết thảo luận việc tôi chỉ là một người phụ nữ có gia cảnh bình thường. Cô ấy nếu đem điểm này làm biến mất, cư dân mạng còn có thể đem tôi nói thành thảm hại hơn một chút. Nhưng cô ta không có làm vậy, ngược lại lần nữa cường điệu gia cảnh bình thường, diện mạo cũng bình thường của tôi. Nhưng mà, có vẻ cô ta đã quên rằng đám cư dân mạng đó phần đông đều giống như tôi, bị cô ta tuyên truyền như vậy, cư dân mạng ngược lại sẽ đứng về phía tôi. Bọn họ sẽ nhớ tôi chính là cô bé lọ lem phiên bản đời thực, không cần thận liên chấp choạng biến thành Phụng Hoàng, sẽ cảm thấy tôi nhất định là có cái gì đó đặc biệt mới có thể được đến người như anh yêu thương đến vậy, bọn họ sẽ chính mình nào bỏ, tự nghĩ ra một cái kịch bản yêu hận tình thù."

"Em xác định bọn họ sẽ càng không thêm bôi đen em sao?"

"Đen sẫm càng khỏe mạnh, hơn nữa anh cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội này." Tần Dĩ Duyệt sau khi nói xong nở nụ cười vô sỉ, "Anh có muốn nói cho cô ta biết, cách làm này của cô ta thật sự ngu xuẩn, lần sau đổi lại cách tốt hơn để xử lý, đối phó tôi không?"

Hạ Kiều Yến thò tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn, "Nếu phần lớn người phụ nữ nào cũng có logic như em, thì sẽ không có nhiều chuyện ngu ngốc như vậy xảy ra nữa rồi."

"Cảm ơn thổ hào khích lệ. Sau này anh ngoài miệng khen ngợi được rồi, đừng véo mặt tôi, để để lại nếp nhăn."

Nói xong, cô vỗ nhẹ lên tay Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến biết nghe lời phải mà thu tay lại, đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm của da thịt trơn mềm, giống như trong tưởng tượng của anh.

"Em đã nói như vậy, anh lại để cho người đã xóa bài viết đó đi khôi phục lại nhé?"

Tần Dĩ Duyệt khước miệng co rút, "Đừng, anh xóa liền xóa, ngàn vạn lần đừng khôi phục. Nói như vậy tôi sẽ rất mất mặt đấy, vừa được gả đến, liền hướng toàn bộ thế giới công bố rằng tôi ở nhà của anh không được yêu thương gì cả, tôi sẽ bị ném đá đó."

Hạ Kiều Yến mặc kệ cô..., "Xuống lầu uống trà chiều, nhanh không thì nguội mất."

"Đến gần năm giờ rồi còn uống trà chiều? Buổi tối không cần ăn cơm sao?"

"Ăn xong cùng đi vận động, miễn cho em lại bị người vừa đẩy liền đổ."

Tần Dĩ Duyệt: "..."

Cô có cảm giác bị Hạ Kiều Yến khinh bỉ.

**

Sau buổi trà chiều phong phú, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo lên lầu thay quần áo thể thao.

Hai người thay đồ xong, lại nhìn đến Tần Dĩ Duyệt vẫn còn mặc một bộ đồ ngủ ở nhà, một lớn một nhỏ liền tay khoanh trước ngực nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt lúc này mới hậu tri hậu giác mà kịp phản ứng, "Em cũng phải đi?"

"Chứ em nghĩ sao nữa?" Hạ Kiều Yến giọng nhàn nhạt.

"Thật có lỗi thật có lỗi, vừa mới bắt đầu nghiệp vụ không được thuần thục, mong hai thổ hào đừng ghét bỏ." Tần Dĩ Duyệt gượng cười, hấp tấp đi lên lầu.

Sau khi vào phòng, nhìn thấy trên giường một bộ đồ thể thao giống hệt bộ mà Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo mặc, cô vô lực mà liếc mắt, động tác rất chập choạng ôm quần áo đi đến phòng thay quần áo thay.

Tiểu Bảo có vẻ rất thích chuyện người một nhà mặc quần áo giống nhau, một mực cười tủm tỉm, một bên chạy bộ còn một bên cầm gậy selfie chụp ảnh.

Bộ dạng nhỏ vô cùng vui vẻ.

Tần Dĩ Duyệt thỉnh thoảng cũng phối hợp với nhóc mà chụp.

Chính cô phối hợp thôi thì còn chưa đủ, còn kích động trực tiếp úp sấp trên người Hạ Kiều Yến.

Sau khi úp sấp trên người Hạ Kiều Yến, cô đã cảm thấy tư thế này có chút ngượng ngùng.

Tiểu Bảo thấy thế cũng học bộ dáng của cô, úp sấp người đè lên người của cô, căn bản chưa có cơ hội cho cô đứng thẳng người.

Hạ Kiều Yến im lặng mà nhìn hai người trên lưng, cầm lấy gậy selfie của Tiểu Bảo, lấy cái tư thế này mà chụp vài tấm hình.

Chụp xong hết rồi, anh tức giận mà nói: "Hai vị, nằm sấp rất thoải mái, phải không?"

Tần Dĩ Duyệt cười hắc hắc hai tiếng, đứng thẳng người, "Cảm giác cũng không tệ lắm."

Cô nhận gậy selfie, lấy điện thoại trên gậy xuống, "Cùng hai người đẹp trai ở một chỗ chụp ảnh, giá trị nhan sắc của em cũng đi theo đề cao mấy cấp bậc."

Tiểu Bảo ở một bên nặng nề mà gật đầu, viết: "Mẹ, mẹ rất đẹp."

"Cảm ơn bảo bối khích lệ, mẹ sẽ tranh thủ trở nên đẹp hơn."

Ba người một đường đi bộ chậm rãi, thấy nơi có phong cảnh đẹp liền chụp ảnh, đã nói rồi đấy, vận động cứ thế mà biến thành tản bộ.

Nhưng vận động kiểu này đối với người nhiều năm làm ở văn phòng như Tần Dĩ Duyệt vẫn có chỗ tốt, cô từ khi có xe, cơ bản không có vận động gì nhiều.

Trước đây còn có thể đi bộ từ nhà đi đến trạm xe buýt ngồi xe bus, hiện tại vận động chỉ còn lại đoạn từ bãi đỗ xe đi đến văn phòng làm việc.

Đi theo Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo chạy một vòng, tinh thần sáng khoái không ít.

Đi đến cuối cùng Tiểu Bảo chậm chậm rút lại phía sau.

Nhóc nhìn đồng ảnh chụp hôm nay, chọn lấy ba tấm thích nhất, sau đó đăng nhập Weibo chính thức của tập đoàn Hạ thị, đem hình ảnh đăng lên, caption ghi: "Tôi. Baba. Mẹ."

Đăng xong, nhóc về mặt bình tĩnh mà Logout.

Dám bôi đen Tiểu Duyệt Duyệt nhà nhóc, cũng không nhìn một chút sau lưng Tiểu Duyệt Duyệt là ai, đúng là chán sống!

**

Ở biệt thự ngày người một tuần lễ, Tần Dĩ Duyệt phát hiện muốn thích ứng cuộc sống như vậy cũng không khó.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo sinh hoạt rất có quy luật.

Sau bữa sáng sẽ đi tản bộ một giờ, 9:30 vào phòng sách học tập, làm việc; 11:30 đến 12h xuống lầu ăn cơm trưa, tiêu cơm sau nghỉ trưa một giờ hoặc nửa giờ; hai giờ rưỡi đến 4:30 học tập, làm việc tiếp, sau đó là trà chiều cùng vận động; khoảng chín giờ rưỡi đêm Tiểu Bảo đến giờ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lễ vật về nhà thăm bố mẹ

Trong đó chuyện khiến cho Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên nhất cũng không có phát sinh, Hạ Kiều Yến cũng chưa cùng cô cùng ngủ một phòng. Chuyện này để cho cô nhẹ nhàng thở ra.

Buổi sáng ngày thứ ba, Tần Dĩ Duyệt như trước đây xuống lầu. Lại nhìn thấy đại sảnh xếp một đồng đồ vật.

Hạ Kiều Yến cùng Lưu thăm ở bên cạnh đang nói gì đó, hình như là còn thiếu thứ gì.

Nghe được tiếng bước chân của Tần Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến ngẩng đầu hướng cô cười cười. "Em dậy rồi."

"Đây là muốn làm gì vậy?"

"Chuẩn bị đồ đạc quay trở lại nhà của em."

"Cũng không cần nhiều đồ như vậy chứ?" Tần Dĩ Duyệt về mặt ngu ngơ mà nhìn anh.

"Vốn định ngày về thăm bố mẹ đến nhà mẹ đẻ của em, nhưng đúng lúc bố mẹ em cùng người thân ra ngoài du lịch cả rồi, chỉ có thể đợi lúc họ trở về thôi. Những vật này ngoại trừ cho bố mẹ ra, mấy người họ hàng của em cũng không thể thiếu."

Tần Dĩ Duyệt xấu hổ mà gãi gãi đầu, hồ thẹn nói: "Thật xấu hổ, em không hiểu rõ lắm những nghi lễ này. Làm phiền anh rồi. Sau này muốn làm cái gì, anh nhắc em một chút."

"Những điều này đều là việc nhỏ, em cũng chỉ về nhà thăm bố mẹ một lần. Không cần phải học. Em đi lên lầu thay quần áo. Thuận tiện gọi Tiểu Bảo rời giường."

"Được, tuân mệnh, thỏ hào." Tần Dĩ Duyệt cười chạy lên lầu.

Lúc đến chỗ rẽ của cầu thang, cô nhìn không được quay đầu nhìn lại Hạ Kiều Yến dưới lầu. Trong lòng không khỏi dần xuất hiện tình cảm ảm áp.

**

Vì sắp xếp những vật đó. Hạ Kiều Yến lái xe SUV, đằng sau còn có chiếc xe vận tải đi theo, mới đem những vật đó xếp đủ.

Khi đến dưới nhà Tần Dĩ Duyệt, Lạc Minh Mị cùng Tần Thu Dương và các thân thích đều đi ra. Khu nhà nhỏ liền có nhiều người đến xem, mỗi người đều có vẻ mặt cực kỳ hâm mộ mà nhìn bọn họ.

Hạ Kiều Yến quay cửa kính xe xuống, cười nói: "Ba mẹ. Sao mọi người lại ra đây rồi?"

"Chúng ta cũng vừa về đến nhà, xem chừng hai đứa cũng sắp đến rồi, cho nên xuống đây đợi luôn." Lạc Minh Mị nhìn hai chiếc xe dừng lại, "Sao lại mang nhiều đồ đến như thế này? Quá tốn kém rồi."

"Đều là đồ trong nhà đã có rồi, không cần để ý đâu mẹ." Hạ Kiều Yến vừa nói vừa cùng Tần Dĩ Duyệt và Tiểu Bảo mở cửa xe.

Đằng sau tài xế của xe vận tải bắt đầu dỡ đồ xuống, Tần gia, Lạc gia thân thích cũng nhao nhao tới hỗ trợ.

Một đám người rất nhanh liền đem xe quà tặng mang đến trên lầu.

Tần gia là kiểu nhà hai tầng, hai tầng cao thấp khoảng gần 150 mét vuông, bình thường chỉ có ba người ở, rất là rộng rãi.

Hiện tại đột nhiên có một đám người, còn có một đồng đồ vật, lập tức có chút chật chội.

Lạc Minh Mị trước đó đã cùng hai nhà thân thích đề cập qua tình huống của Tiểu Bảo, bởi vậy không có người tận lực đi theo thân thiết với Tiểu Bảo, đều vây quanh Hạ Kiều Yến nói chuyện phiếm.

Hạ Kiều Yến một mực mỉm cười cùng bọn họ nói chuyện với nhau, không có một chút kiêu ngạo.

Lạc Minh Mị cùng thím, dì của Tần Dĩ Duyệt phân quà tặng, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt nắm tay Tiểu Bảo đi tới, liền hỏi: "Những thứ này là con làm, hay vẫn là con rể an bài đây?"

"Mẹ, mẹ cũng quá xem trọng con rồi, con cũng không biết việc về nhà thăm bố mẹ đây này, con vẫn cho là chuyện này ở cổ đại mới có."

"Được, mẹ làm sao lại sinh ra cái loại người như con vậy nhỉ? Quá thất bại, quá thất bại rồi. Con lại để cho con rể một người thu xếp cả đồng đồ như vậy con thấy thích hợp lắm sao?"

Tần Dĩ Duyệt cũng nuốt một ngụm nước bọt, "Vây theo lão Phật gia chính là ý gì?"

"Được rồi, nói cho con cũng nói không thông. Con mang Tiểu Bảo Bối lên lầu ở lại đó đi, đừng làm cho Tiểu Bảo Bối cảm giác không được tự nhiên."

"Yes Sir. Vắt và thấm và đi rồi."

"Không khổ cực, vừa du lịch trở về, vừa vận hoạt động gân cốt một chút." Thím hai cười nói.

Tần Dĩ Duyệt nắm tay thịt của Tiểu Bảo lên lầu, chị họ Tần Phân cùng cô em họ Lạc Nhã Nhĩ cũng theo lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nhéo nhéo tay Tiểu Bảo, "Bảo bối, con trở về phòng một mình được không?"

Tiểu Bảo gật đầu, đi vào phòng Tần Dĩ Duyệt liền đóng cửa lại.

Chị họ Tần Phân cười nói: "Xem nụ cười trên mặt của em đã biết rõ em trải qua không tệ, con trai Hạ Kiều Yến không khó chăm sóc lắm nhỉ?"

"Tiểu Bảo rất hiểu chuyện, chỉ có là sợ nhiều người, người càng nhiều tâm tình của nhóc ấy sẽ không ổn định."

"Không ít trẻ con đều như vậy, thằng nhóc đó có thể chấp nhận em là tốt rồi. mấy ngày hôm trước chị còn có chút lo lắng em cùng nhóc ấy ở chung không tốt, trong nhà lại chỉ có em và một đứa bé, con một đều sẽ có chút không quan tâm người khác."

"Chị Phân, có thể không hạ thấp em xuống như vậy không?" Tần Dĩ Duyệt về mặt ai oán mà nhìn Tần Phân, từ ngăn thứ hai của tủ chứa đồ lấy ở bên trong cho Tần Phân cùng Lạc Nhã Nhĩ đồ ăn vặt cùng sữa chua.

Cô cùng mẹ đều thích ăn đồ ăn vặt và sữa chua, bởi vậy trong nhà không ít chỗ đều có nó.

"Nếu không em hỏi một chút Nhã Nhĩ đi, xem thử em ấy có phải nghĩ như vậy hay không?" Tần Phân nhận lấy sữa chua, bắt đầu uống.

"Chị họ, chị Phân nói rất có đạo lý. Em cùng chị Phân đều có anh chị em, mà chị thì không có. Di dương bọn họ kiên quyết chỉ sinh một người, chị không biết được chỗ tốt khi có anh chị em đâu."

Tần Dĩ Duyệt im lặng, "Vậy hai người là cái gì?"

"Chúng ta không giống vậy, chúng ta là thân thích, có thân thích đến mấy cũng không giống như cùng anh chị em ruột thịt được. Chúng ta dù nói thế nào cũng là người hai nhà, không giống anh chị em là người một nhà, nói cái gì cũng có thể nói."

"Hai người hôm nay là đối với chị khoe khoang sao?"

"Là tới hâm mộ em đấy." Tần Phân vỗ vỗ tay của cô, "Sau này có chỗ không rõ thì gọi điện thoại cho chị, chị tốt xấu gì cũng đã có con rồi, so với em có nhiều kinh nghiệm."

"Cảm ơn chị Phân."

Lạc Nhã Nhĩ nhìn bộ dáng làm nũng của Tần Dĩ Duyệt, đột nhiên hỏi: "Chị họ, anh rở kỹ thuật trên giường như thế nào đây? Có cảm giác dục tiền dục tử[1] không?"

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy thiếu chút nữa bị sữa chua làm cho sặc, buồn bực ho khan vài tiếng, "Chị hiện tại đã biết rõ phong cách lời nói hung hãn của Lạc phu nhân là từ đâu rồi, mấy người có thể không nhiều chuyện về chuyện riêng tư của người khác không vậy?"

"Không thể! Em hiểu kỳ mà. Nếu anh rở ngay cả kỹ thuật trên giường cũng rất lợi hại, vậy thì quá hoàn mỹ."

"Về sau em kết hôn thì tự mình nhận thức."

"Chị tiết lộ một chút thôi."

"Nghĩ hay lắm!"

Lạc Nhã Nhĩ con mắt đảo vòng, khoác ở cánh tay Tần Dĩ Duyệt, "Tần Dĩ Duyệt, chị bây giờ gả vào nhà giàu sang quyền quý rồi, nhớ phải xem xét mấy người đàn ông có tiền cho em, biết không đó?"

"Em mới 24, không gấp."

"Yêu đương cũng muốn nói chuyện một hai năm mới kết hôn, không còn sớm."

"Có thể." Tần Dĩ Duyệt cười nói.

Lạc Nhã Nhĩ nở nụ cười sáng lạn, theo chỗ cô ngồi nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy được Hạ Kiều Yến đang bị người vây quanh.

Hạ Kiều Yến tuần lẫm, dáng người cao ngất, khiến cho anh trong đám người rất dễ dàng mà nổi bật.

Hơn nữa tài ăn nói, quý khí hiếm có cùng giá trị con người của anh, lại khiến cho anh thoát nhìn rất là xa không thể chạm vào.

Cô đã từng vụng trộm mê luyến Hạ Kiều Yến, nhưng cô không nghĩ tới người đàn ông cô đã từng YY trong đầu, một ngày kia sẽ trở thành anh rể của cô.

Nghĩ nghĩ, Lạc Nhã Nhĩ nhìn về phía Tần Phân đang cùng Tần Dĩ Duyệt nói chuyện, trong lòng xuất hiện cảm giác ghen ghét.

Từ nhỏ, cô đã bị lấy ra cùng Tần Dĩ Duyệt so sánh.

Tần Dĩ Duyệt gia đình hoàn cảnh so với cô tốt hơn, Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị chỉ có một đứa con gái là cô ta, tất cả sủng ái cùng tài phú mà bọn họ có được đều cho Tần Dĩ Duyệt.

Không giống cô còn có một thằng em, trong nhà có đồ gì tốt đều muốn để cho em trai cô.

[1] Dục tiên dục tử: Sướng chết đi sống lại, giống như phê thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thổ hào, anh đây là muốn dùng sắc dụ em sao?

Người trong nhà còn thỉnh thoảng dùng thành tích của Tần Dĩ Duyệt cùng cô so sánh, mà Tần Dĩ Duyệt là loại người học bá, lúc ở trường học cơ bản cả năm đều có tên nằm trong Top 5.

Căn bản Tần Dĩ Duyệt trước năm 20 tuổi là mẫu người chiến thắng cuộc đời.

Cho đến khi cô vì Chu Tử Dương buông tha cho slot đi du học. Hình tượng của cô mới sụp đổ.

Bố mẹ cô thường xuyên vụng trộm nói Tần Dĩ Duyệt ngốc, nói cô đọc sách đọc đến hư mắt đầu óc.

Nhưng Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị lại chưa từng vì chuyện Tần Dĩ Duyệt buông tha cơ hội đi du học mà nói bất cứ cái gì, thân thích hỏi tới chỉ đơn giản trả lời rằng đều đã là chuyện cũ rồi. Không có chút ý tứ nào muốn trách Tần Dĩ Duyệt.

Mà Tần Dĩ Duyệt hiện tại gả cho Hạ Kiều Yến, Hạ Kiều Yến lại đối với Tần gia, Lạc gia tốt như vậy. Khiến cho người khác không thể không hâm mộ ghen ghét vận may của Tần Dĩ Duyệt.

Dựa vào cái gì mà Tần Dĩ Duyệt có thể sở hữu tất cả chuyện tốt đặt ở trên người cô ta.

Cô lớn lên không so với Tần Dĩ Duyệt chênh lệch bao nhiêu. Đáng người cũng so với Tần Dĩ Duyệt đẹp hơn.

Vì cái gì Hạ Kiều Yến sẽ cưới người phụ nữ là Tần Dĩ Duyệt như vậy?

Lạc Nhã Nhĩ nhìn khuôn mặt Hạ Kiều Yến, nghĩ đến nếu Hạ Kiều Yến biết rõ chuyện của Tần Dĩ Duyệt cùng Chu Tử Dương, còn có thể cần Tần Dĩ Duyệt hay không?

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu của cô, Lạc Nhã Nhĩ ngẩn người.

Cô không nghĩ tới cô lại có cái loại suy nghĩ này.

Tần Dĩ Duyệt nhìn Lạc Nhã Nhĩ không nói lời nào, liền đẩy nhẹ cô, "Còn chờ cái gì nữa? Một mẻ sao?"

"Hoi một."

"Vậy em đi về phòng cho khách nghỉ ngơi một chút. Đợi chút nữa ăn cơm đi chị gọi em"

"Vậy hai người nói chuyện vui vẻ."

Nói xong, Lạc Nhã Nhĩ đứng lên đi theo hướng phòng nghỉ cho khách.

Phòng nghỉ ở tận cuối hành lang, lúc Lạc Nhã Nhĩ đi ngang qua phòng Tần Dĩ Duyệt, bước chân dừng một chút.

Cô do dự đứng ở cửa ra vào một chút, sau đó lặng yên không một tiếng động mà vặn mở cửa phòng Tần Dĩ Duyệt, nhẹ chân nhẹ tay mà đi vào.

Trong phòng, Tiểu Bảo đang nằm ở trên giường ngủ.

Nghe được động tĩnh rất nhỏ, thân thể nhỏ nhỏ của nhóc bỗng nhúc nhích. Cảnh giác mà mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc.

Lạc Nhã Nhi không có ngờ tới cô đẩy cửa đi vào sẽ nhìn thấy cảnh này, cô cho rằng Tiểu Bảo đã ngủ rồi.

Tiểu Bảo đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm cô ta, ánh mắt kia hoàn toàn không giống như là ánh mắt của một đứa trẻ năm tuổi nên có.

Lạc Nhã Nhi ý nghĩ sản trong đầu lập tức vỡ vụn.

Tiểu Bảo nhìn trên mặt Lạc Nhã Nhi chợt lóe lên kinh hoàng, cùng tuổi thật của nhóc không có nửa điểm tương xứng, nở nụ cười châm biếm.

Lạc Nhã Nhi lại càng hoảng sợ. Run giọng nói ra: "Cô đi nhầm phòng."

Sau khi nói xong, cô ta liền chạy ra ngoài.

Tiểu Bảo nhảy xuống giường, đóng cửa lại.

Chút dừng khí ấy còn không có mà còn muốn trước mặt nhóc tạo cảm giác tồn tại, thật sự là đại đột, một chút điểm kỹ thuật cũng không có.

Nghĩ đến Tiểu Duyệt Duyệt nhà nhóc cùng người phụ nữ như vậy là thân thích, nhóc đã cảm thấy Tiểu Duyệt Duyệt của nhóc thật là lợi hại, cùng cái đồ dân ở chung lâu như vậy, không có bị lây bệnh, thật sự là kỳ tích lớn.

**

Bởi vì Tàn Lạc hai nhà thân thích cùng Tàn Dĩ Duyệt, Hạ Kiều Yến cùng một chỗ cũng gần bốn mươi người, nên không có ở nhà ăn cơm.

Lần này do Tàn Thu Dương cùng Lạc Minh Mị làm chủ đến khách sạn năm sao gần đó ăn cơm trưa, trong lúc đó Hạ Kiều Yến như trước là tiêu điểm.

Tiểu Bảo dính Tàn Dĩ Duyệt không rời, thỉnh thoảng gấp rau cho Tàn Dĩ Duyệt, đút cho Tàn Dĩ Duyệt ăn.

Sự ân cần, bộ dáng thân thiết đó, khiến cho người không biết còn tưởng rằng Tiểu Bảo là Tàn Dĩ Duyệt sinh ra đó.

Tàn Dĩ Duyệt ăn vài miếng mà Tiểu Bảo gấp cho cô ăn, sau đó không có lại để cho nhóc tiếp tục làm.

Nhóc còn là một đứa trẻ, chiếc đĩa gấp cũng không thông thuận, đĩa rau so sánh tốn sức.

Cô cảm nhận được sự quan tâm của nhóc là được rồi.

Tàn Thu Dương cùng Lạc Minh Mị nhìn Tàn Dĩ Duyệt cùng Tiểu Bảo quan tâm lẫn nhau, trong lòng rất thoải mái.

Vốn hai người sau khi nghe được thân thể của Tiểu Bảo cũng rất thương tiếc nhóc, lại nhìn đến nhóc còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy, đối với Tiểu Bảo thoải mái trực tiếp ghi lên trên mặt.

Nếu không phải Tiểu Bảo không gần gũi ai ngoài Hạ Kiều Yến và Tàn Dĩ Duyệt, Lạc Minh Mị thực muốn xông tới ôm lấy nhóc gặm mấy ngụm.

Đáng yêu như thế lại còn hiểu chuyện, trẻ con như thế ai mà không thích.

Một buổi cơm trưa ăn đến hơn ba giờ chiều mới kết thúc, mấy người đàn ông đều uống nhiều rượu.

Hạ Kiều Yến là trung tâm của mọi người, lại là lần đầu tiên chính thức gặp người của hai nhà Tàn Lạc, tự nhiên mà trở thành đối tượng để mọi người mời rượu.

Nhưng nhìn trên mặt của anh lại nhìn không ra dấu hiệu say rượu.

Đến khi đem tất cả mọi người đưa đến ghế sau, Hạ Kiều Yến mới dựa vào trên vai Tàn Dĩ Duyệt.

Tàn Dĩ Duyệt nghe trên người anh toàn mùi rượu, "Anh có muốn thuê một căn phòng ở chỗ này nghỉ ngơi một chút không?"

"Để anh dựa một chút là được, về nhà ngủ tiếp."

"Thỏ hào, mấy người bình thường nói chuyện làm ăn cũng như vậy phải không?"

"Đau lòng sao?"

"Hình như có một chút." Tàn Dĩ Duyệt nói xong có chút ngượng ngùng, bổ sung nói: "Thỏ hào, anh nhất định phải bảo trọng thân thể, như vậy em mới có đếm được nhiều tiền nha."

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười khẽ vài tiếng. "Anh ở cấp bậc này rất ít khi bị rót rượu, bình thường mời rượu cũng phần lớn có thể uống có thể không uống."

"Vậy anh vất vả rồi."

"Anh cưới em rồi, ngẫu nhiên ứng phó người nhà của em có thể có bao nhiêu vất vả chứ."

Tần Dĩ Duyệt nghe Hạ Kiều Yến mà nói cười hắc hắc vài tiếng, cảm thấy Hạ Kiều Yến nói hay lắm, bộ dạng vô cùng có đạo lý.

Xem ra cô cũng phải học một chút buồn bán lễ nghi cùng văn hóa trên bàn tiệc, không thể sau này khi ở cùng Hạ Kiều Yến gặp người nhà bên kia biểu hiện giống như cái chày gỗ rồi.

Hai lớn một nhỏ ngồi trong chốc lát, Tần Thu Dương cùng Lạc Minh Mị đưa xong lớp khách cuối cùng.

Hạ Kiều Yến ngồi ngay ngắn, cười nói: "Mọi người đều trở về hết rồi ạ?"

"Đều đã trở về. Kiều Yến, con có ổn không đó? Có muốn nhờ khách sạn làm canh cho tỉnh rượu không?" Lạc Minh Mị quan tâm nói.

"Không cần, đi một đoạn sẽ tỉnh rượu thôi ạ."

"Vậy chúng ta chậm rãi đi trở về. Hai nhà cũng là thật cao hứng, mới không ngừng mời rượu. Nếu cảm thấy phiền toái, để mẹ nhắc nhở bọn họ một tiếng."

"Bọn họ cũng là vì con cùng Duyệt Duyệt kết hôn mà vui mừng, không có nghiêm trọng như vậy."

Một đoàn người tự chậm rãi mà từ khách sạn trở về nhà.

Về đến nhà, Hạ Kiều Yến liền lên lầu đến phòng Tần Dĩ Duyệt rửa mặt.

Lạc Minh Mị đi đến phòng bếp cho nấu hai phần canh tỉnh rượu.

Một phần cho Tần Thu Dương, một phần để cho Tần Dĩ Duyệt bung lên lầu cho Hạ Kiều Yến.

Lúc Tần Dĩ Duyệt đẩy cửa đi vào phòng, Hạ Kiều Yến đang từ phòng tắm đi ra, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ quấn một cái khăn tắm.

Tần Dĩ Duyệt trên mặt lập tức xuất hiện cảm giác nóng nóng, cô ho nhẹ một tiếng. "Thỏ hào, anh đây là muốn dùng sắc dụ em sao?"

"Nếu không thì sao đây."

"Chờ chúng ta lại quen thuộc một chút, anh làm như vậy em nhất định sẽ nhào tới." Tần Dĩ Duyệt cười cười nói, đem canh tỉnh rượu đặt tới trên tủ đầu giường. "Mẹ cho anh đây, anh uống hết thì ngủ một giấc. Ăn cơm tối, em sẽ gọi anh dậy."

"Tiểu Bảo đâu rồi?" Hạ Kiều Yến cầm chén canh, chậm rãi uống.

"Nhóc ấy đang ở phòng khách nhỏ lầu hai chơi."

"Ừm, năng lực thích ứng của nó so với trong tưởng tượng của anh thì tốt hơn."

"Cái đó phải là do em rất có sức ảnh hưởng rồi." Tần Dĩ Duyệt đắc chí nói.

"Em nói như vậy anh cũng không có ý phản bác, em nói là gì thì nó là vậy." Hạ Kiều Yến nói xong uống cạn chén canh tỉnh rượu.

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy chén canh đã hết của Hạ Kiều Yến, "Anh nghỉ ngơi thật tốt."

Nói xong, cô cầm cái chén không đi ra ngoài.

Hạ Kiều Yến thay quần áo ngủ, vén chăn lên liền nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Con đã nói rằng con sẽ là thiên thần bé nhỏ của mẹ!

Trong đêm chần còn thoang thoảng mùi nước hoa thanh mát, giống như mùi trên người Tần Dĩ Duyệt, rất dễ ngủ.

Hạ Kiều Yến nhìn lướt qua căn phòng.

Cả phòng thiết bị lắp đặt không tính là đặc biệt tốt, là kiểu phong cách lắp đặt thiết bị đã được lưu hành từ mười năm trước. Nhưng có thể nhìn ra nó được bảo quản khá tốt.

Toàn bộ Tần gia cho người khác cảm giác đều là không nhiễm bụi trần, mỗi đồ vật đều được chăm sóc, bảo quản rất tỉ mỉ, đã hơi thở sinh hoạt, lại có dấu vết giữ gìn của chúng.

Phòng của Tần Dĩ Duyệt không có nhiều cảm giác như căn phòng của một cô gái bình thường, kệ sách, vật phẩm làm bằng tay, bàn học, tủ quần áo. Bàn trang điểm vân vân, ồ, đội một tý, kiểu dáng đều đơn giản nhưng không kém phần thanh lịch, không có nhiều đồ vật in đậm sự nữ tính.

Cái này có thể là do có quan hệ đối với công việc của cô.

Hạ Kiều Yến nghĩ vậy, nhắm mắt lại nằm ngủ.

**

Lúc Tần Dĩ Duyệt xuống lầu rửa chén, bị Lạc Minh Mị kéo sang một bên.

"Mẹ và baba con cho Tiểu Bảo cùng nhà thông gia vài thứ, con xem thử có thích hợp hay không."

"Hạ Kiều Yến trong nhà cái gì cũng không thiếu, chúng ta có tâm ý là được rồi. Bọn họ đều sẽ rất thích."

"Mẹ cũng là nghĩ như vậy. Nên chọn đồ vật vừa thực dụng lại không đắt mấy."

"Mẹ, mẹ thật thông minh."

"Cái này còn cần con nói sao." Lạc Minh Mị lườm cô một cái, "Quà cho Tiểu Bảo thì mẹ chuẩn bị mấy bộ quần áo. Đồ chơi cái gì đó mẹ chưa thấy thằng bé chơi bao giờ, nên không có mua. Mua không thích hợp thì lại lãng phí."

"Nhóc ấy đúng là không chơi mấy món đồ chơi của mấy đứa trẻ bình thường." Tần Dĩ Duyệt nắm bả vai Lạc Minh Mị, "Mẹ. Mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, cấp bậc lễ nghĩa như thế là được rồi. Đừng thấp thỏm không yên nữa, trước kia mẹ đâu phải như vậy đâu."

"Còn không phải do con gả được chỗ tốt, nên mẹ có thể không thấp thỏm không yên sao? Gả phải chỗ không tốt. Mẹ buồn, gả được chỗ quá tốt, mẹ cũng buồn, ấy dà, làm mẹ thật sự không dễ dàng."

Tần Dĩ Duyệt hôn rồi trên mặt Lạc Minh Mị, "Vậy mẹ buồn tiếp đi, con đi đây."

"Tần Dĩ Duyệt, con đã nói rằng con sẽ là thiên thần bé nhỏ của mẹ mà?! Con có thể đối xử như vậy với người mẹ cực khổ nuôi lớn con sao?!"

Bạn Tần giả bộ như không nghe thấy, lão đảo mà đi lên lầu.

Bởi vì cô biết rõ Lạc Minh Mị phụ nhân chỉ là cảm thán một cái, quay đầu lại giầy vò còn về giầy vò như thế nào, cô vẫn là không nên đi quấy rối.

**

Sau ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, Tần Dĩ Duyệt quay trở lại bệnh viện đi làm, cho đồng nghiệp trong bệnh viện và lãnh đạo nhiều bánh kẹo cưới cùng hi bánh.

Tiểu An ăn được mặt mày hớn hở, "Đây là món bánh kẹo cưới ngon nhất mà em từng được nếm qua."

"Bạn nhỏ Tiểu An, vượt mông ngựa không cần dùng hết sức lực như vậy đâu."

"Không có vượt mông ngựa. Trước đây tham gia hôn lễ, cho tiền lì xì sau đó được chia cho đúng một túi bánh kẹo cưới cùng bánh bích quy nho nhỏ, hương vị so ra đều kém đồ em tự mình mua trong siêu thị ăn. Chỗ nào có thể vượt qua bánh kẹo cưới Hạ tổng của em chứ."

Tần Dĩ Duyệt chẳng muốn nghe cô tiếp tục khoa trương, hỏi: "Giáo sư Lâm đi đâu vậy? Chị vừa đi đến văn phòng của anh ta, nhưng văn phòng không có mở cửa."

"Em cũng không rõ lắm, hình như là đi mở diễn đàn hội nghị về xuất huyết não rồi."

"Chị không có nghe nói gần đây có hội nghị chuyên nghiệp nào hết. "

"Em cũng không có nghe nói, cũng có thể là một salon chuyên nghiệp. Trung tâm của chúng ta không phải khoa xuất huyết não, nên em không hiểu rõ lắm." Tiểu An nói ra.

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, bắt đầu làm việc đến trưa.

Sau khi cô trở thành bác sĩ trưởng, nội dung công tác cùng trước đây không có nhiều khác biệt, chỉ là thời gian công tác so với bác sĩ bình thường có quy luật hơn nhiều, tương tự như thời gian làm việc của thành phần tri thức.

Trừ khi có tình huống đặc biệt cần tăng ca, lúc khác đều là sáu giờ chiều tan tầm.

Cô một năm trước là bác sĩ bình thường, cơ bản không khái niệm nghỉ ngơi, căn bản mỗi ngày đều xoay quanh bệnh viện.

Hiện tại đột nhiên bắt đầu có quy luật, cô đứng là có chút không thích ứng.

Tần Dĩ Duyệt bề bộn một ngày, cùng Tiểu An dọn đồ hai câu sau đó tan tầm.

Hôm nay Hạ Kiều Yến hẹn bác sĩ riêng của Tiểu Bảo ăn cơm, cô lần đầu tiên gặp đối phương không nên đến muộn.

Vì vậy, một đường nhanh như chớp mà lái xe trở về biệt thự.

Đi vào biệt thự, cô liền nhìn thấy một người đàn ông nhả nhận mang mắt kính viền vàng đang ngồi trên ghế sofa.

Người đàn ông đó đứng lên, hướng cô vươn tay, cười nói: "Xin chào Hạ phu nhân, tôi là Luru Từ Xuyên, bác sĩ của Tiểu Bảo."

"Xin chào, rất hân hạnh được biết anh." Tần Dĩ Duyệt bắt tay cùng anh ta.

"Nghe Hạ tiên sinh nói cô là bác sĩ bệnh viện Nhã Đức, bệnh viện Nhã Đức là một bệnh viện không tệ đấy."

"Chúng ta tuy là cùng ngành, nhưng thực lực cùng kỹ thuật chênh lệch quá xa nhau, kính xin bác sĩ Luru chỉ giáo nhiều." Tần Dĩ Duyệt nói rất chân thành.

"Hạ phu nhân quá khiêm nhường. Bệnh viện Nhã Đức tuy bây giờ không phải là bệnh viện số một số hai Tần thành, nhưng thiết bị điều kiện và bác sĩ đều không kém, bây giờ mà nói có rất nhiều bác sĩ chuyên gia nổi tiếng đều là từ bệnh viện Nhã Đức đi ra đấy, nói không chừng vị kế tiếp sẽ là Hạ phu nhân cô rồi."

"Tôi nên khiêm tốn hay là nói anh nói rất đúng đây nhỉ?"

Luru Từ Xuyên bị phản ứng thẳng thắn của cô chọc nở nụ cười.

Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo lúc này vận động trở về, Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh Tần Dĩ Duyệt hôn cô một cái, sau đó liền chạy lên lầu.

Luru Từ Xuyên một mực quan sát động tác của Tiểu Bảo, đến khi bóng người Tiểu Bảo biến mất hoàn toàn, anh mới quay sang Hạ Kiều Yến cùng Tần Dĩ Duyệt, "Tình huống của Tiểu Bảo so với trong dự đoán của tôi thì tốt hơn."

Hạ Kiều Yến ngồi bên cạnh Tần Dĩ Duyệt, "Thằng nhóc ấy hiện tại và trước kia khác nhau đó là đã tiếp nhận thêm một người, phương diện khác biểu hiện không nhiều thay đổi lắm."

"Điều này cần cả một quá trình, đối với chúng ta mà nói Tiểu Bảo chỉ là đã tiếp nhận một người, đối với bản thân của nhóc ấy mà nói, nhóc đã tiếp nhận một người chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mình, độ chấp nhận còn rất mạnh mẽ, cũng không có xuất hiện tình huống từ chối, cái này ở trong chứng bệnh tự kỷ khi mắc phải bệnh là cực kỳ hiếm thấy đấy. Tôi cùng các chuyên gia tâm lý học trẻ em đối với bệnh của Tiểu Bảo xác định được đây là tính cách điển hình của chứng bệnh tự kỷ, nhóc có một biểu hiện như vậy, lại không hoàn toàn phù hợp với chứng tự kỷ bình thường. Tiểu Bảo trước đây cũng không nguyên ý giao tiếp, mà ngay cả cùng Hạ tiên sinh giao tiếp cũng là ở dưới tình huống cần hỗ trợ mới có thể tiến hành cần thiết giao tiếp, cả người của nhóc lúc nào cũng ở trạng thái căng cứng, vừa rồi nhìn thấy, nhóc cũng không có biểu hiện như vậy, động tác tay chân cùng biểu cảm đều là thả lỏng thoải mái. Đây là tiến bộ quan trọng nhất trong mấy năm nay."

Hạ Kiều Yến nói: "Thay đổi của thằng bé đúng là không nhỏ, chỉ là nó như trước không nói lời nào. Nếu như trong thời gian dài không nói lời nào, chức năng về tiếng nói của nó sẽ từng bước thoái hóa. Dù sao thời gian học nói chuyện đã không dài, hệ thống ngôn ngữ phát ra tiếng nói còn không có hoàn toàn phát triển xong, thì đã đi vào trạng thái tự kỷ."

Luru Từ Xuyên cũng nghiêm túc gật đầu, "Cái này cần là bước tiếp theo chúng ta cần phải làm. Tôi cần dưới sự trợ giúp của hai vị kiểm tra cơ thể và tâm lý của Tiểu Bảo, sau đó đặt ra đợt trị liệu tiếp theo."

Tần Dĩ Duyệt nghe một lúc, đối với bệnh tình Tiểu Bảo vẫn không có khái niệm rõ ràng.

Nhưng nghĩ đến nghe được chuyện chức năng ngôn ngữ của Tiểu Bảo sẽ thoái hóa, cô cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này.

Một người trưởng thành một hai tháng không nói lời nào, mở miệng lại sẽ rất tốn sức.

Một đứa trẻ vừa học nói không bao lâu, đã im lặng hai năm, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Tần Dĩ Duyệt hỏi: "Vậy việc cấp bách hiện tại là khiến cho Tiểu Bảo mở miệng nói chuyện?"

"Đúng vậy. Nhưng là không thể làm quá nhanh, nên tiến hành dần dần, tránh khiến cho nhóc sinh ra tâm lý phản nghịch."

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Hạ Kiều Yên, Hạ Kiều Yên cũng đang nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Chúng tôi bắt đầu bằng cách tăng cường sự tương tác với Tiểu Bảo, anh cảm thấy như thế nào?"

Hạ Kiều Yên gật đầu.

Lưu thăm từ nhà ăn đi qua, "Thiếu gia, Thiếu phu nhân, cơm tối đã chuẩn bị xong."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiểu Bảo mất khống chế

Sau khi mọi người ăn xong bữa tối, Tần Dĩ Duyệt lên lầu giúp Tiểu Bảo tắm rửa.

Nhìn xem thân thể trắng non nõn của nhóc ngồi trong bồn tắm riêng thiết kế cho trẻ, lòng cô không nhịn được thất chặt lại.

Cô cuối cùng vẫn không rõ đến tột cùng là vì chuyện gì có thể khiến cho một đứa trẻ ba tuổi không muốn mở miệng nói chuyện.

Tiểu Bảo thấy Tần Dĩ Duyệt không nói lời nào, nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn cô.

Tần Dĩ Duyệt cảm khăn tắm rộng thùng thình, đem tiểu gia hỏa ướt sũng quần lại, đặt trên đầu gối.

Sau đó lại dùng một cái khăn lông khác nhẹ nhàng lau khô tóc nhóc.

Lúc gần khô, Tần Dĩ Duyệt dùng tay thoáng cọt kết một phát.

Tiểu Bảo thân thể run rẩy, bắt đầu vận vẹo.

Tần Dĩ Duyệt một tay giữ nhóc, một tay nhẹ nhàng mà ở dưới nách của nhóc, ở trên bàn chân nhỏ gãi nhẹ.

Tiểu Bảo mới đầu vận vẹo vài cái, sau đó thân thể của nhóc đột nhiên bất động rồi, vẻ mặt sợ hãi mà nhìn Tần Dĩ Duyệt, biểu cảm vô cùng sợ hãi.

Tần Dĩ Duyệt cảm thấy được tình trạng của nhóc, động tác trên tay dừng lại.

Vừa muốn an ủi, chợt nghe đến tiếng thét thảm thiết chói tai của Tiểu Bảo.

Dưới lầu Hạ Kiều Yên cùng Lưu Từ Xuyên đang tại thảo luận đề chút nữa kiểm tra.

Công việc ra sao, như thế nào khai triển, mở rộng. Chợt nghe đến tiếng thét chói tai của Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yên bước nhanh lên lầu.

Khuôn mặt nhỏ nhăn phát tím mà thét chói tai. Bộ dáng hết sức đau đớn.

"Cô đã làm gì với nó?" Hạ Kiều Yên âm thanh lạnh lùng nói, đem Tiểu Bảo từ trong tay Tần Dĩ Duyệt ôm lấy.

Tần Dĩ Duyệt bị ngữ khí lạnh lùng của anh đâm vào trong lòng, đau xót, nhưng nhìn thấy Tiểu Bảo như vậy, lại rất lo lắng. "Tôi cũng không biết là tình huống như thế nào. Thăng bé đột nhiên cứ như vậy rồi."

Hạ Kiều Yên nhìn cô một cái, ôm Tiểu Bảo trở lại phòng.

"Không có việc gì rồi. Ba ba ở chỗ này, nghe lời. Không có người có thể gây tổn thương cho con. Biết không?" Hạ Kiều Yên ôm thân thể nhỏ nhỏ, bên cạnh nhẹ giọng dỗ dành.

Bình thường từ thanh âm lười biếng, lúc này càng thêm trầm thấp, dịu dàng vô cùng.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bóng lưng của Hạ Kiều Yên, đem chút đau lòng nuốt xuống, rất nhanh thu dọn đồ vật trong phòng tắm.

Tiểu Bảo được Hạ Kiều Yên dỗ dành, tiếng thét chói tai dần dần biến mất, khuôn mặt nhỏ nhăn cũng chậm chậm từ tím tái trở nên hồng hào như cũ, thân thể cũng không hề run rẩy, ngoan ngoãn mà để Hạ Kiều Yên ôm mình.

Đem khuôn mặt nhỏ dụi vào cổ Hạ Kiều Yến, đôi cánh tay mập mập ôm lấy cổ Hạ Kiều Yến thật chặt.

Hạ Kiều Yến bàn tay lớn vỗ nhẹ lưng nhỏ, "Ngoan, đừng sợ. Baba sẽ ở cùng con, sẽ không lại để cho con ở một mình."

Hạ Kiều Yến cứ như vậy thấp giọng dỗ dành Tiểu Bảo gần một giờ, Tiểu Bảo mới ngủ.

Hạ Kiều Yến lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay mà cho thay bộ quần áo ngủ cho nhóc, đem nhóc đặt trên giường nhỏ của mình.

Lưu Từ Xuyên thừa dịp đúng lúc này làm kiểm tra toàn thân cho Tiểu Bảo, "Tâm lý kiểm tra các thứ, đợi lúc cảm xúc Tiểu Bảo ổn định làm tiếp, khi có báo cáo, tôi sẽ tới sau."

"Vất vả rồi."

"Hạ tiên sinh quá khách khí, thời gian không còn sớm, sẽ không quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, gặp lại sau."

Quản gia tiễn Lưu Từ Xuyên rời đi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn về phía Tiểu Bảo đang ngủ cùng Hạ Kiều Yến ngồi ở bên giường ánh mắt không rời Tiểu Bảo, nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết sẽ trở thành như vậy."

Hạ Kiều Yến tay chậm rãi vuốt tay thịt của Tiểu Bảo, "Lời nói vừa rồi của anh làm em khó chịu?"

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái này, chậm chạp nói: "Không có."

"Sau khi gặp được em, thằng bé cũng rất ít khi xuất hiện tình trạng đột nhiên thét lên, anh cho rằng thằng bé đã có thể hoàn toàn tiếp nhận em rồi. Không nghĩ tới, vẫn chưa được."

"Có phải là do tôi vừa rồi làm một vài động tác không nên làm với nhóc, khiến cho nhóc nhớ ra cái gì đó?"

"Em đã làm cái gì?" Hạ Kiều Yến sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Tôi vừa rồi chỉ thoáng cót két một phát, vừa mới bắt đầu nhóc trốn tránh, trong chốc lát, đã bắt đầu thét lên. Đây là do nhóc nhớ tới chuyện trước kia, hay là vì trong tình huống chống cự không được, chỉ có thể thét lên để diễn tả?" Tần Dĩ Duyệt nghiêm túc nói.

"Lúc Tiểu Bảo gặp chuyện không may, mọi người đều không ở bên người nó, sau khi anh gấp gấp đến bệnh viện, thằng bé chỉ ôm anh khóc. Từ lúc đó, nó không thể tiếp nhận đụng chạm của ai khác, cũng không mở miệng nói chuyện nữa."

"Vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Tần Dĩ Duyệt có chút tò mò.

Cô muốn, biết được rõ ràng chuyện Tiểu Bảo trải qua chuyện không may, sẽ biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay quá muộn, em nghỉ ngơi trước, lúc sau anh sẽ nói cho em biết." Hạ Kiều Yến giọng nhàn nhạt nói.

Tần Dĩ Duyệt nhìn thấy Hạ Kiều Yến không có ý muốn tiếp tục nói chuyện với nhau, nói: "Tôi đi ngủ, có chuyện gì cần giúp đỡ thì kêu tôi."

"Được."

Tần Dĩ Duyệt mở cửa đi ra ngoài, nghĩ đến bộ dạng Tiểu Bảo khi nãy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

**

Hôm sau.

Tần Dĩ Duyệt dậy thật sớm, Lưu thâm đã ở phòng bếp làm điểm tâm rồi.

Tần Dĩ Duyệt gõ cửa phòng Tiểu Bảo.

Sau đó có chút thấp thỏm không yên, bất an mà đứng ở trước cửa chờ.

Chỉ chốc lát sau bên trong có tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng liền được mở ra, là Hạ Kiều Yến, mặt anh có chút mệt mỏi.

Hiển nhiên tối hôm qua cũng không có nghỉ ngơi thật tốt.

"Anh tối hôm qua không ngủ?"

"Ngủ một chút rồi."

"Tiểu Bảo có khỏe không?"

"Trước mắt cảm xúc vẫn chưa ổn định, em ăn điểm tâm trước, không cần chờ."

"Không cần đi bệnh viện xem thử sao?"

"Đúng lúc này đi sẽ chỉ làm tâm tình của nó lần nữa sụp đổ, tự ổn định mới có thể làm tâm lý khai thông."

Tần Dĩ Duyệt gạt đầu, đi xuống lầu ăn sáng trước.

**

Hạ Kiều Yến đi trở về bên giường Tiểu Bảo, Tiểu Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Hai giây sau phút chốc liền ngồi bật dậy, cái đầu nhỏ bốn phía chuyển động, đến khi thấy được Hạ Kiều Yến, khuôn mặt khảm trương mới buông xuống.

Hạ Kiều Yến ngồi vào bên cạnh nhóc, giọng ấm áp hỏi: "Còn khó chịu hơn sao?"

Tiểu Bảo không có trả lời, bò vào trong ngực Hạ Kiều Yến, ôm lấy anh thật chặt.

Hạ Kiều Yến sờ lên mái tóc mềm mại của nhóc, không có đẩy ra.

Tiểu gia hóa này mỗi lần bị hù dọa sẽ cực kỳ dính người anh, căn bản không có rời khỏi anh nửa bước.

Hạ Kiều Yến trấn an Tiểu Bảo sau một lúc mới lên tiếng: "Hôm nay trụ sở chính sẽ mở cuộc họp tổng kết hằng năm, baba không thể vắng họp. Con nguyện ý đi cùng baba sao?"

Tiểu Bảo thân thể nhỏ run rẩy, do dự mà nhẹ gạt đầu.

"Vậy thì bắt đầu rửa mặt đánh răng, ăn hết bữa sáng rồi đi. Mẹ còn ở dưới lầu chờ đây này."

Tiểu Bảo nghe vậy ôm Hạ Kiều Yến, cọ xát anh, không biết muốn biểu thị cái gì.

...

Tần Dĩ Duyệt đang theo Lưu thăm thương lượng có nên đem bữa sáng mang lên lầu, thì đã thấy Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo mặc bộ đồ hình con vịt nhỏ đi xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt vội vàng giúp Hạ Kiều Yến kéo cái ghế, hỏi: "Anh cùng Tiểu Bảo muốn ăn chút gì không?"

"Anh ăn cháo, cho Tiểu Bảo một phần sữa chua."

Tần Dĩ Duyệt đứng dậy đi phòng bếp cầm phần sữa chua Lưu thăm vừa hâm nóng.

Hạ Kiều Yến đem thìa đặt tới trong tay Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chậm rì rì mà bắt đầu ăn, trước sau đều không có muốn từ trên người Hạ Kiều Yến xuống, tự mình ngồi.

Tần Dĩ Duyệt nhìn bên ngoài, phát hiện đã đến thời gian đi làm, "Nếu không hôm nay tôi xin phép nghỉ một ngày? Anh tối hôm qua đã không có nghỉ ngơi rồi."

"Em cứ đi làm đi. Tiểu Bảo hiện tại dính lấy anh, em ở nhà hiệu quả cũng không lớn."

Tần Dĩ Duyệt ngẫm lại cũng thấy thế, nói: "Vậy thì có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong, Tần Dĩ Duyệt lấy túi đựng đồ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hạ tổng cùng Tiểu Hạ tổng

Tiểu Bảo ăn xong một ít sữa chua, sau đó được Hạ Kiều Yến cho ăn thêm ăn non nửa chén cháo.

Hạ Kiều Yến lên lầu thay quần áo, mang giày cho Tiểu Bảo sau đó đi ra ngoài.

Tài xế thấy anh ôm Tiểu Bảo, không khỏi ngẩn người.

Bên ngoài tuy cũng biết Hạ Kiều Yến có con, nhưng ngoại trừ những người thân thiết Hạ Kiều Yến được gặp Tiểu Bảo, những người khác chưa từng thấy qua.

Bây giờ nhìn Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo đi đến công ty không khỏi có chút kinh ngạc.

Tài xế cảm xúc chỉ là thoáng qua mà thôi, sau đó lập tức tiến lên mở cửa xe giúp Hạ Kiều Yến, "Hạ tổng. Mời lên xe."

**

Chiếc xe bóng lờng như mới dừng ở trước cao ốc tập đoàn Hạ Thị, Hạ Kiều Yến ôm Tiểu Bảo xuống xe.

Hôm nay là ngày từng công ty con dưới trướng tập đoàn Hạ Thị trở lại trụ sở chính để họp, nên cao ốc cầu tập đoàn Hạ Thị có rất nhiều người.

Tất cả mọi người tròn tròn trông mắt nhìn trên cánh tay của Hạ Kiều Yến.

Khuôn mặt này, cái mũi, bờ môi nhìn thật giống là Hạ Kiều Yến phiên bản mini.

Tiểu Bảo cũng mở to đôi mắt đen láy nhìn bọn họ, sau đó cánh tay nhỏ ôm lấy cổ Hạ Kiều Yến, đem khuôn mặt nhỏ nhấn vào đó. Chỉ để lại cho đám người hiếu kỳ kia một cái móng nhỏ.

"Hạ tổng buổi sáng tốt lành."

"Hạ tổng buổi sáng tốt lành."

...

Hạ Kiều Yến ở trong tiếng chào hỏi không ngừng đi vào thang máy riêng của mình.

Trong lúc đi đến phòng làm việc, không ít nhân viên nữ nhìn không được lấy điện thoại di động ra giả vờ như tự mình selfie, nhưng lại là chụp không ít ảnh Hạ Kiều Yến và Tiểu Bảo.

Hạ Kiều Yến đến văn phòng chỗ tầng trệt. Trợ lý riêng của anh đã đứng tại cửa thang máy chờ rồi.

Cửa thang máy vừa mở, giọng cung kính nói: "Hạ tổng sớm."

"Đặt giúp tôi một phần ăn cho trẻ." Hạ Kiều Yến bên cạnh tiến vào văn phòng vừa nói.

"Vâng ạ."

"Nói với tất cả mọi người. 20 phút sau họp."

"Bắt đầu hội nghị tổng thể, hay là hội nghị từng công ty?"

"Tổng thể."

"Vâng."

Trợ lý sau đó rời đi.

**

Tần Dĩ Duyệt bận rộn cả buổi sáng. Hôm nay người bệnh rất nhiều, một buổi sáng có đến ba mươi mấy người người bệnh. Nên đến giữa trưa cô mới có thời gian thở ra, ngay cả cơm trưa cũng còn là Tiểu An đi căn tin mua giúp cô đấy.

Hai người đi đến tầng trệt chỗ nhà ăn nhỏ ăn cơm.

Tiểu An lấy điện thoại như hiến vật quý đưa ra cho Tần Dĩ Duyệt xem, "Chị Tần. Nhìn Hạ tổng cùng Tiểu Hạ tổng của em."

"Bọn họ làm sao vậy?"

"Chị cũng quá không quan tâm chồng con chị rồi." Tiểu An ngón tay ở trên màn hình phui đi vài cái, sau đó đem điện thoại đưa tới trước mặt Tần Dĩ Duyệt, "Chị nhìn xem, Hạ tổng mang theo Tiểu Hạ tổng đi đến tập đoàn Hạ thị đó chị, nghe báo hôm nay là hội nghị hằng năm của Hạ thị. Tiểu Hạ lúc hai người kết hôn cũng không có xuất hiện, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở hội nghị hằng năm của Hạ thị nhỉ."

Tần Dĩ Duyệt nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động.

Tiểu Bảo như một Phật Di Lặc nhỏ ngồi ở trên đùi Hạ Kiều Yến, cùng Hạ Kiều Yến ở một chỗ nghe cấp dưới báo cáo.

Bộ dáng nhỏ nhắn đó tuyệt đối không như tối hôm qua hoảng hốt mất khống chế.

"Tiểu Bảo hiện tại có khả năng không rời khỏi người Hạ tổng của em." Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn nơi đăng ảnh, "Đây là Weibo chính thức của tập đoàn Hạ thị đăng lên hay sao?"

"Đúng vậy. Đây là lần đầu tiên từ khi Hạ tổng của em tiếp nhận tập đoàn đến nay đăng ảnh của Tiểu Hạ tổng đó. Không đúng, là lần thứ hai. Một ngày hôm trước cũng đã đăng một lần rồi, còn có cả chị nữa đó." Tiểu An nói xong, rất hưng phấn mà vào trong acc Weibo tìm kiếm qua một lần, tìm ảnh chụp mà mấy hôm trước Tiểu Bảo đã đăng lên, "Là cái này này chị, chị Tần, chị nói thật đi, Tiểu Hạ tổng của em có phải là do chị lên sinh ra đúng không?"

"Bớt nói vớ vẩn lại." Tần Dĩ Duyệt liếc cô nhóc một cái, sau đó ánh mắt ở trên tấm ảnh không rời.

Trên tấm ảnh ba người biểu cảm đều vô cùng thoải mái, cô cùng Tiểu Bảo cười thật tươi, không thấy mệt, Hạ Kiều Yến mặc dù không có cười ngu như cô cùng Tiểu Bảo, nhưng miệng của anh thoáng ý cười, có chút cong lên, vẻ mặt rất thoải mái.

Hơn nữa ba người bọn họ trên người đều là quần áo thể thao, thoát nhìn thật sự rất giống người một nhà.

Tiểu An nháy mắt, nói: "Chị Tần, người có tiền có phải thích loại người phụ nữ giống chị không ạ?"

"Đừng hỏi chị, chị không biết. Chị cũng chỉ biết đến một người có tiền thôi."

"Em có nên đem tính cách của em trở nên giống như chị không nhỉ?"

"Vậy em trước tiên đem chỉ số thông minh cùng EQ tất cả đề cao gấp đôi, nếu không không có cửa đâu."

"Không được đá kích người ta!"

"Bớt nói nhảm đi, tranh thủ thời gian ăn cơm, buổi chiều người bệnh nói không chừng còn thêm nữa...."

"Vâng ạ." Tiểu An ăn được mấy miếng cơm lớn, mới mơ hồ không rõ nói: "Tại sao khoa người bệnh của chúng ta đột nhiên nhiều người khám như vậy nhỉ, chúng ta là ngoại khoa, vừa rồi lại không có mùa bệnh dịch gì. Làm sao lại nhiều người như vậy chứ nhỉ?"

"Không ít người bệnh là từ phòng khác tới đây, đều là muốn làm giải phẫu trong mấy ngày nay. Qua được giai đoạn này thì tốt rồi." Tần Dĩ Duyệt an ủi nói.

Trên thực tế, cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Buổi sáng hôm nay cô nhìn qua thấy có một số người bệnh, hay đúng hơn là gần một nửa có thể không cần phải để cô làm mấy chuyện này, không ít bệnh trạng uống thuốc là có thể xử lý, không nhất định cần phải làm phẫu thuật.

Cô tin tưởng bệnh viện bác sĩ y đức của các cô đều không có vấn đề gì, lúc bác sĩ lần thứ nhất, lần thứ hai đến xem bệnh, chỉ mong uống thuốc để hết bệnh, sẽ tuyệt đối không trực tiếp đề nghị làm phẫu thuật.

Nhưng hiện tại trong tay của cô, các ca bệnh chỉ ít có một nửa người là lần thứ hai đến bệnh viện, đã muốn sắp xếp giải phẫu rồi.

Là người bệnh kiên quyết phải phẫu thuật, hay vẫn là bác sĩ lúc trước không có làm tốt giai đoạn trước khi công tác?

**

Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi qua đi, Tần Dĩ Duyệt đi qua nội khoa trước khi về chỗ làm.

Bác sĩ Trương ở nội khoa trùng hợp không có nghỉ ngơi, nhìn thấy Tần Dĩ Duyệt tiến đến, cười nói: "Tôi biết ngay cô sẽ đi qua."

"Anh Trương, anh nói thật đi." Tần Dĩ Duyệt ngồi vào trước bàn làm việc của anh, "Tại sao anh lại khẳng định biết rõ tôi là bởi vì chuyện gì mới đến?"

"Bởi vì người bệnh trong buổi sáng."

"Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay người bệnh chỉ ít có một nửa là có thể không cần làm giải phẫu đó, bệnh trạng của bọn họ đối với thân thể khỏe mạnh sẽ không có ảnh hưởng, chỉ cần chăm sóc nửa năm kiểm tra sức khỏe một lần là có thể, không cần phải dùng tiền làm giải phẫu."

"Tôi cũng nói như vậy, nhưng người ta kiên trì mổ."

"Vì cái gì? Hiện tại tiền chữa bệnh đều có định mức cả rồi sao?" Tần Dĩ Duyệt khó hiểu nói.

"Còn không phải bởi vì người đàn ông của cô sao, không ít người trên mạng đem cô làm thật rồi, biết rõ cô ở trong bệnh viện chúng ta làm bác sĩ ngoại khoa, đều phía sau tiếp trước mà muốn ở trước mặt mấy người tận lực tạo cảm giác tồn tại đó."

"Đây gọi là có bệnh. Nếu tôi là ở nhà tang lễ làm việc, bọn họ còn muốn chết luôn sao?"

Bác sĩ Trương bị lời của cô trêu chọc nở nụ cười, "Không biết nữa. Tôi cũng không rõ bọn họ là nghĩ như thế nào. Nếu gặp cô có hữu dụng, chúng tôi mỗi ngày sẽ sắp xếp thủ đoạn đến trước mặt cô tạo cảm giác tồn tại rồi."

Tần Dĩ Duyệt cho anh một dấu like, "Phòng giải phẫu các anh tôi tạm thời sắp xếp đến cuối tuần, anh thấy thế nào? Tuần này trước sắp xếp chứng bệnh quan trọng, phối hợp với thời gian của trường khoa nữa."

"Không có vấn đề. Nếu cảm thấy sắp xếp quá nhiều thì gửi trở về mấy cái, nhất là phương diện của người bệnh bị tuyến giáp trạng bọt nước. Tôi lúc xem phim liền đề nghị qua tạm thời đừng làm giải phẫu, có không ít bọt nước nhỏ đến thấy không rõ, hiện tại làm giải phẫu cũng không thể hoàn toàn cắt đứt, sau đó còn phải làm lần thứ hai ba lượt giải phẫu. Nhưng người bệnh người ta nói hấn cam tâm tình nguyện, cô có biện pháp nào, có thể một cước đem hấn đập ra ngoài sao? Không thể đúng chứ."

Tần Dĩ Duyệt bật cười, "Biết rõ anh khổ cực, tôi sẽ mau chóng sắp xếp."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Làm ơn không đả kích của trái tim thủy tinh của em

Tần Dĩ Duyệt bận rộn cả một ngày, tan tầm trên đường về nhà thì đi ngang qua cửa hàng tính phẩm cô thường hay ghé qua, nên liền dừng xe trước cửa hàng đó.

Chủ tiệm là một ông lão đã hơn 70 tuổi. Ông rất thích làm một vài món thủ công, thứ nào thứ nấy đều rất đặc biệt.

Cô mua không ít.

"Hoan nghênh quang lâm." Âm thanh già nua từ phía sau quầy hàng vang lên.

"Mạc lão, ông khỏe."

"Tần tiểu thư. Cô cũng khỏe tốt, đã lâu không gặp cô rồi." Ông lão từ sau quầy đứng lên. Cười tủm tỉm mà nhìn cô.

"Gần đây cháu không thấy ông mở cửa."

"Tôi đang bận mấy chuyện xuất ngoại. Con rể cùng con gái tôi để cho tôi cùng bạn già đi nước Mỹ dưỡng lão. Ngày mốt lên máy bay, hôm nay là ngày cuối cùng tôi mở cửa tiệm, cô nhìn xem có cái nào thấy thích. Tôi xem như là tặng quà cho cô."

"Tâm ý của ông cháu nhận được rồi, không phải chọn đồ cho cháu, mà là cho con của cháu đấy."

"Thì ra là thế. Cô tùy tiện xem nhé." Mạc lão nói xong. Một lần nữa trở lại sau quầy hàng bận rộn.

Tần Dĩ Duyệt ở trong tiệm dạo qua một vòng, mua một tòa biệt thự làm bằng gỗ cùng một mô hình cơ thể người.

Người học y và pháp y thường xuyên phải dùng mô hình như vậy, nhưng cái mô hình cơ thể người tinh xảo như vậy lại được bán trong cửa hàng tính phẩm này thật sự khiến cô bất ngờ.

Tần Dĩ Duyệt mang thứ đó, mang đến quầy hàng tính tiền. Mạc lão thấy thế cười nói: "Cô thật đúng là người có duyên. Nhiều món đồ như vậy nhưng lại hết lần này tới lần khác chọn lấy mô hình cơ thể người."

"Ồ, có câu chuyện gì sao ạ?"

"Chủ nhân của cái mô hình này là một pháp y, lúc đó cô ấy sau khi kết hôn lấy nó đưa cho người em trai bị què chân của mình. Khiến cho em trai của cô ấy vì vô cùng yêu thích mô hình cơ thể này, biến nó trở thành phương hướng của cậu ta trong tương lai. Hiện tại em trai của cô ấy đã trưởng thành rồi, em trai cô ấy đem cái mô hình cơ thể này đưa cho tôi. Xem như đó là lời cảm ơn vàng ngọc vì tôi đã giúp đỡ chị gái cậu ta. Tôi cảm thấy được cái mô hình này rất có ý nghĩa, cho nên đem trưng ở cửa hàng. Vừa vặn là cô gần đây cũng vừa kết hôn, hi vọng cái mô hình người này cũng có thể mang cho cô những chuyện tốt lành."

Tần Dĩ Duyệt không biết còn có câu chuyện như vậy. "Tâm ý cháu nhận được rồi, nhưng món đồ này cháu không thể nhận không được."

Cô không thích thiếu nợ người khác, mặc dù là lễ vật của ông lão, cô cũng không quá muốn nhận.

Nếu như Mạc lão còn ở nơi này, phần nhân tình này cô sau này còn có cơ hội trả hết.

Cô biết rõ nhân tình trả không được, cô còn cảm kích, sẽ có chút ý tứ chiếm tiện nghi của người.

Mạc lão cũng không có lại kiên trì, cho Tần Dĩ Duyệt một cái giá.

Tần Dĩ Duyệt đem tiền gửi cho ông, trước khi đi ra ngoài cười nói: "Mạc lão, sau này gặp lại, cầu chúc ông thuận buồm xuôi gió."

"Cảm ơn, sẽ gặp lại."

Tần Dĩ Duyệt sau khi ra khỏi cửa hàng tinh phẩm, thì lên xe về nhà.

Lúc trở lại biệt thự, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo đã ở nhà rồi.

Tiểu Bảo tinh thần so buổi sáng tốt hơn nhiều, con mắt tròn căng mà nhìn cô, còn hướng cô quơ quơ bàn tay nhỏ của mình.

Tần Dĩ Duyệt ngồi vào bên cạnh Tiểu Bảo, đem túi quà tặng đặt tới cạnh Tiểu Bảo, "Đây là Mẹ mua cho con đây, con nhìn xem có thích hay không."

Tiểu Bảo mắt sáng rực lên, hai cái tay con béo béo thò tay trong túi, đem biệt thự cùng mô hình cơ thể người ra.

Nhóc về mặt nghi hoặc mà nhìn chăm chăm vào khung xương cơ thể kia, con mắt giống như thủy tinh bỏ đảo lờ lờ sáng lên.

"Mô hình người này khung xương có thể tự do tách rời. Chủ cũ của nó là pháp y, cô ấy có một người em trai bị bại liệt bẩm sinh, ở trường học thường xuyên bị bạn học khi dễ, cô ấy không thể mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh em trai mình mà bảo vệ cậu ấy, nên cô ấy đã đem khung xương người trước kia của mình đưa cho cậu em trai, để cho cậu em trai đó có thể chính mình bảo vệ mình. Em trai của cô ấy hiện tại đã trưởng thành rồi, cậu ta đem khung xương người này tặng cho cửa hàng tinh phẩm mẹ thường đến. Hiện tại mẹ lấy nó tặng cho con, được không?" Tần Dĩ Duyệt ôn nhu nói.

Cô không có đem Tiểu Bảo trở thành trẻ con, mà là đem nhóc trở thành một người trưởng thành mà đối đãi.

Cô tin rằng Hạ Kiều Yến phần lớn thời gian cũng là làm như vậy, cho nên mới có thể dưỡng thành Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ như vậy đã có được tính cách độc lập tự chủ rồi.

Tiểu Bảo hiển nhiên rất là thoải mái khi cô giải thích kỹ càng, cầm ipad nhỏ đánh mấy chữ, "Cảm ơn mẹ."

"Quan trọng là con thích."

Tiểu Bảo tay thật nhẹ nhàng vuốt cái khung xương không tính lớn kia, còn hướng với Hạ Kiều Yến từ trên lầu xuống lắc đầu.

Hạ Kiều Yến hỏi: "Con nhận quà của Mẹ, nói cảm ơn sao?"

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt cười nói: "Em đi xem phòng bếp có com hay không."

"Lưu tâm hôm nay quay lại nhà chính rồi." Hạ Kiều Yến nói.

"Hả? Chúng ta đây ba người cùng một chỗ xuống bếp được không? Bảo bối, con muốn cùng một chỗ làm bánh ngọt không? Mẹ biết làm một ít bánh ngọt."

Tiểu Bảo con mắt lóe sáng mà nhìn Tần Dĩ Duyệt.

Hạ Kiều Yến gấp về mặt kích động của hai người, khoe miệng không khỏi cong lên, nói: "Vậy thì chúng ta cùng làm nào."

Tần Dĩ Duyệt một tay ôm lấy Tiểu Bảo hướng phòng bếp chạy tới, Hạ Kiều Yến đi theo phía sau bọn họ, tìm trong tủ đựng hai cái tạp dề chưa xé bao.

Tần Dĩ Duyệt trực tiếp ôm Tiểu Bảo ngồi lên bàn lớn của phòng bếp, nhận lấy tạp dề Hạ Kiều Yến đưa cho, mặc lên trên người.

Sau đó, bắt đầu tìm tài liệu làm bánh ngọt.

Cô ở một bên tìm vừa nói: "Em nếu ở nhà làm những chuyện này, cảm giác sẽ bị mẹ em đuổi khỏi phòng bếp, bà ấy cảm thấy em chuyện gì cũng sẽ không làm tốt nhất. Mẹ không hiểu tại sao con gái của mẹ lại có thể thông minh đến như vậy, xem bà làm bánh ngọt hai mươi mấy năm, còn học không được thì đúng là kỳ quái. Nhưng lúc em vừa làm, đúng là khó ăn muốn chết."

Hạ Kiều Yến ở bên cạnh cô xử lý nguyên liệu nấu ăn, nghe Tần Dĩ Duyệt nói lại nhảm, lại tuyệt nhiên không phiền.

Tần Dĩ Duyệt đem bột mì đặt tới trước mặt Tiểu Bảo, "Bảo bối, con tùy ý nhào nặn."

Tiểu Bảo lập tức vung cánh tay, xắn tay áo mà bắt đầu làm.

Tần Dĩ Duyệt cười nhìn nhóc, lại nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Kiều Yến.

Hạ Kiều Yến xử lý nguyên liệu nấu ăn tay làm vô cùng thành thạo, không có một chút không lưu loát nào.

"Thỏ hào, anh ngoại trừ sẽ không sinh con ra, còn có cái gì có thể không biết làm?"

"Anh không biết làm cơm em mới cảm thấy bình thường sao?" Hạ Kiều Yến buồn cười mà nhìn hai mắt sáng long lánh, vẻ mặt sùng bái của cô gái nhỏ.

"Anh chỗ nào là gọi là biết làm cơm? Anh so với người nghèo nhỏ như em là làm khá tốt đó." Tần Dĩ Duyệt không khỏi uể oải nói, "Lúc trước không biết anh, em cảm thấy được em còn rất ưu tú. Biết anh rồi, em đã cảm thấy em cái gì cũng sai. Cái gì so ra cũng đều kém anh, quá đả kích người rồi."

"Em bây giờ mới biết được, quá muộn."

"Làm ơn không đả kích của trái tim thủy tinh của em."

Hai người câu được câu không mà tán gẫu.

Tần Dĩ Duyệt thỉnh thoảng sắp xếp vài chuyện nhỏ cho Tiểu Bảo làm, tiểu gia hòa rất là phối hợp, trên người bộ quần áo nhỏ toàn bộ dính bột mì, đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn cùng tóc cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ba người mỗi người một việc, không khí vô cùng hòa hợp.

Một giờ sau, một chậu phong phú, bữa tối bề ngoài có hơi tệ cũng ở bên trên bàn rồi.

Tần Dĩ Duyệt cũng đem cả bánh ngọt nhỏ làm bằng bơ và chocolate tốt nhất, để cho Tiểu Bảo ở bên trên vẽ lên.

Một cái bánh ngọt không lớn thoát nhìn cũng hữu mô hữu dạng (*ra dáng) đấy.

Tiểu Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút ít tươi cười, như con cún nhỏ theo thật sát sau lưng Tần Dĩ Duyệt chạy hướng phòng ăn.

Tần Dĩ Duyệt đem bánh ngọt để tới vị trí của nhóc, "Bảo bối, ước nguyện một cái, sau đó sẽ cắt bánh ngọt."

Tiểu Bảo dùng sức mà gật đầu, vỗ tay, nhắm mắt.

Qua một lúc sau, nhóc mới mở mắt ra.

"Con ước cái gì thế?"

Tiểu Bảo khoát tay áo, biểu thị không muốn nói.

Tần Dĩ Duyệt cùng Hạ Kiều Yến liếc mắt nhìn nhau, cười nói: "Vậy thì cắt bánh ngọt thôi nào."

Tiểu Bảo cảm sao dưới sự hỗ trợ của Hạ Kiều Yến, đem bánh ngọt cắt thành ba phần, tâm tình rất vui sướng mà bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nguyên nhân gây ra bệnh tự kỷ của Tiểu Bảo

Sau khi ăn xong, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo trong sân tắm bộ một lát, sau đó mang Tiểu Bảo lên lầu tắm rửa.

Tần Dĩ Duyệt tức thì cầm điện thoại ở phòng khách nghiên cứu ca bệnh.

Đã qua thật lâu. Hạ Kiều Yến mới từ trên lầu đi xuống.

Tần Dĩ Duyệt cũng cất điện thoại, "Tiểu Bảo ngủ rồi?"

"Đúng rồi."

"Thời điểm trạng thái không tốt anh thường xuyên cả ngày toàn bộ ở cùng con sao?"

"Thằng bé chịu không được người khác chăm sóc nó, anh nếu không làm. Nó có thể cả ngày đều không ăn không uống."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu, nếu không phải Hạ Gia Minh cùng Lâm Nhụy đã từng nói qua Tiểu Bảo là con của Hạ Kiều Niên. Dường độ quan tâm của Hạ Kiều Yến đối với Tiểu Bảo. Hai người rất giống nhau, căn bản sẽ cho rằng Tiểu Bảo là con trai ruột của anh.

Những chuyện Hạ Kiều Yến làm vì Tiểu Bảo, hoàn toàn vượt qua chuyện mà một người bố có thể làm cho con của mình.

"Tình huống của thằng bé có thể nói cho em một chút không? Nếu không em khả năng sẽ còn làm ra hành động giống như như tối hôm qua đó."

"Chuyện tối ngày hôm qua em không cần để ý. Lúc bố mẹ chạm vào nó, tình huống của nó càng thêm ác liệt. Như trước kia, trạng thái không tốt, ít nhất phải còn tiếp tục một tuần lễ. Lần này có thể một ngày mà đã có chỗ giảm bớt đã là rất tốt. Đây là của công lao của em."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ cong khóe miệng, cô phát hiện càng cùng Hạ Kiều Yến ở chung, lại càng cảm giác được người đàn ông này thật sự không giống với những gì cô từng nghe.

Trước đây nghe Tiểu An bát quái, cô chỉ cảm thấy anh chắc là kiểu Tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo.

Lúc anh quán quít lấy cô, lúc khiến cho cô phải kết hôn cùng anh, khi đó, anh có chút vô lại.

Lúc đối mặt với bệnh tình của Tiểu Bảo, anh lại đặc biệt kiên nhẫn, cũng không bởi vì quan tâm Tiểu Bảo mà tùy ý tức giận, giận cá chém thớt với người khác.

Người đàn ông như vậy, để cho người khác không thể rời mắt khỏi người anh ta.

"Thỏ hào, anh như vậy để cho em thật không biết làm như thế nào nói tiếp."

Hạ Kiều Yến nghe vậy cười nhẹ vài tiếng. "Anh sẽ nói đơn giản cho em nghe một chút về tình huống của thằng bé. Sau khi nó gặp chuyện không may, anh trước tiên không có ở bên cạnh nó, anh lúc ấy ở nước ngoài bàn về một cái hợp đồng quan trọng. Khi đó, bọn anh cũng không có ngờ tới một sự cố như vậy sẽ để cho một đứa trẻ mới ba tuổi chịu ảnh hưởng lớn đến thế."

"Lúc ấy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Tần Dĩ Duyệt có chút khó hiểu.

Cô trước khi thi lấy bằng cấp bác sĩ, đã từng bị cho đến nhi khoa thực tập ba tháng.

Theo cô biết, một đứa nhỏ ba tuổi trí nhớ không thể nào duy trì trong thời gian quá dài.

Bởi vì rất nhiều chuyện, bọn nhỏ vẫn không rõ là có ý gì, bộ não của chúng không thể hiểu được những thông tin mà chúng nhìn thấy cùng nghe thấy, do đó không đủ để sinh ra những ký ức lâu dài.

Huống chi, đầu óc của bọn nhỏ còn không có có phát triển hoàn toàn, căn bản không có khả năng nhớ kỹ những tin tức này.

"Ngày gặp chuyện không may, mẹ của anh cùng Ôn Hân Mạt mang Tiểu Bảo đi bệnh viện nhi đồng kiểm tra sức khỏe. Trên đường gặp được một sự cố, xe bị ngăn ở trên cầu vượt. Sự cố đối bên khiến người nhà hai bên bắt đầu quần áo, chậm rãi diễn biến thành mọi người vây xem, cũng thừa dịp loạn mà đánh người, xe Tiểu Bảo bị người đập phá nát bét, mẹ của anh cùng Ôn Hân Mạt vì bảo vệ Tiểu Bảo nên cả hai đều chịu tổn thương khác nhau, Ôn Hân Mạt tình huống thì nghiêm trọng hơn."

Tần Dĩ Duyệt kinh ngạc.

Cô không nghĩ sẽ nghe câu chuyện như này.

Người ở trong tình cảnh đặc biệt, sẽ không có khả năng suy nghĩ, sẽ theo người bên cạnh phần nộ mà phần nộ theo, không để ý tới cái gì nên đã làm rất nhiều chuyện mà bình thường căn bản không có khả năng làm.

Mà cảm xúc của một người rất dễ dàng bị người chung quanh lây sang.

Điều đó làm phần lớn mọi người điên cuồng đập vỡ đánh cướp, phần những người còn lý trí kia cũng phải làm như vậy.

Nếu không bọn họ cũng sẽ bị người mất đi lý trí đánh rồi.

"Sau đó cảnh sát xử lý như thế nào?"

"Những người đụng chạm qua xe tất cả đều ở tù chung thân." Hạ Kiều Yến âm thanh lạnh lùng nói.

Ngày thường giọng nói trầm thấp, lúc này như chụp thêm một tầng băng thật dày.

Tần Dĩ Duyệt không chút nào hoài nghi, nếu như có thể cho những người chịu án tử hình, Hạ Kiều Yến tuyệt đối sẽ đem chuyện này làm đến độ đó.

"Giả thiết lúc ấy là mẹ cùng Ôn Hân Mật bảo vệ Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không có khả năng sợ hai người đó. Trái lại, sau chuyện này càng thêm ý lại họ chứ."

"Suy nghĩ của em trước đây anh cũng từng nghĩ qua, nhưng sự thật chứng minh, Tiểu Bảo chẳng những không cùng họ thân thiết, mà chính là tất cả mọi người không gần gũi được."

Tần Dĩ Duyệt cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, hỏi: "Bác sĩ Lưu hai năm qua đã cho Tiểu Bảo làm kiểm tra tâm lý chưa?"

"Đã làm. Lúc ban đầu là nhận định tâm lý bị thương, thời gian chữa trị là nửa năm, nhưng nửa năm sau bệnh trạng Tiểu Bảo cũng không có bất kỳ cải thiện nào, nên mới có thể một lần nữa xem xét hành động của nó không phải điển hình của bệnh tự kỷ." Hạ Kiều Yến mệt mỏi mà vuốt vuốt mi tâm, "Mới đầu, Tiểu Bảo không muốn giao tiếp bằng bất cứ cách nào, không giống hiện tại còn có thể dùng ipad đánh chữ. Khi đó, nó ngay cả chữ cũng không nhận ra, chỉ cần không vui thì liền thét lên hoặc là đập phá đồ đạc, căn bản không thể nào hiểu rõ tính tình của nó."

Tần Dĩ Duyệt có thể tưởng tượng Hạ Kiều Yến lúc đấy có bao nhiêu vất vả, một bên vội vàng chăm sóc Tiểu Bảo, một bên còn phải quản lý tập đoàn Hạ thị.

Loại tình huống sút đầu mở trán này không cần nghĩ cũng biết có nhiều khoa trương.

"Nửa năm sau này, thằng bé nhận thức mặt chữ nhiều hơn, mới bắt đầu đồng ý dùng ngôn ngữ viết trao đổi. Biết được em rồi, có thể nói rằng Tiểu Bảo đã thay đổi càng nhiều. Anh nghĩ đó là một hiện tượng rất tốt."

"Tiểu Bảo rồi cũng sẽ tốt thôi." Tần Dĩ Duyệt nhìn nhìn đồng hồ ở phòng khách, nói: "Thời gian không còn sớm, anh đi nghỉ ngơi đi. Anh tối hôm qua đã không có nghỉ ngơi mấy rồi."

"Ừ."

**

Tần Dĩ Duyệt bình thường làm việc, hiện tại cũng bắt đầu xem những sách có liên quan bệnh tự kỷ ở trẻ em và phương diện tâm lý khỏe mạnh của trẻ, để biết thêm một ít, giải đáp được một số kiến thức.

Bởi vì cô là vợ của Hạ Kiều Yến nên những người từng muốn chạy tới chỗ cô làm phẫu thuật, cũng có chỗ giảm bớt lại, khiến cho lượng công việc của cô giảm ít đi không ít.

Tần Dĩ Duyệt cũng ngán ngùi mà nhẹ nhàng thở ra, có thể đem càng nhiều nỗ lực đặt vào việc đang làm.

"Chị Tần, giáo sư Lâm mời chị đến phòng anh ấy một chuyến."

"Giáo sư Lâm trở về rồi hả?"

"Vâng. Vừa cùng lãnh đạo viện cùng trường khoa nói xong việc, đã gọi chị đi đến văn phòng của anh ấy rồi. Chị Tần, nói cho em bí quyết để làm người khác yêu thích giống như chị đi nào."

"Bớt làm nhảm đi, em đem báo cáo tổng kết cuối năm làm tốt, buổi chiều trước khi tan việc bỏ trên bàn chị. Đừng qua loa, chị không để cho em làm qua loa đâu đấy, chị muốn căn cứ vào báo cáo của em, đưa ra đánh giá cho em trong năm nay."

Tiểu An lập tức co cổ xuống, "Em đã biết."

Tần Dĩ Duyệt thu dọn mấy phần văn bản tài liệu, sau đó đi xuống văn phòng của Lâm Chất.

"Giáo sư Lâm, xin chào."

"Hạ phu nhân, đã lâu không gặp." Lâm Chất trêu đùa.

"Giáo sư Lâm, anh có thể không chế giễu tôi sao?" Tần Dĩ Duyệt lắc đầu bật cười, ngồi vào trước bàn làm việc của Lâm Chất.

"Tôi khen cô mà."

"Thật sự không có nhìn ra."

Lâm Chất nhìn nhìn phần tài liệu trong tay Tần Dĩ Duyệt, nói: "Cô thật sự đã làm nó."

"Thì ra anh thuận miệng nói."

"Đương nhiên không phải." Lâm Chất nhận lấy mấy phần tài liệu, tán thưởng nói: "Cô làm so với tưởng tượng của tôi chuyên nghiệp hơn nhiều."

"Tôi cũng chỉ là kiên trì làm thôi. Tôi đối với bệnh tim mạch và mạch máu não còn quá ít kiến thức."

"Cô quá khiêm tốn rồi, tôi trước đây khi đi đến đại học Nam Phong thông báo tuyển dụng trợ lý, khi đó có xem cô diễn thuyết, nền tảng của cô cũng không kém. Lúc ấy tôi còn cùng thầy giáo của cô đã từng nói qua cho cô sau khi tốt nghiệp làm trợ lý của tôi, kết quả bị Trường khoa Hoàng nhanh chân đến trước rồi."

"Còn có chuyện này sao?"

"Có. Nhưng cô làm bác sĩ ngoại khoa cũng rất tốt, Trường khoa Hoàng kỹ thuật chuyên nghiệp trình độ vững vàng, y đức cũng tốt, đi theo bác sĩ tốt như vậy, tốc độ đề bạt cũng tăng nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tần Thu Dương gặp chuyện

"Tôi bây giờ có thể đi đến vị trí này, may mắn mà có anh cùng thầy Hoàng dẫn dắt." Tần Dĩ Duyệt nói xong, trừng mắt nhìn. "Chúng ta cứ lạnh nhạt mà giúp nhau lấy lòng như vậy sao? Nói một chút về thu hoạch của anh khi ra nước ngoài nào."

"Thu hoạch đúng là có không ít, cùng chuyên gia kỹ thuật hàng đầu ở một chỗ nghiên cứu thảo luận, hiệu suất đề cao không ít. Làm sao ứng đối với người có trị số tính tảo thấp, cũng có ý tưởng mới. Trước mắt tại Tần thành bệnh viện nhân dân số một cũng đã bắt đầu làm thí nghiệm lâm sàng."

Tần Dĩ Duyệt gật đầu. Người có trị số tính tảo phạm vi từ 3 đến 15.

Tình huống bình thường là 15, 3 thì có nghĩa người bệnh vĩnh viễn sẽ không tỉnh.

Con số này là trị số mà rất nhiều bác sĩ cùng chuyên gia muốn đột phá nó.

Giới Y học giới không chỉ một lần muốn tìm tòi nghiên cứu trị số tính tảo là 3 đến 5, ứng đối làm sao trọng đoạn trị số nguy hiểm như thế này. Nhưng luôn không có được cách giải quyết.

"Cường độ của việc này triển khai có lớn không?" Tần Dĩ Duyệt hỏi.

"Trước mắt mà nói coi như có thể. Bệnh Viện Số 1 quy mô, phương tiện, tố chất bác sĩ cũng không tệ, kinh phí cũng có đủ, có thể kiên trì ba đến năm năm có lẽ không có vấn đề."

"Nếu như vậy, anh đi Bệnh Viện Số 1 không phải rất tốt sao? Người như anh đến chỗ nào cũng được trọng dụng đấy, ở bệnh viện Nhã Đức thật sự là có chút mai một tài năng của anh đó."

"Lời này để cho lãnh đạo bệnh viện nghe được, không phải không thể để lại cho cô cuốn sổ nhỏ đầu đấy." Lâm Chát khề nói, từ cặp làm việc ở bên trong cầm hai quyển ghi chép. "Đây là hai cuốn ghi chép tôi đã làm. Cô lấy về xem đi."

"Cảm ơn." Tần Dĩ Duyệt nhận lấy hai quyển ghi chép, hỏi: "Anh nghĩ rằng một người không muốn nói chuyện, cảm xúc phập phồng không ổn định. Có quan hệ đến đại não không?"

"Cái này phải biết tình huống cụ thể, rồi sau đó phân tích ra. Ví dụ như người đó đã từng gặp phải cái gì. Tuổi của người đó, khả năng chịu đựng của tâm lý, trí lực cùng cơ thể trình độ phát triển như thế nào, hoàn cảnh gia đình như thế nào vân vân, một loạt nhân tố đều phải suy xét cẩn thận."

"Là tôi quá lỗ mãng rồi."

"Nói chung, không có chương ngại với chức năng ngôn ngữ. Hơn phân nửa sẽ là nguyên nhân về tâm lý, loại người bệnh này chỉ có thể quan tâm họ nhiều hơn. Từ từ dẫn dắt, hơn nữa dùng thuốc, trị liệu thích hợp. Có ít người có thể tốt lên, có người không tốt lên. Còn phải xem ý trời."

"Anh nói giống như chưa nói vậy."

"Sự thật là như vậy, không có biện pháp." Lâm Chát nhún nhún vai, "Đi ra ngoài làm việc đi, đừng làm cho Hoàng chủ nhiệm nguyên rửa tội."

Tần Dĩ Duyệt cầm lấy sổ ghi chép đi ra ngoài.

Cô biết rõ tình huống của Tiểu Bảo không có dễ dàng chuyển biến được, dùng trình độ quan tâm của Hạ Kiều Yến đối với Tiểu Bảo, anh có thể mời đến bác sĩ cùng chuyên gia tất nhiên là người nổi bật trong ngành rồi.

Những người có chuyên môn nghiên cứu đó đều không một ai có thể cho bệnh tình của Tiểu Bảo một phương án trị liệu hữu hiệu, một người bình thường tâm lý may mắn nước đến chân mới nhảy như cô lại muốn giải quyết vấn đề này.

Cô có bao nhiêu chân thực đây?

Tần Dĩ Duyệt có chút tự giễu mà nghĩ, cảm thấy vẫn là gọi điện thoại cho mẹ cô hỏi một chút.

Có đôi khi, quá cẩn thận từng li từng tí ngược lại sẽ tăng thêm áp lực cho trẻ con, dứt khoát học như mẹ cô tùy tiện tương đối tốt.

Ít nhất cô được mẹ nuôi nhiều năm như vậy, tâm lý còn rất khỏe mạnh.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng, Lạc Minh Mị đã nhận điện thoại, "Tần Dĩ Duyệt, giờ làm việc tám chuyện thích hợp sao?"

"Mẹ, giọng mẹ làm sao vậy?" Tần Dĩ Duyệt phát hiện giọng mẹ cô có dày đặc tiếng mũi.

"Cảm mạo rồi, đau đầu muốn chết. Có chuyện nói mau, có rắc mau thả. Không có việc gì đừng đến phiền mẹ!" Lạc Minh Mị tức giận nói.

"Được, con nói ngắn gọn. Lúc con còn bé mẹ đối xử với con như thế nào nhỉ?"

"Có con rẻ làm chỗ dựa rồi, muốn cùng mẹ quay lại thanh toán sao?"

Tần Dĩ Duyệt liếc mắt, "Mẹ xem phim cung đấu nhiều rồi. Con không phải sẽ cùng Tiểu Bảo ở chung sao? Thành giáo một chút kinh nghiệm của mẹ thôi mà."

"Kinh nghiệm của mẹ cũng không có tác dụng. Con khi còn bé và tình huống của Tiểu Bảo không giống nhau, có thể cho ý kiến là thằng bé so với tương tượng của con thông minh hơn nhiều, nó có thể cảm nhận được ai yêu nó, ai chỉ là đối xử mặt ngoài với nó. Những thứ khác tự con cân nhắc."

Lạc Minh Mị nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Tần Dĩ Duyệt nghe âm thanh bễ bộn bên đầu bên kia của điện thoại, trực tiếp bỏ tay.

Mẹ thật đúng là trước sau như một ngang ngược càn rỡ.

Xem ra đêm nay phải trở về một chuyến rồi.

**

Sau khi tan việc, Tần Dĩ Duyệt gửi tin nhắn cho Hạ Kiều Yến, nói cô buổi tối quay về nhà bố mẹ ăn cơm, sau đó liền trực tiếp lái xe về nhà.

Ở siêu thị gần nhà mua đồ ăn mà baba và mẹ cô thích ăn, sau đó đi lên lầu.

Mở cửa, phát hiện bảy giờ tối trong nhà lại không có ngọn đèn nào.

Tần Dĩ Duyệt một bên ở cửa trước cửa đổi giày, một bên la lớn: "Baba, mẹ, hai người có ở nhà không?"

Thật lâu, trên lầu mới truyền đến giọng khàn khàn của Lạc Minh Mị.

"Ranh con này, con trở về đây làm gì?"

"Còn không phải vì con lo lắng cho mẹ soa." Tần Dĩ Duyệt mang theo hai túi đồ lớn đi vào phòng bếp.

Lạc Minh Mị chậm rãi xuống lầu.

Tần Dĩ Duyệt xoay người, nhìn thấy trên mặt Lạc Minh Mị dấu vết mỏi không thể nào che hết, "Mẹ, không phải mẹ bị cảm mạo sao? Sắc mặt khó coi như vậy."

"Con cảm thấy cảm mạo mặt mũi có thể đẹp mắt được à?"

"Được, không cùng bệnh nhân tranh luận. Mẹ muốn ăn cái gì, hôm nay Tần Đại xuống dưới bếp nấu ăn, tùy mẹ gọi món ăn."

"Tùy tiện làm đi. Mẹ không có gì khẩu vị."

"Được. Vậy mẹ đi lên nằm một chút đi, con làm xong sẽ gọi mẹ."

Lạc Minh Mị lên tiếng, lê dép trong phòng, đá lẹp xẹp lẹp đi lên lầu.

Tần Dĩ Duyệt nghĩ đến biểu hiện và phản ứng hôm nay của Lạc Minh Mị, cảm giác như mẹ khi vừa nhìn thấy cô, hình như không thích cô đúng lúc này đi về nhà.

Trước đây lúc mẹ bị cảm, sẽ làm mấy chuyện giầy vò cô, nhưng chưa bao giờ có ghét bỏ như vậy.

Tần Dĩ Duyệt rửa nồi vo gạo, đem cơm nấu xong, tìm hộp thuốc lấy ra.

"Mẹ, mẹ thử đo nhiệt độ cơ thể xem sao. Nếu phát sốt rồi, chúng ta cùng đi bệnh viện xem thử."

Lạc Minh Mị không có gì tinh thần mà để cho Tần Dĩ Duyệt loay hoay.

Tần Dĩ Duyệt đem nhiệt kế đặt dưới nách Lạc Minh Mị, sau đó xuống lầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Cô nấu bốn đồ món ăn cùng một tô canh, đều là loại đồ ăn tốt cho tiêu hóa.

Đồ ăn bày trên bàn rồi, cũng không thấy Tần Thu Dương về nhà.

Tần Dĩ Duyệt nhú nhú mày, nhìn về phía Lạc Minh Mị như trước không có gì tinh thần, "Lạc Minh Mị phu nhân, tranh thủ thời gian nói thật đi, trong nhà xảy ra chuyện gì."

"Không có việc gì."

"Không có việc gì cái rắm! Mẹ còn như vậy, con muốn công khai xử lý tội lỗi của mẹ. Sinh con gái là để chơi đùa phải không? Có chuyện gạt con cảm thấy đặc biệt đã ghiền sao ả?"

"Đúng rồi, rất là ghiền đấy." Lạc Minh Mị nghiêng đầu liếc cô, chậm rãi nói.

"Cho mẹ mười giây đồng hồ nói thật, bằng không thì đừng trách con." Tần Dĩ Duyệt nói xong, thò tay đem thức ăn trên bàn toàn bộ đặt trước mặt cô rồi, một chút cũng không để cho Lạc Minh Mị.

Lạc Minh Mị để đĩa xuống, "Được, nói thì nói vậy."

Tần Dĩ Duyệt trầm mặc mà nghe.

"Baba của con năm trước thiết kế tầng trên của tòa nhà, ngày dùng xây cái nhà đó cũng trong ngày đó sụp một nửa, chết bị thương mười mấy người. Hiện tại người nhà bên đó gây sự, liên lụy đến baba con."

"Baba là kỹ sư thiết kế, chuyện thi công các thứ làm sao có thể liên lụy đến ông ấy được?"

"Chúng ta cũng nghi ngờ như vậy, tư pháp cũng đã tham dự. Xác định phương diện thi công dùng tài liệu không có vấn đề gì, các chuyên gia xem qua bản vẽ, nói là baba của con bản thiết kế có vấn đề, bức tường chịu lực xếp đặt thiết kế không hợp lý. Hiện tại chỗ bị sụp đúng lúc là chỗ có vấn đề ở trên bản vẽ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Con đêm nay ở cùng mẹ

Tần Dĩ Duyệt nghe được toàn thân rét run, "Baba đã đi làm nhiều năm như vậy, không có khả năng xảy ra vấn đề rõ ràng đến thế, baba lại không có chú ý nó được. Ông ấy qua tay nhiều hạng mục, xếp đặt thiết kế các phần nhà ở như vậy, baba sẽ không phát xảy ra những sai lầm như vậy."

"Mẹ cũng không tin, nhưng hiện tại tất cả chứng cứ chính xác đều chỉ hướng ông ấy."

"Nói như vậy. Hiện tại baba đã bị mạng đi điều tra?"

Lạc Minh Mị vô lực mà gật đầu.

Tần Dĩ Duyệt đã trầm mặc hồi lâu, "Mẹ, tại sao hai người lại không nói chuyện này cho con?"

Lạc Minh Mị há to miệng, rồi nói ra: "Nói cho con, con nhất định sẽ làm cho con rể giúp đỡ. Các con vừa mới kết hôn, mẹ không hi vọng con rể bị chuyện của nhà của chúng ta liên lụy quá nhiều. Cho thông gia cảm thấy chuyện nhà chúng ta quá nhiều ảo tưởng. Sau đó con ở Hạ gia không sống tốt được."

Tần Dĩ Duyệt trong lòng vừa đau vừa ảm áp, "Chuyện này nếu như chúng ta xử lý không được, chỉ có thể lại để cho Kiều Yến hỗ trợ. Nếu chuyện của baba bắt đầu lớn hơn. Bọn họ mới biết được, khi đó họ sẽ cảm thấy chúng ta cần bản không có đem bọn họ làm người một nhà."

Lạc Minh Mị thờ dài, "Con nói cũng đúng. Con đêm nay trở về, cùng con rể nói thử. Xem thằng bé có phản ứng gì."

"Baba không ở nhà, con đêm nay ở lại cùng mẹ."

"Cảm mạo có thể có bao nhiêu yếu ớt chứ, chỉ cần con đứng ở trước mặt mẹ làm chứng mất, mẹ còn có thể chạy nhảy hơn mấy chục năm nữa đấy."

Tần Dĩ Duyệt hừ một tiếng. Đem thức ăn một lần nữa chuyển đến trên bàn cơm.

Tuy nhiên Lạc Minh Mị không có để cho Tần Dĩ Duyệt ở nhà, Tần Dĩ Duyệt đến mười giờ đã lái xe quay trở lại biệt thự.

Trở lại biệt thự, cũng đến mười một giờ rồi.

Hạ Kiều Yến vẫn ngồi ở phòng khách xử lý công việc.

Mặt như tranh vẽ hết sức chuyên chú mà nhìn Laptop trên gối, ngón tay thon dài ở trên bàn phím rất nhanh di chuyển.

Tần Dĩ Duyệt không nghĩ tới anh ta sẽ đợi mình, thấy anh đang bận nên động tác nhẹ nhàng hơn.

Hạ Kiều Yến sau khi đem tài liệu đã sửa chữa xong gửi cho trợ lý, ngẩng đầu nhìn về phía cô, "Mẹ thế nào rồi?"

"Bị cảm bình thường thôi, làm anh lo lắng."

"Không có việc gì là tốt rồi." Hạ Kiều Yến chỉ vào ghế sofa đối diện mình, "Em ngồi đi."

Tần Dĩ Duyệt nghe lời mà ngồi xuống, ở trong lòng đoán xem nên nói chuyện của baba như thế nào với Hạ Kiều Yến.

Do dự trong một lúc, sau đó cô nói ra: "Thỏ hào, em khả năng cần anh trợ giúp."

"Hả?" Hạ Kiều Yến lên tiếng.

Cái giọng nói kia có chút lười biếng, lại có vài phần mỉa mai.

"Baba em gặp một chuyện, em xử lý không được." Tần Dĩ Duyệt đem chuyện đã xảy ra kể từ đầu đến cuối.

Hạ Kiều Yến nghe xong suy tính một lúc, nói ra: "Anh muốn nói với em cũng là chuyện này, thời gian trước anh chỉ bận bận quan tâm Tiểu Bảo cùng chuyện của công ty, hôm nay mới biết được. Anh tin bố em, chuyện này anh sẽ để cho những nhân viên liên quan đầy mạnh điều tra, sẽ không để cho bố chịu oan."

Tần Dĩ Duyệt hốc mắt bỗng dung hồng hồng, gần như sắp khóc.

Hạ Kiều Yến mới biết cô trong thời gian ngắn ngủi, ngay lúc gặp chuyện lại lựa chọn tin tưởng cô, tin tưởng bố cô.

"Thỏ hào, cảm ơn anh." Tần Dĩ Duyệt hít hít cái mũi, nước nở nói.

"Em lên lầu nghỉ ngơi đi. Khi nào có tin tức mới, anh sẽ nói cho em biết ngay, em cũng đừng làm cho mẹ lo lắng."

"Vâng." Tần Dĩ Duyệt có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu sau đó đi lên lầu.

Hạ Kiều Yến mỉm cười nhìn cô gái hơi tính trẻ con biến khỏi lầu hai, sau đó mới lấy điện thoại đi động ra.

"Nhị ca, hơn nửa đêm gọi điện thoại, có chuyện gì không?" Khổng Tu Thanh giọng nói lười nhác vang lên, còn có cả âm thanh reo hò của nam nữ.

Hạ Kiều Yến nhíu nhíu mày, "Tìm một chỗ yên tĩnh."

"Anh chờ một chút." Khổng Tu Thanh từ trên ghế sofa đứng lên, phát tay với người phụ nữ đang muốn giữ chặt cậu, sau đó đi ra khỏi phòng. "Được rồi, nhị ca anh nói nói."

"Cậu giúp anh điều tra thêm chuyện của Tần Thu Dương. Anh không biết nhiều về chuyện trong hội mấy người, lần này là ai hại Tần Thu Dương?"

"Ah, việc này sao. Tần Thu Dương thanh danh làm việc luôn luôn rất tốt, lần này đột nhiên xảy ra chuyện, đơn giản là có người nhìn ông ấy không thuận mắt, muốn giở trò với ông ấy lâu rồi. Nhưng mà, cái người sau lưng kia cũng thật là xui xẻo đấy, ai có thể nghĩ rằng Tần Thu Dương sẽ trở thành bố vợ của anh chứ."

"Nói như vậy là cậu biết rõ người sau lưng là ai?"

"Cụ thể em cũng vẫn còn tra. Nghe nói là Diệp gia."

"Bọn người nhà Diệp Vi sao?" Hạ Kiều Yến giọng nói lập tức lạnh xuống.

"Không phải, Diệp Vi cho dù chết, cũng là chị dâu của anh, Diệp gia còn muốn dựa vào nhà anh, sẽ không

làm chuyện đui mù như vậy. Nghe nói là chi thứ của Diệp gia. Anh còn nhớ hồi chúng ta đi tham gia hội nghị nghiên cứu bệnh tim mạch cùng mạch máu não không? Chị dâu bạn trai cũ có người bạn gái tên là Diệp Thanh, rất có thể cùng chuyện này có quan hệ."

Hạ Kiều Yến trong mắt lập tức bắn ra lạnh lẽo, nói "Người này anh đi thăm dò, Tần Thu Dương chuyện bên kia cậu đứng ra đại diện thúc đẩy, đem lực ảnh hưởng của chuyện này giảm xuống mức thấp nhất, đừng để ảnh hưởng đến phát triển sau này của ông ấy."

"Em đã biết." Khổng Tu Thanh nghi ngờ nói: "Tiểu Bảo thế nào rồi? Hiện tại không sợ nhiều người nữa sao? Đã nguyện ý cùng với anh tham gia hội nghị tổng bộ của tập đoàn rồi."

"Có một ít thay đổi."

"Vậy là tốt rồi." Khổng Tu Thanh dường như nhớ ra chuyện gì đó, "Đúng rồi, mấy ngày hôm trước Ôn Hân Mạt đối với em nghe ngóng quan hệ của anh cùng chị dâu, nhìn dáng vẻ hình như là luyến tiếc anh đấy."

"Vợ của anh là Tần Dĩ Duyệt, về sau lại gặp cô ta, cậu làm như không thấy là được."

"Được, không thấy được thì không thấy được, thôi được rồi, anh đi chăm sóc Tiểu Bảo đi."

Khổng Tu Thanh vừa ngắt cuộc gọi, quay người liền nhìn thấy Ôn Hân Mạt đứng ở phía sau cậu, "Cmn, bà cô, làm ơn đi ra đường thì tạo chút âm thanh nhỏ nhé."

Ôn Hân Mạt sắc mặt tái nhợt không thôi, "Kiều Yến đã nói gì với cậu?"

"Nhị ca để cho tôi giúp anh ấy điều tra một ít chuyện." Khổng Tu Thanh nói ra, "Cơ thể của cô còn chưa khỏe, chạy tới nơi này làm gì?"

"Tôi ngồi ở chỗ đó nửa chác chán sẽ nổi điên. Tu thanh, cậu nói xem, tôi có phải là một chút cơ hội cũng không có?"

Khổng Tu Thanh nghĩ đến lời Hạ Kiều Yến vừa mới nói, khó xử nói: "Trên đời có nhiều người đàn ông như vậy, cô tìm người thích cô cũng được mà."

Ôn Hân Mạt nghe ra trong lời nói của cậu có ý ngầm, "Anh ấy vì sao không chịu tha thứ cho tôi? Tôi có đôi lúc cảm thấy anh ấy chưa từng yêu tôi. Nếu như có yêu, như thế nào sẽ đem cảm tình thu lại sạch sẽ đến vậy. Tôi vì đứa bé đó biến thành như vậy, anh ấy một chút mềm lòng cũng không có."

Khổng Tu Thanh cũng không biết an ủi người như thế nào, trên thực tế cậu cho tới bây giờ sẽ không cùng Ôn Hân Mạt ở chung.

Ôn Hân Mạt thoát nhìn giống như là làm bằng nước, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cũng đều có thể khóc, cần người cẩn thận quan tâm chăm sóc mới được.

Chẳng ai rảnh rỗi, mỗi ngày đều cung cấp nước như một vị thần.

Nhưng đối với Ôn Hân Mạt cũng không tới trình độ phiên chán.

Khổng Tu Thanh vỗ vỗ bờ vai của cô, "Cô như vậy đối với ai cũng không có chỗ nào tốt. Nhị ca sẽ không nhìn tới cô khó chịu đâu, tranh thủ thời gian dưỡng tốt thân thể, tuổi trẻ mấy ai chưa từng mất đi tình yêu, tiến tới thì tốt rồi."

Khổng Tu Thanh nói xong, nhanh như chớp mà chạy về phòng hát, chỉ sợ Ôn Hân Mạt lại quẩn quít lấy mình.

Ôn Hân Mạt đứng ở hành lang không có một bóng người, thân thể kịch liệt run rẩy.

**

Tần Dĩ Duyệt thấp thỏm không yên, bất an ở trên giường lăn qua lăn lại cả đêm, đến khi trời hừng sáng mới chợp mắt được một lát.

Cô tỉnh dậy vui đôi mắt thâm quầng, phát hiện hôm nay là cuối tuần, mới lại chạy về trên giường.

Nhanh đến tám giờ mới từ tỉnh giấc.

Lúc xuống lầu, Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo cũng đã vận động trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấm Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Em ở bên cạnh con là được

Tần Dĩ Duyệt nhận ra rằng, Hạ Kiều Yến thật đúng là một thổ hào sinh hoạt vô cùng có quy luật, vì Tiểu Bảo mà có thể điều động thời gian, đem công việc và xã giao của anh toàn bộ biến thành một người bố bình thường có thể cùng con mình sống chung một chỗ.

Ngay cả một bác sĩ nhỏ như cô làm không được. Hạ Kiều Yến bận rộn như vậy mà lại làm được.

Ba người ngồi vào bên cạnh bàn ăn, cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Ăn xong, Hạ Kiều Yến lên tiếng nói: "Anh hôm nay đi ra ngoài xử lý một chút chuyện. Em chăm sóc Tiểu Bảo nhé."

"Em ban ngày về nhà, dẫn Tiểu Bảo đi qua không có vấn đề gì đúng không?"

"Không có việc gì. Em ở bên cạnh con là được."

"Ừ. Vậy em cũng không có vấn đề gì rồi."

Hạ Kiều Yến nói xong, lên lầu thay quần áo đi làm.

Tần Dĩ Duyệt ăn xong bữa sáng, cùng Tiểu Bảo đến hoa viên tưới cây, sau đó lái xe về nhà.

Tiểu Bảo ở trên ipad nhỏ viết: "Baba nói bà ngoại sinh bệnh rồi. Có thật không vậy mẹ?"

"Bà ngoại có chút cảm, có lẽ gặp được con, bà ấy sẽ tốt lên thôi."

Khuôn mặt nhỏ đầy thịt của Tiểu Bảo biểu cảm hiện lên có chút uốn éo. Một hồi lâu mới viết: "Con cũng không phải bác sĩ."

"Nhưng bà ngoại thích con mà. Bà ấy mà gặp được con chắc chắn sẽ thật vui vẻ, bệnh cũng sẽ rất nhanh hết."

Tiểu Bảo gật đầu, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ đang có một chiếc xe buýt lái ngang qua. Bên trong có tràn đầy người.

Tiểu Bảo biểu cảm có chút khản trương.

Tần Dĩ Duyệt cảm giác được Tiểu Bảo khác thường. Đem cái động tác nhỏ này nhớ ở trong lòng.

Lúc Tần Dĩ Duyệt nắm bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo về đến nhà. Lạc Minh Mị đã ở trong phòng bếp bận rộn rồi.

Tần Dĩ Duyệt thấy thế, bất mãn nói: "Lạc phu nhân. Thân thể của người còn chưa khỏe mà bay nhảy cái gì? Có chuyện gì thì để con làm! Có thể để cho con có cảm giác rằng mình còn tồn tại không vậy ạ?"

"Biết rõ cháu ngoại của mẹ sắp đến, mẹ không thể làm món bánh ngọt sở trường của mẹ cho cháu mình được sao?" Lạc Minh Mị khẽ nói.

Tần Dĩ Duyệt để cho Tiểu Bảo tự do hoạt động, sau đó đi vào phòng bếp, dùng tay sờ lên trán Lạc Minh Mị, "Khá tốt. Không có phát sốt."

"Tổ chức thân thể của mẹ coi như cũng được lắm đó." Lạc Minh Mị nói xong cười tủm tỉm mà đem bánh ngọt vừa rắc bơ lên cùng nước hoa quả mang sang, "Bảo bối, nếm thử bánh ngọt bà ngoại vừa làm này."

Tiểu Bảo hai mắt có chút sáng lên mà nhìn bánh ngọt, viết: "Mẹ con cũng đã làm."

"Mẹ con làm nhất định không ngon bằng bà ngoại con làm."

Tần Dĩ Duyệt nhẹ ho khan vài tiếng, "Khục khục, con vẫn còn ở hiện trường, nói chuyện làm ơn chú ý một chút."

"Có cháu ngoại của mẹ ở đây, con đã trở nên trong suốt rồi."

Tần Dĩ Duyệt không để ý mà nhún nhún vai, nhìn thấy Tiểu Bảo cũng không bài xích Lạc Minh Mị, vì vậy nên cô lên lầu đến phòng sách mà cô cùng bố cô dùng chung, xem thử có thể tìm thêm được một ít manh mối hay không.

Tần Dĩ Duyệt đem thiết kế của bố mình lật xem một hồi, sau đó ngồi vào ghế sau cái bàn, mở ngăn kéo bên phải.

Bố cô mặc dù sẽ dùng điện thoại để lưu số điện thoại, nhưng ông ấy vẫn sẽ đem số điện thoại ghi trên một danh bạ điện thoại riêng biệt, thuận tiện tìm kiếm và sao lưu.

Tần Dĩ Duyệt mở ra cuốn sổ nhỏ xinh xắn ghi các số điện thoại, tìm được một số điện thoại của người đồng nghiệp có quan hệ tốt với bố mình, gọi sang.

Điện thoại rất nhanh kết nối được.

Tần Dĩ Duyệt nói: "Chú Hà, chào chú. Con là Tần Dĩ Duyệt."

"Tiểu Duyệt, chào con. Con gọi điện thoại tìm chú, là muốn nghe chuyện của baba con sao?"

"Đúng rồi ạ, baba con đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, con cùng mẹ của con nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào? Bất đắc dĩ chỉ có thể tìm chú Hà nghe ngóng một chút, xem thử có có biện pháp nào có thể giải quyết chuyện này hay không."

"Chuyện này chú gần đây cũng đang xem chừng, những người đó có ý hại ba của con đấy, bọn họ có cái gọi là những chứng cứ đó, chú đều đã nhìn thấy. Người ngoài nghề không biết bên trong nặng nhẹ, tin tưởng những chứng cứ kia, người trong nghề này chỉ cần cẩn thận là sẽ biết rõ."

Tần Dĩ Duyệt nghe vậy không khỏi có chút sốt ruột, "Nếu như tòa án bên kia tìm những chuyên gia trong ngành vừa lúc bị những người kia mua chuộc, baba con sẽ rất nguy hiểm."

"Đúng vậy, cái này cũng chính là chỗ chú lo lắng đấy. Bất quá, hôm nay chú nghe được một ít tiếng gió, khiến cho chú yên tâm không ít."

"Âm thanh của ngọn gió nào đây ạ?"

"Người của Khổng gia đã tham dự chuyện này, nói là sẽ phái chuyên gia xem xét."

"Khổng gia?" Tần Dĩ Duyệt có chút giật mình, bố cô làm việc trong ngành xây dựng, cô mua đầm thấm đất cũng hiểu rõ một ít chuyện trong ngành công nghiệp xây dựng này.

Địa vị của Khổng gia ở trong ngành công nghiệp xây dựng này, giống như địa vị của Vạn Đạt[1] trong ngành điện ảnh.

Vạn Đạt không muốn làm một bộ phim có phòng bán vé, có thể đạt được bằng cách giảm số lượng phim.

Tương tự, Khổng gia không muốn cho một kỹ sư xây dựng thuận lợi ở trong cái nghề này sinh tồn, cũng chỉ là búng tay một cái mà thôi.

"Đúng. Bất kỳ người nào mà Khổng gia phái đến, đối với bố con đều là có lợi mà vô hại. Con nói mẹ con đừng lo lắng, bố của con rất nhanh là có thể đi ra."

"Cảm ơn chú Hà."

"Chú chuyện gì cũng không có làm, không cần cảm ơn chú đâu. Có cái gì mới, chú sẽ gọi điện thoại cho con hoặc mẹ con, con nói cho mẹ con, đừng để bà ấy lo lắng."

"Vâng ạ."

Tần Dĩ Duyệt đợi người bên kia tắt máy, cô mới để điện thoại di động xuống.

Trong đầu rất nhanh tự hỏi tại sao chuyện này lại trở nên như vậy.

Kỳ thật, đáp án rất rất dễ dàng nhìn thấy được.

Hạ Kiều Yến ở sau lưng thúc đẩy chuyện này!

Điều này cũng làm cho cô càng thêm mờ mịt cùng hoang mang rồi.

Nếu như nói cô bởi vì Hạ Kiều Yến cùng Tiểu Bảo làm mất đi trong sạch, còn có tại trong tình huống không biết rõ bị kết hôn.

Nếu nói hai chuyện này, Hạ Kiều Yến đúng là đã mắc nợ cô.

Nhưng sau đó 200 triệu cùng một cái hôn lễ long trọng, cũng xem như là đền bù rồi.

Hiện tại Hạ Kiều Yến lại còn vì cô mà sử dụng người của mình.

Tần Dĩ Duyệt nói trong lòng không có một chút xúc động, quý cũng không tin.

**

Hạ Kiều Yến đem xe dừng ở cửa lớn của Tiêu Dao các, đem chìa khóa xe giao cho người giữ cửa, sau đó trực tiếp tiến vào phòng riêng của Tiêu Dao các.

Trong phòng lớn, đã có bốn người ở bên trong rồi.

Tới gần cửa ra vào, một người đàn ông đứng lên, cười nói: "Nhị ca, anh cuối cùng cũng đến rồi. Hiện tại gặp mặt anh một lần, không thua gì gặp mặt tổng thống nước Mỹ đâu đó."

"Cậu vừa ra nước ngoài, đã đi hơn mười năm không trở lại. Thật vất vả mới có thể về đây một lần, anh có thể không đến sao?" Hạ Kiều Yến nhìn Từ Mạc Á, ở bên cạnh anh ta ngồi xuống, "Lần này định ở đây bao lâu?"

"Xử lý xong công việc em sẽ trở về."

"Cậu không tính ở lại đây sao?"

"Ở nước ngoài trong thời gian dài, đã cảm thấy quen thuộc rồi." Từ Mạc Á vuốt vuốt ly để cao trong tay, ở trong lò ghê mờ nhạt hiện ra vài phần u buồn.

"Cậu đã thích, anh cũng không nói cái gì. Cho dù cậu không ở trong nước, có cái gì muốn giúp đỡ, cứ việc nói thẳng."

Từ Mạc Á cười cười, "Nhị ca, anh không giống trước đây nữa rồi."

"Mấy người chúng ta cũng có giống khi xưa đâu." Hạ Kiều Yến uống ly rượu, nhìn về phía đối diện Không Tu Thanh có Ôn Cổ đang ngủ kế bên, giương cái cằm lên, hỏi "Ôn Cổ làm sao vậy? Giữa ban ngày lại say rượu."

Không Tu Thanh nhếch miệng, "Có người phụ nữ chạy theo người khác chứ sao."

"Lan Phi?"

"Không phải cô ấy, còn có thể là ai chứ." Không Tu Thanh nói xong, tức giận mà chà xát mặt Ôn Cổ, "Anh nói xem tiểu tử này có phải là rảnh rỗi đi tìm đường chết hay không? Người phụ nữ như Lan Phi mà thẳng nhóc này còn có gì không vừa ý chứ? Từ đại học đến bây giờ cô ấy đều vì cậu ta làm biết bao nhiêu chuyện, cậu ta ở bên ngoài bao dưỡng tiểu minh tinh, cùng một đồng phụ nữ dây dưa không rõ. Mấy người phụ nữ đó cầm hình ảnh ướt át đến Ôn gia náo loạn, cũng là Lan Phi dọn dẹp cho đấy. Hiện tại tốt rồi, người ta muốn kết hôn, cậu ta lại không muốn."

[1]: Vạn Đạt: Tập đoàn Đại Liên Vạn Đạt là một đế chế kinh doanh hùng mạnh, đa ngành, từ bất động sản cho đến truyền thông với giá trị lên đến 634 tỷ tệ (tương đương 91,7 tỷ USD). Là tập đoàn nắm giữ hệ thống rạp chiếu phim AMC, hệ thống rạp lớn thứ hai được mua từ Mỹ

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ám Áp Của Hạ Thiếu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.